PARADIGME

Ana-Cristina Popescu

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

Ana-Cristina Popescu

PARADIGME

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2014

PARADIGME

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Popescu, Ana-Cristina
Paradigme / Ana-Cristina Popescu. - Brăila: Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2014

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2014

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate autorului.

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

PARFUMUL DEŞERTĂCIUNII

DRAMĂ

ACTUL I

Decorul:

(Imaginea de pe ecranul din spatele scenei arată haosul.)
Pe scenă este înfăţişată încăperea unui spital de nebuni, o încăpere cu gratii, două paturi, o masă, un caiet şi un pix.

Personajele:

Iulian (demonul)
Colegul (al doilea bolnav)
Iuliana
Infirmiera
Supraveghetorul
Doctorul

(Doi bolnavi stăteau întinşi pe spate. După câteva momente, unul dintre ei, un tânăr înalt, brunet, foarte frumos, se ridică brusc, se îndreaptă spre masă, scrie în caiet ceva indescifrabil, după care rupe foaia, o aruncă printre gratii rostind tare şi impunător, uitându-se în sus şi apoi spre coleg):

- De-acum vor fi dezlegate toate misterele universului, căci roata sorţii începu a se învârti iar, timpul a încetat în sfârşit a mai bate. Nimic nu mai stă la locul lui, stelele au început a se rupe şi arunca prin haos, îngerii au început să moară, oamenii şi-au descoperit eul ascuns, iar eu am descoperit în mine demonul. Da, eu sunt demonul (privind spre coleg), ai auzit, demonul, şi sunt cel mai fericit, mi-am făcut propria mea lume, am propria mea viaţă, colorată în lumini şi umbre, şi nimeni nu mă alungă din ea, şi nimeni nu mă condamnă, sunt nebun şi nimeni nu mă ia în seamă şi sunt cel mai fericit om în propria mea lume, un demon

alungat din viaţa neînţeleasă a oamenilor... (se plimbă)

Da, am crezut că iubirea îmi va deschide uşa printre oameni, dar m-a alungat dintre ei, dar în umbra gratiilor am propria mea viaţă de iluzi, de iubire. Sunt un Adam, făcut din pământ căruia Dumnezeu i-a dat un cadou, iubirea, pe Eva. Sunt totodată, un înger de foc căruia Dumnezeu i-a dat cadou nişte aripi. Sunt fiul unui înger şi a unei fiice a lui Adam care a scăpat de mânia lui Dumnezeu, arătată fraţilor mei prin apele potopului. Sunt un demon însetat de iubirea absolută şi nimic nu mi-a putut alina această durere. Am descoperit în mine haosul, haosul unei fiinţe pământeşti, însetate de cel mai măreţ ideal, fericirea... (Se plimbă.)

Fericirea (ha, ha, ha), auzi fericirea, numai un nebun ca mine visează fericirea.

Durere, crudă durere este fiecare clipă a omului pe acest pământ (se plimbă), unde ne sunt armele, unde ne-ai ascuns fericirea, unde este ascunsă iubirea, unde putem găsi, unde putem dibui izbăvirea, unde? (Se aşează pe pat.)

Colegul (pe un ton calm):

- Medicamentele ce ni le administrează forţat ne distrug fericirea şi în acest infern, şi ne distrug şi infernul sufletului nostru, nimeni nu înţelege că noi nu avem nevoie de medicamente, ci de iubire şi înţelegere, altfel, vom fi pierduţi dintre oameni, pierduţi dintre sfinţi, vom rămâne nişte demoni pierduţi printre îngeri ...

Tu eşti foarte tânăr, deşi foarte matur, foarte bătrân în gândire şi de aceea nu vei mai trăi mult, de nu-ţi vei găsi izbăvirea în viaţă, prin iubire, eu sunt trecut prin multe, răceala doctorilor, indiferenţa personalului auxiliar, este o cruzime, asemenea săbii de foc ce păzeşte mărul vieţii din grădina Edenului.

Puţină înţelegere, puţină dragoste este leacul ce ne poate rezolva problema sufletească, este singura noastră izbăvire.

Boala sufletului, e cea mai grea boală, iar cine se molipseşte de aşa boală grea nu mai poate fi vindecat niciodată, este boală fără leac. Există două remedii, primul vine de la oameni; dacă oamenii ar şti să ne acorde înţelegere, încredere şi adevărată iubire,

vindecarea ar surveni neîntârziat; al doilea este pământul, locul unde nimeni nu ne va mai deranja din visul sufletului nostru.

(O soră vine să le aducă medicamente însoţită de un supraveghetor, o gorilă cu înfăţişare de om.)

Bolnavul ce se crede un demon rătăcit:

- Nu de medicinuri din astea avem noi nevoie soră, de adevăr avem nevoie, nu de minciuni.

(Sora le pregăteşte medicamentele, iar apoi le administrează bolnavilor şi grăieşte):

- Tratamentul nu este o minciună, dacă îl veţi urma vă veţi însănătoşi cu siguranţă.

- Ha, ha, ha (demonul), însănătoşirea minţii sau a sufletului cu ierburi, cine mai crede asta, cu ierburi vindeci boli trupeşti soră, nu boli sufleteşti, iar mintea, mintea omului n-o poate controla nimeni şi nimic. Probabil aţi uitat că nebunii sunt şi foarte inteligenţi, nu pot fi minţiţi cu ierburi sau poveşti. Unde este adevăratul tratament al celor ce au învăţat să cunoască oamenii, al medicilor psihiatri, al psihologilor ca tine soră, a murit şi a fost îngropat în minciună, dar cel mai rău este că oamenii refuză cu încăpăţânare să cunoască cu adevărat oamenii...

Ce exemplu de dragoste dai dumneata, (uitându-se spre gorilă) exemplul urii, al violenţei? Dai tu acuma dovada dragostei ce poate muta şi munţii sau sufletul omului? La niciun caz ...

Iisus, ce exemplu de iubire şi jertfă! Martirii, sfinţii, iubire! Dar tu, dar contemporanii noştri, dar voi, dar eu? Putregaiuri.

(Sora pleacă după ce ia temperatura şi tensiunea, însoţită de gorilă.)

Celălalt bolnav (plimbându-se):

- Fraţii noştri, copiii lui Adam şi Eva, ce să mai găseşti iubire în ei, a trecut mult timp de la creaţie, deşi parcă ieri ar fi început totul. Ştii, mai nou oamenii nu mai ştiu să viseze, sunt nişte roboţi programaţi cu termenul viaţă.

Se îndreaptă spre gratii, le strânge în mâini şi strigă:

- M-am săturat de maşini, vreau oameni ce ştiu să viseze, vreau oameni ce ştiu să iubească, vreau oameni cu suflet ce ştiu să trăiască cu adevărat, vreau oameni adevăraţi.

Cade în genunchi plângând şi rugându-se.

- Doamne, ajută-mă că sunt ca un prunc ce plânge şi nu se poate apăra, întăreşte-mă Doamne pe calea dreptăţii Tale!

Demonul îl ridică de jos şi-l aşează pe pat, apoi spune:

- Să-ţi povestesc un vis. Totul a început în somn, apoi s-a transpus în realitate. În faţa ochilor zăream un tablou apocaliptic, totul se năruia în jur, fulgerele cădeau pretutindeni, cerul se rupea bucată cu bucată, pământul fugea, întunericul striga după lumină, oamenii strigau îngrijoraţi la cerul ce se sfârşea, izbăvirea, şi, instantaneu m-am trezit în mijlocul camerei, sudoarea curgea pe mine ca apa şi mă luptam cu un demon frumos, cu aripi negre, iar când mi-am dat seama bine, demonul acela eram tot eu, altă parte a mea.

Atunci am simţit revelaţia luminii în întuneric, apoi am început să vorbesc fără şir, lucruri ce nu aveau legătură între ele, tablourile ce reprezentau idolii mei prinseseră viaţă, se certau între ei până s-au luat la bătaie, se certau pentru nişte casete cu muzică rock până ce în cameră s-au umplut pereţii de sânge. Am reuşit să-i potolesc în cele din urmă... Demonii mei s-au luat la gâlceavă, dar am uitat robinetul curgând la baie, laptele dădea în foc şi mi-am aruncat o haină care mă incomoda în acel moment pe geam. Îndată am auzit sunetul telefonului, apoi sunetul unui clopot, apoi un ţipăt şi m-am trezit îmbrăţişând o floare, mai pe urmă am auzit salvarea, nişte vecini alarmaţi de strigătele mele şi m-am trezit în această încăpere, singur, după care te-am zărit pe tine.

- Eu (colegul), eu am început un calcul fără şir, măsuram pereţii unei camere şi totul era interminabil.

(Doctorul, un tânăr nepăsător, se îndreaptă împreună cu o frumoasă domnişoară şatenă spre încăperea lor):

- Iulian, ai o vizită, bineînţeles, veţi discuta printre gratii.

Iuliana:

- Iubirea mea, ce mă bucur să te revăd mai liniştit. (Apucă cu mâinile, mâinile ce se ţineau de gratii).

(Demonul îşi trage mâinile):

- Iarăşi de linişte îmi vorbeşti. Ce ştiţi voi de linişte

făţarnicilor? Liniştea noastră, o prefăcătorie ce ne-a adus în această închisoare... Nu, nu închisoare, aici e adevărata libertate, aici s-a împlinit destinul nostru.

- Dar te iubesc, Iulian, tu eşti viaţa mea, tu eşti totul pentru mine... (Ea se ţine de gratii, în timp ce el vorbeşte gesticulând şi plimbându-se.)

- Ce ştii tu despre iubire? N-ai ştiut să mi-o dai la timp... Nu ştii să mi-o dai nici acum... Nu vei şti să mi-o dai niciodată... Vorbe, atât şti. Dar unde îţi sunt faptele de iubire? Probabil au fost atât de mari încât m-au închis după aceste gratii ca să nu-mi pot îmbrăţişa şi săruta niciodată iubita. Vreau să mă strângi în braţe de mă iubeşti. (Se iau în braţe printre gratii, el îşi strânge iubita din ce în ce mai tare, cu disperare). Mai tare, strânge-mă şi tu mai tare de mă iubeşti. Sunt disperat după tine, vreau să trecem unul prin celălalt, să ne contopim întru eternitate. Te ador pe tine ce dai vieţii mele sens.

Iuliana:

- Nu mai pot, mă doare.

(El se agaţă mai cu disperare de ea şi îşi ridică capul în sus urlând, între timp vine supraveghetorul şi-i descleştează braţele, iar iubita lui pleacă plângând pe când el este aşezat pe pat şi rosteşte întruna):

- Frumoasa mea...

(Un timp e linişte.)

Demonul: - Şti, eu într-o viaţă anterioară am fost soldat neamţ şi am murit pe câmpul de bătălie. Aveam o iubită evreică, frumoasă femeie, nu am mai putut s-o revăd, iar acum m-am născut prea repede, din cauza ei, speram s-o reîntâlnesc... Cel mai tragic, oamenii aceştia mi-au interzis să fac armata, mie, unui adevărat soldat, n-au îndrăznit să-mi dea armele, mi-au furat armele dar o să le regăsesc, aşa cum odată am găsit un pumnal la mine în dulapul cu cărţi care îmi apăruse în vis cu o seară înainte, aşa o să-mi găsesc şi sabia pierdută prin tufişurile castelului şi o să ucid toţi diavolii, alăturându-mă Arhanghelilor. Dumnezeu va trebui să-mi dea înapoi toate armele. Mi-a dat destul un destin pe care nu îl mai pot duce. Să-mi dea înapoi tot ce mi-a luat, dacă nu,

să-mi ia viaţa, să vină în faţa mea şi să mi-o ia!

Colegul: - Ai treizeci de ani, poate abia acum îţi începi misiunea şi în primul rând nu îţi este îngăduit să te certi cu Dumnezeu, El nu ne este dator cu nimic, noi Lui da, căci ne-a creeat, El ne dă, nu ia de la noi...(Este întrerupt.)

Demonul: - Într-un spital de nebuni, din visuri şi iluzii, halal misiune, halal destin.

(Se face din nou linişte. Colegul lui este luat din cameră pentru a fi mutat într-o încăpere, alături de mai mulţi bolnavi.)

Iulian (Demonul):

- Iată-mă cu adevărat singur, în infernul meu, pereţii încăperii mă apasă, florile au încetat să mai cânte, iar acum nici măcar nu-mi mai încântă vederea. Păsările şi-au uitat glasul, iar timpul a încetat să mai bată. Totul şopteşte misterios, nimic nu mai înţeleg sau abia acum au început să se limpezească lucrurile şi mintea mea să descifreze tainele ferecate ale universului. Simt că plutesc, totul se mişcă, acum mi-e cald, acum mi-e frig, nu mai ştiu ce se întâmplă, dar simt linişte în jur, simt linişte în mine.

Ameţesc, of, se surpă lumea, cade cerul, mor stihiile, totul plânge în juru-mi, da, ascult şi inima mea plânge, viaţa mea se sfârşeşte încet, totul mă apasă greu.

(Zăreşte o lumânare pe masă, o ia, o aprinde.)

- Haosul, da, se pierde totul în haos, e sfârşitul, sfârşitul unei vieţi. Se stinge lumina.

(În mână are o lumânare care abia mai pâlpâie.)

- Nu mai are culoare flacăra ei, se stinge o stea, se stinge o viaţă, cade o frunză, se topeşte un fulg de zăpadă, iar marele univers îşi continuă şirul, lungul şir. Azi moare un nebun, mâine un geniu, poimâine o neînsemnată fiinţă. Nimic nestingheritor pentru el.

(Face câţiva paşi.)

- Acum am obosit, gândul mi se întunecă şi nu mai pot să suport greutatea corpului, mă lasă picioarele, acum simt că sufletul meu se eliberează şi plutesc, în sfârşit mă simt cu adevărat bine, bine...

(Cade jos mort. În timp ce cade se stinge şi lumânarea.)(Iuliana

pătrunde în salon.)

- Avea dreptate, grăieşte ea, n-am ştiut să-l iubesc cu adevărat, o dragoste adevărată nu se stinge în nebunia fiinţei unui om, în orice neputinţă a firii omeneşti, adevărata dragoste este eternă, ce este un foc trecător, e doar o minciună ce păleşte la adierea oricărui vânt de primăvară. Când simţi jocul adevăratei iubiri abia atunci înveţi să trăieşti, îţi cresc aripi, înveţi să zbori spre infinit întru eternitate. Iubirea adevărată trece peste toate şi-ar da propria-i viaţă pentru fiinţa plăpândă ce o poartă veşnic în suflet...

(O clipă este tăcere şi întuneric)

Iuliana: - Am înţeles adevărata iubire mult mai târziu, când el nu a mai fost, când am descoperit esenţa jocului de primăvară, e tainică esenţa lui, cine o gustă, cine o găseşte va fi vrăjit pentru eternitate de dor de iubire, de infinitul ei... Dar oare am găsit esenţa focului de iubire...? Poate flacăra sufletului se aprinde şi nu înţelege nimic, poate esenţa iubirii e înţelepciunea. Prinsă în mrejele timpului am uitat să mai observ zâmbetul florilor, cântecul frunzelor... şi viaţa trece, şi ce folos dacă nu mai ai timp pentru frumuseţea naturii, pentru puritatea iubirii, au trecut zile fără să mai am timp să ascult cântecul unei păsări... Înţelepciunea alege iubirea ce îţi va fi călăuză şi dincolo, inima trebuie să i se supună, nu lăsa inima să zboare fără fructele cunoaşterii căci se va stinge în lacrimi focul ei...

ACTUL II

DECORUL: Aceeaşi cameră de spital însă de acestă dată nu avea gratii. În cameră se afla un pat, o masă, un scaun. Pe masă erau împrăştiate nişte scrisori.

PERSONAJELE: Iuliana şi preotul.

IULIANA: (aşezată jos) - Şi totul pare atât de îndepărtat, am avut o căsnicie pustie, nu i-am înţeles sensul. Eram studentă şi un coleg de la facultate îmi declara zilnic marea lui iubire ce mi-o

poartă. Am încercat să fug, pentru că nu-l plăceam şi mai presus de acest lucru nu am mai avut niciodată un prieten, un iubit, eu doream o dragoste absolută, asemeni celei din visurile mele. Nu am reuşit să ocolesc însă destinul ce mi s-a deschis înainte şi i-am acceptat prietenia, dacă ceea ce a fost poate fi prietenie. Tot ce a fost vreodată vis de dragoste în imaginaţia mea, a devenit un coşmar, o veşnică hărţuire. Îmi amintesc. Da, aşa a început declinul meu. M-a obligat să-i jertfesc lui inocenţa primului sărut, a încercat să meargă mai departe, dar, fiindcă mă opuneam, a recurs la argumentul unui joc „doar ne jucăm puţin“... Şi totuşi, misterul a rămas doar sărutul furat, nimic mai mult nu se mai întâmplase atunci. Am acceptat căsătoria, nu ştiu de ce, poate din cauza inocenţei sărutului pierdut şi care doream să-l ofer iubirii absolute, poate datorită faptului că aveam impresia, în naivitatea mea, că e singurul bărbat din lume care mă iubeşte. Am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele...

(Uşa salonului se deschide şi un preot pătrunde în încăpere, se aşează pe un scaun şi zice):

- Am ascultat rugămintea ta de a sta vorbă despre problemele ce îţi neliniştesc sufletul.

- Mulţumesc (spune Iuliana) îmi va fi de mare ajutor acest lucru, nu mai puteam să păstrez totul închis în inima mea, în gândul meu, mi-e foarte greu, sufletul meu plânge în neînţelesuri.

- Te ascult fiică, spune-mi ce probleme îţi apasă sufletul.

Dacă îmi promiteţi că totul va rămâne ascuns sub pecetea tainei mărturisirii o să vorbesc...

Ai încredere, fiică duhovnicească.

- Da, îmi amintesc părinte duhovnic, totul a început asemenea unui joc, un joc nefast, un joc de-a viaţa şi moartea, un joc de-a „ciuleandra“. Aţi citit romanul „Ciuleandra“ a lui Liviu Rebreanu?

- Cândva, în adolescenţă.

- Treptat, încet, mai apoi repede, mai repede, a avut loc prăbuşirea mea spirituală... Eram la un seminar de psihologie, la facultate şi ne-a pus asistenta pe toţi studenţii să ne jucăm, un joc banal, fiecare trebuia să mimeze ceva, să cânte... primeai o

anumită pedeapsă dacă nu respectai regulile jocului. M-am jucat mecanic, asemenea unui robot, totul îmi părea o prostie, însă mai apoi am înţeles că am uitat să mă mai joc, sufletul meu îşi pierduse inocenţa copilăriei, dacă cumva în copilărie am ştiut taina jocului... şi atunci eram o bătrânică neînţeleasă de cei din jur... Îmbătrânisem spiritual. Mă jucam cu viaţa mea, un joc dureros ce îmi inunda sufletul de lacrimi, de un plâns amar. Ştiţi, în copilărie, şi mai apoi în adolescenţă mi-ar fi plăcut să mă călugăresc. Iubeam biserica, îmi doream să ajut oamenii, chiar şi pe cei ce mi-au făcut rău. Ştiam să iert, ştiam să trăiesc în inimă puterea milei şi a iubirii. Mă durea sufletul de suferinţa lumii, chiar şi acum mă arde în suflet greul ei.

- De ce nu ai reuşit însă acest lucru?

- Nu cred că eram pregătită pentru această viaţă, deşi iubeam mult biserica, eu totuşi căutam iubirea absolută dintre un bărbat şi o femeie, îmi căutam jumătatea. Eram o fire romantică, chiar o naivă - visătoare aş putea spune.

- Ai reuşit să o găseşti?

- Nu, am sperat că am găsit-o, dar mi s-a năruit printre degete asemenea nisipului.

- Povesteşte-mi, te ascult.

- Eram căsătorită. Soţul meu era bolnav, avea crize de personalitate din ce în ce mai dese, devenise violent. A fost necesară internarea lui de urgenţă la spital, spital unde şi-a petrecut ultimul an de viaţă... Se agăţa cu disperare de vindecare printr-o fărâmă de iubire. Am aici una din scrisorile lui, aşteptaţi puţin să o găsesc.

(Iuliana se ridică de pe pat, se îndreptă spre masă şi alege o scrisoare, după care se aşezase din nou pe pat şi începe să citească):

Draga mea Iuliana,

Nici nu ştiu cu ce să-mi încep scrisoarea, pentru că mi-e mintea orbită de inimă, care de un timp încoace nu mai este decât o

lumină prea puternică, greu de suportat. Gândurile mele nu mai sunt nimic altceva decât un imens ecran pe care fascicolul de lumină orbitoare proiectează fără încetare imaginea ta. Cu alte cuvinte, prezint toate simptomele unei maladii care în limbaj universal este cunoscută sub denumirea de dragoste disperată. În calitate de doctor, de suflete, la un asemenea diagnostic recomand un tratament de dragoste împărtăşită. Ai cumva deschisă farmacia, iubire? Uite că fac şi haz de necaz, în urma calmantului administrat prin telefonul din seara asta. Da, mie dă-mi leac, Iuliano „farmacisto", nu calmante!

Atât m-a ţinut şi hazul. Altfel mi-e rău la suflet şi mi-e greu să suport o situaţie pe care o văd ca pe un noian de detalii din care ar putea ieşi o imagine de ansamblu care m-ar îngrozi. Sunt din ce în ce mai disperat. Tot viitorul meu e negru. Doar tu mă mai poţi ajuta. Tu eşti singura lumină în această beznă numită viaţa mea. Tu eşti iubirea mea, singura mea iubire. Tu eşti viaţa mea. Îmi aduc aminte de o poezie pe care am scris-o cu zece ani în urmă, dar care cred că s-a „împlinit" în acest an. Nu e pentru prima oară când mi se-ntâmplă să văd mesajul unei poezii, scrisă de mine „tradus" în realitate, după mai mulţi ani de la „naşterea" ei: Se întunecă din nou,/ păsările scuipă venin,/ cavalerul orbeşte/ şi nebunul visează/ Fumul,/ această minunată femeie/ naşte neagra-mi pelerină,/ mă-nsoţeşte/ ca o iubire adormită./ Cine/ viaţa sau moartea/ eşti tu/ ori sunt eu?/ Dar cavalerul e învins/ şi nebunul şi-a găsit pieptul/ născându-te pe tine / lumină nevisată/ ce mă iubeşti/ din eternul ce mă doarme.

Timp de ani şi ani am trăit o viaţă ca o moarte. Viitorul era negru, umblam în beznă şi gândeam: ce bine-ar fi să cad! şi căutam astfel hăul cu fiecare pas pe care-l făceam în timp, dorinţa de-a adormi pe veci. Apariţia ta însă a alungat întunericul şi am putut să văd viitorul: liniştit, fericit, ceea ce înseamnă, într-un cuvânt, luminat de iubire.

Acum s-a-ntunecat din nou, iar eu am obosit să mai parcurg distanţa de ani-lumină într-un timp întunecat ca un cosmos necreeat sau ca un soare stins. N-am să mai fac niciun pas şi n-am să mai gândesc: ce bine-ar fi să cad! Nu. Acum mă voi opri pur şi

simplu. Asta este.

Cine vrea să doarmă să-şi ia un somnifer. Cine vrea să doarmă mai mult să-şi ia două ş.a.m.d. Am ajuns să simt vorbele Sfântului Apostol Pavel până în cel mai ascuns colţ al sufletului „Dacă dragoste nu am nimic nu sunt.“ (Cor. c. 13, v. 2).

Iar dacă nimic nu sunt cum pot spune că trăiesc, că exist? Iar tu, ce inimă ai să-mi spui mie de un viitor ca scriitor, că scopuri în viaţă şi altă psihoterapie pentru toţi, când eu nu mai am viitor? Cum poţi să-i spui unui om adună-ţi puterile şi fă... când acel om nu mai are nici o putere? Cum poţi să-i spui unui om „umblă“ sau „pleacă“ după ce i-ai tăiat picioarele? N-ai înţeles? Eu nu mai am viitor decât cu tine, ori nu mai am deloc!!! Pot, dacă vreau, în mod conştient să-mi adâncesc depresia şi să dispar în scurt timp, definitiv, din „bunătatea“ asta de viaţă, pentru că mi-ar fi de zece ori mai bine decât să trăiesc fără tine. Sau ai uitat că iubirea este învăţătura pentru care s-a sacrificat Mântuitorul Iisus Hristos?

Nu vreau şi nu pot să trăiesc fără tine. Îmi merge din ce în ce mai rău şi stările mele de plâns se ţin lanţ. Te iubesc prea mult ca să renunţ la tine şi sunt din ce în ce mai disperat. Mi-e teamă şi mi-e groază. Ţi-aş scrie mai mult dar am obosit.

Te iubesc mult şi sper doar o ultimă şansă. Dă-mi-o!

Cu dragoste şi disperare
Iulian E.R.

- Te-a iubit mult (spuse preotul) însă tu nu l-ai putut înţelege. Fiecare înţelegea viaţa în mod diferit. Totuşi, înclin să cred că nu aceste întâmplări ale existenţei tale îţi tulbură sufletul, ci altele, mult mai grele, mai adânci.

- Da... Mergeam la spital să-mi vizitez soţul. De fiecare dată medicul ce-l îngrijea îmi zâmbea dulce, mă invita la el în cabinet unde, după ce-mi dădea de înţeles că soţul meu nu va mai putea fi recuperat îmi făcea tot felul de propuneri apelând la jocuri de cuvinte, era foarte isteţ.

- Tu ce ai făcut?

- La început nu-l suportam, încercasem chiar să-i povestesc soţului meu ce mi se întâmplă, însă i-am agravat şi mai rău starea. Soţul meu ajunsese să-mi spună că el ar şti cum poate fi înfăptuită crima perfectă, într-un cimitir, într-o groapă anume pregătită pentru odihna unei fiinţe neînsemnate „Din codru rupi o ramurea / Ce-i pasă codrului de ea / Ce-i pasă unei lumi întregi / De moartea mea?“ (George Coşbuc). Era un egoist în iubire, adevărata iubire nu pune condiţii...

- De ce nu ai încercat să-ţi convingi soţul să discute cu un părinte duhovnic?

- Am încercat, dar ura biserica, pe toţi ne considera păcătoşi, prefăcuţi, oricât greşea, oricât rău făcea în jur, numai el, doar el, era bun, toţi erau răi, el era victima, dar de fapt cei ce erau în contact cu el erau victimele lui. E mult mai bine că nu-l mai am în preajmă, că s-a dus... nu înţeleg nici în ziua de azi cum i-am putut suporta nebunia fără să mor înaintea lui, dar Dumnezeu e Bun şi Milostiv... poate, undeva în adâncul sufletului mai e o scânteie de iubire şi iertare, nu-i greu de căutat urma sentimentului, de fapt, tot ce iubeşti în viaţă, nu uiţi, există foc şi dor pentru toate... nici moartea trupului nu aduce uitare, pentru că sufletul a trăit... a căutat... a iubit...

- Ce s-a întâmplat cu medicul?

- M-a convins treptat că mă iubeşte enorm. Doream, simţeam nevoia să fiu iubită cu adevărat şi m-am îndrăgostit. Am ajuns să-l iubesc atât de mult cum n-am iubit pe nimeni până atunci sau aşa credeam eu în acele momente de neînţelepciune.

- Aţi păcătuit?

- Trebuia să merg după nişte medicamente necesare soţului meu, dar pe care nu le puteai procura decât din capitală. S-a oferit să mă ducă el cu maşina. Nu am vrut să accept, dar a insistat mult. Nu pot să uit merele, a cumpărat nişte mere ce mi le-a oferit. Simţeam că mi se oprise respiraţia . Nu am vrut să le gust, am amânat acest lucru invocând o scuză pentru mai târziu. Ajunsesem într-o zonă de câmpie unde şi-a dat toată silinţa de a mă avea, de a se uni cu mine. Îmi amintesc că l-am respins însă aveam impresia că dacă o să continui să mai fac acest lucru o să

moară şi am acceptat să-l las să mă atingă. „ Să ne jucăm puţin!" spunea el. Jocul lui însă, a mers doar spre ţinta dorită. Când am coborât din maşină mi-a oferit merele. Le-am luat mai mult din bun simţ, eu nu sunt de vânzare. Să fi fost acele mere un cadou în schimbul unei iubiri trupeşti şi sufleteşti? Îmi venea să le arunc cu ură, dar i le-am dus soţului meu. Eu n-am gustat nici măcar unul. Îmi era scârbă de tot, mă simţeam pustie. Nu vreau să mă disculp de vină, nu vreau să fac asemeni protopărinţilor ce nu şi-au asumat greşeala, Adam dând vina pe Eva, iar Eva pe şarpe. Am meritat tot ce mi s-a întâmplat, pentru că m-am îndrăgostit, am crezut în cel de lângă mine, am dorit un prieten adevărat...

- Vorbind acum din perspectiva lumescului, nu ca preot, dacă nu s-ar fi întâmplat atunci acest lucru, dragostea voastră ar fi fost aşa de mare încât tot ar fi explodat într-un final şi în unirea trupească.

- Nu ştiu, poate da, poate nu, înainte de sentimente sunt creştină şi nu sunt de acord cu păcatul sau minciuna înşelăciunii.

- Ce s-a întâmplat pe urmă?

- Soţul meu murise... Eu eram victima îndrăgostită de agresor, fiinţa ce nu mai gândea decât cu sufletul, fiinţa ce lăsase mintea să doarmă... El, iubirea vieţii mele, fugea de mine, mă respingea, găsea tot felul de scuze, dar eu îl vedeam mereu bun, îl iubeam enorm, i-am scris, de fapt am încercat să-i scriu, pentru că nu poţi aşterne pe o foaie de hârtie focul sufletului. O să vă citesc una din scrisorile sufletului meu ce a învăţat atunci să scrie.

(Scrisoarea îşi pierde logica pe parcurs, arătând astfel sufletul ei zbucimat, ce nu mai înţelege nimic, trece de la o idee la alta, uitând sensul, de la iubirea pământească, mitul androginului la iubirea de Dumnezeu, de acolo la descoperirea naturii, la amintiri.)

(Se ridică de pe patul din lemn de nuc pe care se juca o rază de lumină ce săgeta prin fereastra întredeschisă a salonului. Ridică de pe masă o foaie îngălbenită ce până atunci dormitase alene şi începe să citească câteva din suferinţele inimii, acum ofilite de prea mult dor de iubire. În timp ce citeşte se plimbă un timp prin salon după care se aşează din nou pe pat.)

Scumpul meu,

Într-o zi mi-am citit atent în suflet şi am găsit acolo ceva ascuns, şi m-am descoperit pe mine prin acel ceva, aidoma mie, şi am pornit pe calea inimii fără a privi înapoi în suferinţă, am pornit însoţită de paznicii acestui drum: iubirea şi dorul, speranţa şi fericirea, adevărul şi căldura dragostei, smerenia şi virtutea.

Alergând pe acest drum, m-am rătăcit prin ascunzişurile lui şi am descoperit misterul iubirii ce îmi era neînţeles până atunci şi am prins de mână fericirea şi o ţin strâns legată într-un ungher al inimii ca să nu mai fugă niciodată.

E tare plăcut şi frumos acest miracol ţinut tainic şi armonios în suflet. Întotdeauna va fi prezent în inima mea, în viaţa mea, în tot ceea ce fac, şoptindu-mi că se bucură, deoarece l-am descoperit şi astfel de acum va fi cu mine toată viaţa, îmi va analiza destinul, iar eu lăsându-mă în voie, pe aripile lui fermecate, m-am lăsat purtată spre infinit, un infinit fără întoarcere, frumos, plin de lumină, lumina iubirii ce a aşteptat clipa să fie descoperită.

Acest ceva pe care l-am descoperit în adâncul sufletului, acest ceva pe care l-am căutat întotdeauna, îmi zâmbeşte de această dată descoperit, îmi zâmbeşte cald, toată viaţa, iubire şi această iubire poartă un nume:„ eternitate" şi se pierde în universul viselor acestei lumi şi a misterelor ei uitate-n veci.

Am căutat, am aşteptat fiorul iubirii neînţeles şi recitam în gândul meu versurile poeziei „Aştept“ a scriitorului Emil Isac: „Aştept mereu şi nu ştiu ce aştept / ... / Mor toate morţile în mine / Şi renasc toate vieţile / Şi tot nu vine“. Acum îi înţeleg dulceaţa şi veninul, focul şi apa, misterul pentru care imploram cerul cu toată făptura nevăzută a mi-l descoperii, dar esenţa lui doare deşi nu-şi are rădăcina în suferinţă, doare, căci i-a fost interzisă deplinătatea fericirii pentru absolutul eternităţii viitoare şi-am început să strig de durerea fiinţei mele deşertăciunea lumească.

Am aşteptat, am alergat, căutat şi întrebat pe întortocheatele cărări ale vieţii şi în apropierea a treizeci de primăveri am găsit ceva după care sufletul meu a plâns mult timp, am descoperit

misterul celei mai nepătrunse taine, am prins în timpul zborului, de o aripă, marea mea dragoste, dar am dibuit-o prea târziu, atât de târziu încât izvorul ei stă sub semnul imposibilului, însă e cel mai frumos lucru ce putea să mi se întâmple vreodată.

Să ne abatem puţin de pe drumul filozofic al cuvântului măiestrit de gând şi să privim cu ochii unui simplu muritor marea taină descoperită şi apelez la conştiinţa personajului meu ce păşea cu gândul spre marea taină a spovedaniei, căci cu fapta n-a reuşit încă:

Mi-am dorit întotdeauna să găsesc acea scânteie, acel foc neadormit ce se cheamă iubire, şi în căutarea acestui lucru m-am amăgit în neînţelesuri. Vroiam să fiu iubită şi să iubesc, vroiam să descopăr iubirea a două suflete ce se contopesc într-un singur tot, frumosul mit al androginului, căutarea jumătăţii pierdute. Te doare când greşeşti. Am întâlnit un om, un necunoscut ce părea că mă iubeşte, am respins de nenumărate ori rugăminţile lui mai ales că sufletul meu aflat în veşnică căutare, privind oamenii de foarte departe, hotărâse să-şi găsească plinătatea doar în biserica lui Hristos, în mănăstire, lăsând lumescul în neînţelesul lui, dar insistenţa lui, mai bine spus nevoia de a fi iubită m-a determinat să-l accept şi am făcut greşeala vieţii mele. Posibil să mă fi iubit, aşa cum înţelegea el acest lucru însă nebunia lui mă ofilea, îmi ardea sufletul. Am renunţat la multe dorind într-un final să biruiască binele ca în basmele ce mi-au îmbogăţit copilăria, dar obosisem să mă lupt cu morile de vânt asemenea lui Don Quihote, mai ales că sufletul meu se amăgise în a numi o părere neînţeleasă, iubire. Firea romantică ascunsă în inima tânără a fost lovită de săgeata dezamăgirii şi a însetat şi mai mult sufletul după sărutul absolut al iubirii, iar mintea căuta scăparea în lumea visului, a imaginarului, pentru a putea străbate realitatea în viaţă. Cu greu mi-am învins mila de a răni un om ce-mi aducea pieirea şi-am fugit strigându-te pe tine în ajutor, Doamne. La Tine în disperarea mea am cerut iertare. Am mulţumit pentru toţi talanţii dăruiţi şi Te-am rugat să-mi mai dăruieşti unul, înţelepciunea iubirii absolute. În marea Ta milostivire m-ai ascultat şi de această dată şi mi-ai întins cupa cu

fiere şi dulceaţă şi am descoperit acea plăpândă floare timidă. Nu ştiu dacă toţi oamenii vor descoperii vreodată, în viaţa lor, ce mia îngăduit mie Dumnezeu să descopăr, dar cine a simţit miracolul acestui absolut a înţeles frumosul vieţii, fericirea.

Şi pentru un om, cel mai bun om din lume, nu aş putea să-l caracterizez, căci cu siguranţă nu aş reuşi să enumăr toate calităţile fiinţei ce o iubesc cel mai mult pe lume, pentru că omul iubit este unic pentru fiecare, pentru acest om am coborât din lumea visului în care am fost nevoită să fug pentru a minţi realitatea. Acum trăiesc realitatea iubirii absolute şi împreună cu ea păşesc în lumea visului fericită şi absentă la toate celelalte realităţi înconjurătoare, dureroase.

Mă doare că am descoperit prea târziu minunea ce astăzi îmi dă viaţă, dar fericirea ei e însăşi bucuria mea de a fi. Dacă cel pe carel iubesc e fericit sunt şi eu fericită. Atât de mult îl iubesc încât de teamă că nu mă pot înălţa la nivelul aşteptărilor lui aş fugi de el, dar împreună cu el în lumea visului, însă am ales că e mai bine să nu fug şi astfel dau prilej dorului să plângă în inimă, să fugă în vis, până va sosi clipa când va putea să fugă din nou în braţele iubitului.

Toate visele romantice, din adolescenţă, abia acum îşi găsesc împlinirea, însă mai mult de atât, totul este de mii şi mii de ori mai frumos, nici visul adolescentin nu a putut dibui o asemenea frumuseţe.

Am întâlnit într-un târziu omul pe care-l iubesc, pe care-l respect, în care am încredere, omul cel mai bun, cel mai modest şi mai inteligent din lume, omul ideal, absolutul, frumosul în adevăratul lui înţeles, dar marea mea iubire doare, doare profund, căci este ascunsă în taina inimilor celor două jumătăţi îndrăgostite. În suferinţa durerii dată de dorul fiinţei iubite, pare că şi timpul a încetat să mai curgă şi totul pare mai greu de suportat în aşteptarea mângâietoare a fericirii veşnice.

Am început să mă refugiez în înţelesul tainic al naturii pentru a mai înşela sufletul cu câte o scânteie şi am privit cu atenţie cerul, parcă greu de norii neliniştiţi ai toamnei răcoroase ce prevesteau lungile, nesfârşitele ploi, clipele de melancolie şi am descoperit în

infinitul lui ceva nou, ceva neînţeles până acuma, şi am pornit cu gândul să cutreier cărările lui atât de ascunse şi totodată atât de pline de lumină, lumina unei revelaţii după prea mult întuneric.

Însoţită pe acest drum miraculos al tainelor cerului de chiar paznicii lui: misterul, culoarea, lumina, întunericul, forma, adevărul şi speranţa am descoperit comorile cele mai ascunse ale universului, am descoperit până şi tainele creaţiei. Purtată pe acest drum pe aripile visului, în faţa mea, în gândul meu, lumea începea să ia naştere din formele unor nori. Ochii minţii mele au început să se lumineze. Prin faţa lor treceau mii de vedenii, popoare ce azi se năşteau iar mâine erau acoperite de albul uitării, poveşti cu zmei, balauri şi zâne, frânturi dintr-o natură edenică, totul era într-o continuă mişcare, totul se năştea odată cu clipa şi se stingea grăbit spre nefiinţă. Am descoperit plimbându-mă printre minunăţiile cerului adevărata înţelepciune şi totodată deşertăciunea, toate cele lumeşti sunt trecătoare, azi râd sub soare iar mâine pier în nefiinţă asemenea norilor ce într-o clipă îşi iau chip de înger iar în următorul moment imaginea li se sfărâmă în sute şi mii de alte imagini. Alergând astfel necurmat, pe calea infinită a cerului, sufletului i s-au relevat cele mai puternice sentimente de care fugisem cu puţin timp în urmă, am întâlnit durerea şi iubirea, ura şi binefacerile bunătăţii. E multă iubire în orice imagine, în orice fir de nălucire şi tot atâta durere din pricina răului ce aduce amărăciune în tot ceea ce este frumos şi bine. Când totul devine prea dureros, cerul îşi strânge toate gândurile lui ce oamenii le numesc nori şi plânge, iar lacrimile lui sunt ploaia binecuvântată pentru pământ.

Am cugetat apoi mai profund şi am privit spre culorile lui, spre hainele ce le îmbracă şi am constatat că ele coincid cu stările lui sufleteşti şi am descoperit în sufletul meu o linişte profundă, şi am început să mă contopesc cu înălţimile, cu tainele lor întru eternitate.

Într-un târziu, detaşată de tot ce este omenesc am hotărât să pun hotar călătoriei mele prin tainele universului, să uit de miraculosul vis spre cer, vis în care m-am descoperit pe mine, înţelepciunea creaţiei ascunsă în miracolul vieţii ascuns în

imagini şi să cobor din nou la taina nepătrunsă a sufletului meu fără să uit de această dată că veşnicia se naşte din imagini şi toate imaginile sunt chipul lui Dumnezeu...

Cerul întârziase de mult să mai zâmbească. De pe buzele lui potopul de ape nu mai înceta revărsarea şi totul era pustiu...

E totul deşertăciune în lume, totul stă la graniţa nimicului şi ajung să mă întreb şi eu ca personajul Iona a lui Marin Sorescu „de ce oamenii îşi pierd timpul cu lucruri ce nu le folosesc după moarte?“.

La o primă privire a acestui citat, un laic ar putea răspunde că omul ar face o mulţime de lucruri doar pentru a se lăuda în veşnicie cu ele, dar Dumnezeu este un Dumnezeu al smereniei, nu al mândriei. Ce-i va folosi omului când va spune:(Doamne, am făcut anume sau anume lucru dar din când în când mi-am adus aminte şi de Tine.)? Cu siguranţă va fi alungat spre partea stângă. Eu nu am nici măcar cu ce să mă laud. Dumnezeu mi-a dăruit o mulţime de talanţi, de câte ori L-am rugat ceva mi-a dat ascultare. Dar ce-am făcut eu ca să-i mulţumesc? Mai nimic. Nu ştiu ce aş putea răspunde când voi fi dusă în faţa tronului de judecată. Voi fi asemeni celor despre care Mântuitorul Iisus Hristos spune că au cunoscut totul şi cu cât înţelegeau mai bine nepătrunsul, cu atât le era mai greu să-l împlinească. Aş striga aşa cum strig şi acum:

- Iartă-mă, Doamne, pe mine păcătoasa şi nevrednica!

Eram la vârsta de doisprezece ani când i-am implorat lui Dumnezeu primul talant. Adoram natura, mă pierdeam în frumuseţea ei şi vroiam să-mi exprim simţămintele în versuri asemeni poeţilor mei preferaţi ce-mi erau nedezlipiţi sufletului şi Creatorul m-a ascultat, iar eu am început să alerg o goană nebună după ideal, vroiam cu orice preţ în încăpăţânarea fiinţei mele să fiu cât mai curând un bun scriitor, dar a trecut mult timp de atunci şi nu mi s-a îngăduit încă acest lucru.

Am trecut pe lângă adolescenţă fără a şti să-i preţuiesc frumuseţea. Când stau să recitesc filele jurnalului meu de când aveam vârsta de nouăsprezece ani mai că nu-mi vine să mă recunosc, am impresia că am întâlnit o altă persoană, o persoană ce a murit de mult, o persoană ce răutatea lumii a reuşit s-o ucidă...

În sfârşit, după trei decenii din viaţa mea sufletul meu a gustat apa dragostei însetat de atâta aşteptare şi dor...

Cu multă dragoste, respect şi prietenie, Iuliana

(La un moment dat se făcu linişte.)

- De ce te-ai oprit din lecturarea scrisorii?

- Nu-i mai înţeleg sensul, prea multe sentimente şi gânduri se împletesc, filmul vieţii unui om... mi-a fost aşa de greu, am suferit aşa de mult, inima mea se îneca în lacrimi.

- Nu ai meritat să te rănească. Ai putea continua?

- Am renunţat la iubirea vieţii mele, dacă fericirea lui era absenţa mea. Am fugit la mănăstire. Am predat religie unor eleve la liceul ce aparţinea de mănăstire şi într-o zi maşina ce traversa pădurea spre localitatea unde se afla liceul s-a prăbuşit într-o prăpastie. Şi acum mai simt mirosul acelui loc pe care îl numisem „Parfumul deşertăciunii“. Asfinţise soarele când m-au găsit, în dreapta mea era un copac ce părea să fie verde la înfăţişare, dar scorbura îi dădea de gol uscăciunea fiinţei. M-am trezit la spital. La capul meu acelaşi medic, eu fugeam de destin, iar el se împotrivea şi fugea după mine...

- Ce ai de gând să faci acum?

- Multe, mi-ar place să fac multe, să realizez în plan profesional tot ceea ce mi-am dorit vreodată, dar nu mai am timp, am înţeles că am leucemie şi nu mai am nicio şansă de a fi salvată. O să închid aici ochii pentru totdeauna privind chipul omului iubit ce destinul mi l-a adus iarăşi aproape.

- Întotdeauna mai există o şansă, un nou început.

- Noul meu început va fi în lumea de dincolo... Totuşi l-am trădat, l-am trădat povestindu-vă despre el.

- Eu nu vorbesc nimic, taina spovedaniei e sfântă.

- Ştiu, dar nu trebuia să vorbesc despre el oricât de mult sufletu-mi dorea să se descarce. Eu sunt cea rea, pentru că am vorbit, pentru că am încercat să arunc toată vina asupra lui. El niciodată nu şi-a respectat ameninţarea „Am să te nenorocesc dacă nu înţelegi că aventura s-a terminat. Mi-ai fost simpatică cândva, atâta tot“. A trecut totul. Aşa de repede trece timpul. Viaţa

aceasta e doar o clipă. Am întâlnit o bătrână cu suflet de copil care mi-a spus că nu a simţit timpul scurgându-se şi am întâlnit un copil ce nu ştia să aprecieze viaţa, îşi bătea joc de ea.

- Te căieşti de păcatele tale?

- Da părinte, de păcate îmi pare rău, însă dacă aş da timpul înapoi şi totul ar avea un nou început, cred că aş face din nou aceleaşi greşeli, cu speranţa că măcar a doua oară să nu-mi mai scape iubirea printre degete.

Preotul se ridică de pe scaun, aşează patrafirul pe capul bolnavei şi o dezleagă de păcate:

- Eu, nevrednicul preot, cu puterea ce-mi este dată, te iert şi te dezleg pe tine, Iuliana, roaba lui Dumnezeu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

Actul III

DECORUL: Acelaşi salon al spitalului.

PERSONAJELE: Iuliana, Magda (o colegă de suferinţă) şi medicul.

Iuliana, privind spre geam:

- Am iubit cândva foarte mult un om, şi acum sufletu-mi sângerează după el, l-am iubit mai mult decât pe mine, mare a fost focul dragostei. Am trăit puterea iubirii în această viaţă şi am suferit enorm şi sufletu-mi a rămas pustiit de lacrimi şi nu mai are loc nicio altă trăire. Când iubeşti nu-ţi mai pasă de propria persoană. Eşti capabil de orice pentru ca fiinţa ce o iubeşti să fie fericită. Dacă fericirea lui ar fi lângă altă persoană şi nu lângă tine, l-ai ajuta să fie cu acea persoană chiar dacă ai muri de durere, şi totul pentru ca el să fie fericit.

Magda apropiindu-se de Iuliana:

- Să înţeleg că nu ai primit răspuns la iubirea ce ai oferit?

Iuliana, întorcându-se spre colega ei:

- Poate. Nu mai ştiu, nu mai înţeleg nimic, posibil să fi primit răspuns, dar, fiindcă fiecare gândea altfel, vedea lucrurile şi

rezolvarea lor în moduri diferite, să nu fi înţeles mesajul dragostei ce-mi era adresat. (Se aşează pe pat, asemenea şi colega ei). Poate nimeni nu a greşit, doar atâta, nu a putut înţelege esenţa, fiecare a crezut că face ceea ce e bine.

Magda:

- Eu nu înţeleg ce spui.

Iuliana:

- Spun că pe cine iubeşti, ierţi. Orice ar face el, pentru tine e cel mai frumos, cel mai bun, cel mai scump şi nimic nu ar şterge această imagine din sufletul celui ce iubeşte cu adevărat, nici măcar moartea.

Magda:

- Să înţeleg că tu ai întâlnit marea dragoste?

Iuliana:

- Da. „Marea nu poate stinge dragostea, nici râurile s-o potolească“ (Cântarea cântărilor c. 8, v. 7). „Că iubirea ca moartea e de tare... Săgeţile ei sunt săgeţi de foc şi flacăra ei ca fulgerul din cer.“ (Cântarea cântărilor c. 8, v. 6). „Dragostea nu cade niciodată.“ (Corinteni 13, 8)

(Se făcu un moment de linişte după care Iuliana a continuat):

- Fără dragoste nu simţi viaţa, eşti ca o sămânţă ce nu poate da rod. Nu ai nici pentru ce lupta, căci doar dragostea animă totul şi te face mai puternic, mai încrezător, mai bun. Fără dragoste tot ceea ce ai face nu ar avea temelie, s-ar pierde în vânt ca fulgul, nu ar avea suflet.

Magda:

- E mult prea greu să înţeleg tainele vieţii. Am trăit şi eu cândva un fior ce l-aş putea numi iubire. Se îndrăgostise de mine un tânăr pe care eu nu-l acceptam, dar insistenţa lui în a-mi demonstra că eu însemn totul pentru el m-a cucerit. Mi-am rănit părinţii pentru el, căsătorindu-mă cu acesta împotriva voinţei lor ... Am renunţat la toate pentru el şi, acest el, deveni un coşmar. Eram obligată să aud fără să vreau blesteme adresate părinţilor mei de nişte părinţi fără minte, părinţii lui, părinţi ce nu aveau binecuvântarea lui Dumnezeu, n-au cunoscut Taina Sfinte Cununii. În familia aceea erau ... erau toţi certaţi cu biserica, dar

pozau în mari creştini. Era de o gelozie cruntă, mergeam pe stradă şi avea impresia că mă uit la alţi bărbaţi. Mă lăsa singură, iar eu îmi doream să fiu lângă el. Îşi arăta autoritatea lovindu-mă. Şi ne-am căsătorit doar din dragoste. Noi nu eram egali. Uitase că soţul şi soţia sunt acelaşi trup. Pentru el soţia trebuia să fie sclavă... M-am chinuit mult... Doream ca acest om să fie cel de care mă îndrăgostisem şi mă ajutase cândva. Doream să fie măcar de aceeaşi condiţie socială cu mine şi aş fi rămas cu el orice rău s-ar fi întâmplat... Şi într-un final m-am hotărât, dacă e să suport neajunsuri, acel om trebuie să fie de aceeaşi condiţie socială cu mine şi acceptat de părinţii mei... Am plecat, nu i-am făcut niciun rău, atâta doar, ne-am eliberat unul de altul, dar el, el continuă să îmi facă rău şi acum, deşi are o altă familie... E diabolic... Intersant, chiar şi acum îl iert. Câteva vorbe ale mele spuse unei anumite persoane l-ar nenoroci. Dar tac, sunt creştin, dar el, un demon ce mă ucide... Lumea e prea scăldată în întuneric...

Iuliana:

- Ai dreptate. E greu să ajungem la lumină într-o lume în care dragostea s-a ofilit. Singura şi adevărata dragoste ce ne deschide calea spre lumină e Dumnezeu.

Magda:

- Dar e foarte greu de pătruns cu mintea şi cu inima acest mister.

Iuliana:

- Adevărat grăieşti, dar fără această lumină a iubirii suntem morţi, cu ea mai avem o speranţă, o speranţă a unei oaze de verdeaţă.

Magda:

- Până ajungem pradă viermelui. El este câştigătorul, el este nemuritor, se hrăneşte şi cu cel ce credea că el e cel mai puternic... Am visat viermi, mâncau orice, culminând cu propria-mi carne. Era îngrozitor. Când m-am trezit îmi era scârbă de toate şi pentru prima dată în viaţa mea aş fi vrut să fiu mai bună, să fiu asemeni sfinţilor a căror trupuri emanau miresme plăcute, a căror carne se usca şi ei rămâneau frumoşi ca-n viaţă. Nu am putut să fiu mai bună, nu pentru că aş fi fost o rea, eram miloasă, îmi ajutam

aproapele dar aveam răutăţile mele.

Iuliana:

- Te-a ajutat vreo întâmplare din viaţa ta spiritual?

Magda:

Da, am întâlnit o bătrână ce dormea pe străzi, a fost dată afară de propriul copil, eram pe atunci studentă, mersesem la biserică să mă spovedesc şi, acolo, o femeie căuta pe cineva în stânga şi în dreapta să-şi facă şi ea o baie ca să se poată împărtăşi. Când m-a zărit a venit la mine şi a insistat. La început am refuzat-o, eu locuiam la un internat de fete. Pe urmă am luat legătura cu preotul paroh pentru a mă asigura de seriozitatea acestei femei şi am dus-o la internatul unde eram cazată şi unde la sfârşit de săptămână ţineam locul pedagogului având acces la cheile de la camerele unde nu cazase pe nimeni. Şi-a făcut baie, şi-a spălat hainele şi a doua zi, duminica, am mers să ne împărtăşim împreună. Mi-a fost foarte greu s-o ajut, dar dacă n-o ajutam meritam eu să mă împărtăşesc? nu cred.

Iuliana:

- Să înţeleg că ar fi putut s-o ajute alţi oameni înaintea ta?

Magda:

- Fiecare îşi cunoaşte problemele lui. Nu vreau să judec pe nimeni. Şi mie mi-a fost greu... Am văzut oameni ce-şi căutau hrana în gunoaie, gunoaie de care îţi era silă să te apropii. Acei oameni nu întindeau mâna să ceară. Aveau atâta demnitate, îmi era milă de ei.

Iuliana:

- Şi mie mi-e milă de oameni, suferă prea mult. E atâta suferinţă pe pământ, dacă mergi în spitale nu te mai poţi opri din plâns. Dacă priveşti în lume, câte suferinţe, câte calamităţi, te îneci în amar. Câtă nevoie este ca floarea iubirii să prindă din nou rădăcini.

Magda:

- Aş vrea să ajut, dar ce sunt eu în faţa acestei lumi, totuşi oricât de neînsemnată aş fi, voi fi mereu o luptătoare, căci „O luptă-i viaţa / Deci te luptă“ (George Coşbuc).

Iuliana:

- Va fi cândva lumină, va fi cândva bine, va fi atunci când va înceta plânsul şi Dumnezeu îşi va arăta faţa şi ne va mângâia în iubirea Lui cea mare, cea infinită. Va fi cândva ...

Am visat într-o noapte că o asistentă îmi lua sânge pentru a-mi face analizele şi cum m-a înţepat în venă, sângele mi-a ieşit pe gură, era aşa roşu, un roşu foarte închis, i-am simţit gustul, un gust, să spun sărat, arămiu, un gust ce nu-l pot uita. Mă înecam. Nu mai puteam respira. Am început să-l înghit, să nu las nicio picătură să cadă şi m-am trezit. Am asociat pe urmă acel sânge cu împărtăşania. Sunt o păcătoasă. Sunt fericită când mă împărtăşesc, când mă unesc cu Hristos, dar..

(În salon pătrunde medicul):

- Sunteţi libere. Aveţi aici fişele de externare. Tu, Iuliana, va trebui să vi periodic la control, cu leucemia nu e de joacă.

(Medicul lasă fişele pe masă şi pleacă.)

Iuliana:

- Libertatea. Omul e cu adevărat liber doar în Dumnezeu, căci doar El este „Calea, Adevărul şi Viaţa“ (Ioan c. 14, v. 6). „Toate prin El s-au făcut şi fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.“ (Ioan c. 1, v. 3).

Trebuie să trăim în iubire şi iertare. În fiecare zi ar fi necesar să cerem iertare aproapelui nostru, căci nu se ştie sub ce formă i-am greşit. În fiecare moment ar trebui să-i cerem iertare lui Dumnezeu, căci multă înţelepciune şi cunoaştere îi trebuie omului ca să înţeleagă binele în sensul lui cel mai luminos...

Am visat că era seara, în amurg, şi-mi era foarte dor..., mă durea dorul după fiinţa iubită, doream să implor mai o clipă de fericire, dar îmi era refuzată, şi sufletul urla plângând aşteptând clipa milostivirii. Am început să simt în nări mirosul parfumului..., al adâncului..., al prăpastiei unde soarele nu se mai vede. Soarele apune, iar eu nu mai găsesc calea. Mă vei salva vreodată iubire din valea şi închisoarea deznădejdii, vei aduce zâmbetul pe buze de suflet sau mă vei pierde în neînţeles de iubire şi suferinţă? Aştept... aştept mugurii să ia chip, aştept mişcarea ... aştept ... Mi-am încâlcit gândurile în nimicurile vieţii, în neînţelesuri şi m-am pierdut crezând că sunt înţeleptă şi făceam

aceleaşi greşeli. Nu reuşeam să înţeleg iubirea, nu am prins-o, nu am apucat s-o întreb: Cine eşti? şi Ce eşti?

A fost un timp când nu-mi mai zâmbea măreţia naturii, misterul ei nu mă mai fermeca, frumuseţea ce mă înconjura era fără viaţă pentru mine... Era neomenesc... pustiu... Acum zâmbesc minunându-mă până şi de miracolul firului de iarbă, nici unul nu-i leit altuia şi totuşi, mi-e dor ...

Şi te rog să mă ierţi, pentru că nu te-am înţeles, iubire...

Am descoperit în această lume, iubirea vieţii mele, marea mea dragoste pe care ar trebui s-o uit, pentru că destinul ne este potrivnic, dar nu pot, nici măcar moartea sau trecerea în altă viaţă nu o va şterge din inima mea. Eu sunt firul de iarbă neînţeles şi care nu înţelege ...

Iartă-mă ... Mi-e dor ...

Mărul, da, mărul. Trebuie să gust din măr pentru a înţelege ... O să ţin mereu la puţinii mei prieteni, o să-i ajut dacă ar avea trebuinţă, dar de iubit n-o să mai iubesc niciodată, nu mai vreau.

(Magda a ieşit din salon urmată de Iuliana. Cortina cade.)

(Din spatele cortinei se aude un glas, glasul interior al Iulianei: - Doamne, ce multe mere, mult prea multe mere, mi-e frică!)

ACTUL IV

(După un scurt timp cortina se ridică.)

Decorul: Se poate zări imaginea unui parc, a unei bănci pe care e aşezat un tânăr care răsfoieşte un ziar.

Personajele:

Iuliana

Tânărul

Bătrâna

(Iuliana se plimbă prin parc cu gândul departe. Îşi îndreaptă paşii spre banca unde tânărul citeşte ziarul):

-Se poate?

Tânărul: - Ia loc.

Iuliana: - Am ieşit în natură să uit de toate, am ajuns într-un moment al vieţii mele în care nu mai ştiu ce vreau de la ea şi

doream atât de multe, aveam atâtea idealuri. În gimnaziu aveam colegi pentru care idealul se pierdea în lucruri mărunte, mai bine cumpărau o prăjitură şi se distrau o clipă, în defavoarea unei cărţi ce le îmbogăţea sufletul. Erau puţini ce apreciau adevăratul ideal, doreau ceva de la viaţă, să simtă că au un scop pentru care merită să lupte cu orice preţ.

Tânărul: - Care a fost idealul tău cel mai de preţ?

Iuliana: - Iubirea, doream să găsesesc iubirea absolută şi acest lucru m-a adus în acestă situaţie fără ieşire.

Tânărul: - Dar ce ţi s-a întâmplat?

Iuliana: - Am întâlnit un om pe care sufletul meu l-a iubit şi îl iubeşte la infinit. Totul a fost minunat, fermecător, m-a iubit şi l-am iubit. Acum omul ce m-a făcut fericită, ce m-a învăţat iubirea nu mai există, s-a transformat într-un monstru. A murit sau mai bine spus locul lui a fost ocupat de un monstru ce i-a furat înfăţişarea, un monstru care a uitat că m-a iubit, un monstru care dă impresia că nici nu ştie ce e acel cuvânt, iubire.

- Dar ce a facut?

- Multe... Important e că mi-a cucerit sufletul cu vraja dulce a iubirii pentru ca mai târziu să mă facă să alerg prin spini, iar când am crezut că mă ascultă din nou, că a reuşit să-şi deschidă portiţa sufletului mi-a recomandat să mă uit în jur, să zăresc o mulţime de bărbaţi, aşa cum el zăreşte o mulţime de femei şi să mă distrez. Aceasta e iubirea? Da, iubirea unui monstru fără suflet.

Tânărul: - Păstrează în suflet doar frumuseţea clipei ce v-a unit, iubirea adevărată a acelei clipe.

Iuliana: - Frumuseţea, puritatea clipei ce ne-a legat pentru eternitate rămâne veşnic în sufletul meu îndrăgostit.

Tânărul: - Şi eu am întâlnit cândva o femeie, părea să fie ruptă din sufletul meu, dar m-am înşelat amarnic. Femeia e înzestrată cu un mare dar de către Dumnezeu, în sensibilitatea fiinţei ei poate transforma cel mai puternic leu, cel mai fioros tigru într-un miel la picioarele ei. Aş putea lua nenumărate exemple din Sfânta Scriptură, totuşi aş prefera să o amintesc doar pe înţeleapta şi frumoasa Estera care a primit trecere înaintea regelui ei şi a reuşit să-şi salveze poporul, însă ferească Dumnezeu de Dalila. Eu am

întâlnit-o, îţi pustieşte sufletul, te lasă gol de orice dorinţă... Nu mai poţi să ai încredere în nimeni şi nimic.

Iuliana: - Poate şi aceşti oameni aparent răi au fost loviţi cândva la rândul lor în suflet de alţii, iar mai târziu au reacţionat fără raţionament, cu răutate. Poate fiecare om are un suflet bun ce caută iubirea, însă diavolul, acest element al urii, al răutăţii le otrăveşte sufletul.

Tânărul: - Poate, însă ar fi mai indicat să cugetăm şi la alte lucruri folositoare în viaţă.

Iuliana: - M-am gândit la Dumnezeu foarte mult, mereu am încercat să fiu un bun creştin şi m-am întrebat dacă aş putea afirma că Îl iubesc. Eu nu L-am văzut niciodată pe Dumnezeu, însă L-am simţit adesea, de câte ori mă ajuta. Am ajuns la concluzia că dacă iubesc binele, Îl iubesc pe Dumnezeu, însă e aşa de greu să faci mereu bine deşi e foarte plăcut acest lucru. De multe ori greşim şi nici nu ne dăm seama că am greşit. E greu, e foarte greu să fi bun, să te laşi alinat de braţele mângâietoare ale binelui să simţi fericirea la picioarele Lui Dumnezeu. El e singurul care nu-şi calcă Cuvântul. El este Adevărul şi Dragostea.

Tânărul: - Încearcă să te relaxezi privind natura înconjurătoare, acest minunat peisaj, o pictură zugrăvită de cel mai bun Meşter, cel care nu imită cel care creează, Dumnezeu.

Iuliana - Cu această natură se va contopi trupul nostru după moarte. Îmi era mereu frică de moarte, îmi era frică de durere. Acum nu-mi mai este frică. M-am obişnuit... Te doare pentru totdeauna; iar dacă ai fost bun te duci spre fericire.

Tânărul: - Încearcă să gândeşti şi tu mai colorat, să simţi din nou viaţa, să respiri aerul cu toată fiinţa ta, să te bucuri de muzica văzduhului.

Iuliana: - Crezi că nu-mi doresc acest lucru, sunt nebună de iubire şi nu mai ştiu ce să fac, nu mai ştiu să înţeleg ce vreau şi sunt singură, atât de singură încât îmi aud plânsul sufletului, n-am niciun prieten care să mă ajute, un prieten adevărat care să preţuiască încrederea, prietenia, respectul şi iubirea. Nu mai mă simt vrednică să întâlnesc un astfel de om după ce mi-am lăsat fiinţa pustiită de înşelăciune.

Tânărul: - Mi-ar plăcea să te ajut, să-ţi fiu prieten, tu poate nu înţelegi, dar îmi semeni foarte mult sufleteşte.

Iuliana: - Acelaşi lucru mi l-a spus şi marea dragoste a vieţii mele până a reuşit să mă cucerească ca mai apoi să mă facă a mă simţi ultimul om, ceva ce pentru el e doar o povară... O povară... un om de care fuge, de care vrea să scape.

Tânărul: - Poate a păţit ceva, ceva ce a stat în calea fericirii voastre şi a fost nevoit să reacţioneze astfel, poate că în adâncul sufletului fiinţei lui te iubeşte.

Iuliana: - Poate... Omul iubit trăieşte... răul ce a luat chipul lui, acel monstru a murit şi n-o să mai renască niciodată.

Tânărul: - Haide, încearcă să mai îţi aduni şi tu o fărâmă de încredere uitată într-un colţ de suflet şi acceptă-mi prietenia. Îi întinde mâna.

Iuliana: - Prieteni. (îi întinde şi ea mâna)

Tânărul: - E greu, e foarte greu să găseşti un prieten adevărat într-o lume mânată de ambiţii, mărire, iubire de sine, dar ai să înţelegi în timp că noi o să fim mereu cei mai buni prieteni care ştiu să înţeleagă că iubirea, acest minunat dar pe care Dumnezeu l-a dăruit omului, există. O să-ţi recit o poezie compusă cândva de mine în urma multor dezamăgiri avute din pricina fraţilor mei, oamenii:

Nu-s oare toţi oameni?

O pasăre zbura din pom spre cerul sfânt;
O alta se desprinde de-aici, de pe pământ…
Şi uită... o a treia făptură-naripată,
Ajută-a le fi lin zborul cu inima-i curată…
Şi ele de serviciu-i profită cu plăcere,
Dar când să-şi ia răsplata micuţa vietate;
Nu i-au întins o pană, n-au spus un mulţumesc,
Din cer au alungat-o ca ele să conducă,
Vorbind-o de rău pe cea nevinovată,
Au uitat adevărul… Oare când dreptatea
Nu mai adoarme geana, rănind pe cei vrednici?

Dar totuşi de ce oare există răutate?
Nu-s oare toate păsări? N-au suflet oare toate?
Când cel năpăstuit îşi va primi dreptatea
Şi cei mişei vor fi pe veacuri ruşinaţi?

O floare fermecată şi-a dat din strălucirea-i
La toate-a ei surate pentru-a fi fericite…
Când într-o zi stăpâna se duce a le îngriji,
Pe floarea fermecată prinsese a o jigni,
- Uitat-ai frumuseţea care te făcea zână,
Ai ajuns asemenea unei flori de grădină…
- Stăpână, spuse vinovata, din frumuseţea mea,
Am dăruit la toată floarea, pentru a bucura privirea.
- Nouă, nici n-o cunoaştem, răspunseră în cor,
Florile din grădină, noi am muncit cu spor…
Binefacerea şi recunoştinţa sunt scumpe comori;
Dar totuşi, aş întreba; până ce adevărul va triumfa...
Nu-s toate flori? De ce nedreptatea aceasta?…

Dacă iubeşti, nu poţi să fi indiferent,
Nici ura a o cunoaşte, nici pe tot ce-i nedrept,
Ajuţi pe cel ce cere o mână de-ajutor
N-aştepţi nimic în schimb, decât iubirea lor.

Iuliana: - Da, o să fim prieteni şi n-o să mai simt atunci în nări parfumul, parfumul acelei genuni în amurg de lume... parfumul acela ce îmi seca sufletul, pentru că am vrut să întâlnesc iubirea, pentru că am vrut să fiu iubită şi să iubesc.

(Iuliana se ridică de pe bancă…Păşeşte apăsat pe frunzele veştede ascultându-şi glasul interior al inimii):

Terminasem de citit un roman trist al scriitorului Liviu Rebreanu, era atâta durere de viaţă, atâta foc mistuit în el „Jar“. Liana mi-a fost ca o soră în suferinţă, am ajuns să cerşim iubirea unor „pietre“, dar poate şi pietrele aveau mai multă demnitate. Spre deosebire de ea eu mi-am revenit asemenea Veronicăi din nuvela „ Jandarmul“ a scriitorului Ion Agârbiceanu. Veronica,

după o lungă suferinţă, provocată de o iubire interzisă s-a trezit din somnul pierzării „Da! Acum îşi aducea aminte! Când l-a scuipat în faţă, şi-a scuipat toată dragostea păgână ce a legat-o de omul acesta!…Dar oare pe el l-am iubit sau mi-am iubit dragostea din mine“…

În ultimul timp devenisem atât de sensibilă, simţeam sufletul omului prin simpla prezenţă a unei fiinţe şi mă bucuram când rar mi se întâmpla să simt în jur blândeţe, bunătate…

Plâng des când văd suferinţa celor din jur, oamenii au dureri multe, numai de ei ştiute, şi-i sărăcie, şi-i boală, şi-i singurătate, şi-i dor, un dor de viaţă, un dor de bine, un dor de iubire. Singuri am venit în lume spre încercare şi căutăm iubirea, căci suntem făcuţi de Însăşi Iubirea Absolută, dar ne rătăcim alunecând spre lumea eternă şi-nspăimântătoare a necunoscutei veşnicii.

Fericirea nu constă în puterea bogăţiilor lumeşti. Nimeni nu e mai bogat, nimeni nu e mai înţelept, toţi suntem la fel, toţi suntem oameni. Niciun om nu se află în centrul universului, Bunul Dumnezeu ne iubeşte pe toţi şi ne-a făcut pe toţi buni. Adevărata fericire este iubirea, o iubire infinită…Am visat-o pe Maica Domnului mângâindu-mă şi m-am simţit cel mai păcătos om…

Am fost cândva într-un colţ, izolată de lume, ruptă de realitate. Plecând de acolo am început să înţeleg viaţa. Totuşi, iubirea nu cred că o pot înţelege vreodată. Iubirea eternă e Dumnezeu, iubirea dintre părinţi şi copii nu cunoaşte limite… dar iubirea dintre un bărbat şi o femeie poate dura o veşnicie??? Greu de dovedit eternitatea iubirii jumătăţilor ce se caută o viaţă.

Povestea mea s-a pierdut în afundul unei prăpăstii, a unui drum fără de întoarcere. Îi mai simt câteodată parfumul când soarele merge la culcare…

Acum s-a făcut târziu, e mai bine să adorm în vise asemenea timpului ce învaţă să nu mai fie.

(Se aşează pe o bancă)

(O bătrână se apropie de personajul meu asemenea unui murmur de vânt pierdut în vraja stropilor de ploaie. Mâna ei îi atinse cu sfială umărul şi un murmur venit din privirea bătrânei asemenea unui bocet al destinului îi răsună în minte Iulianei:

- Uită-te în spatele tău şi spune ce vezi?

- Necaz, supărare, chiar şi cele mai fericite clipe ale unor reuşite sunt triste, căci sunt umbrite de sacrificii, muncă şi emoţii...

- Omul e trimis pe acest pământ să înveţe… îi rămâne o speranţă, speranţa unei fericiri dincolo de graniţele acestei lumi, într-o viaţă ce o nădăjduieşte dacă a ştiut ce înseamnă excursia lui în această lume, dacă a fost înţelept să priceapă sensul vieţii… nu te pierde în parfumul amăgitor al genunii, căci nu vei mai găsi calea spre eternitate... Chiar şi demonii ar devenii îngeri ai luminii dacă ar gusta taina iubirii, iubirea e cea mai mare forţă din univers, nicio altă putere nu o poate învinge, ea poate săvârşi minuni şi aduce fericirea veşnică, când toţi o vor cunoaşte va fi Edenul veşnicei armonii.

(Bătrâna se pierdu cu aceste ultime cuvinte într-o rază de soare, pesemne ea găsise drumul, a venit pe o cale şi a dispărut pe aripile unui curcubeu.)

(Iuliana se pierdu printre frunzele căzute pe aripile vieţii. Păşind uşor părăseşte parcul.)

Iuliana: - Mă simt bătrână. A trecut viaţa pe lângă mine şi nu am înţeles-o, am vrut prea multe de la ea şi nu am ştiut cum să le cer, am căutat iubirea şi ea mă trăgea de mânecă, însă eu nu o vedeam, au trecut toate, adolescenţa a rămas demult uitată pe drum, iar acum fuge după ea tinereţea... totul se pierde, iar eu aş dori să o iau de la început, fără să mai greşesc drumul. Acum sunt bătrână în suflet, destinul meu a rămas fără aripi şi eu m-am pierdut într-un parfum de genune într-un amurg... Şi totuşi a rămas ceva, poezia, taina sufletului, cea mai bună prietenă... şi poate iubirea mă va urma...

(Se face linişte şi întuneric câteva momente... acelaşi parc, aceeaşi bancă, Iuliana îşi vorbeşte sieşi...)

E târziu... A trecut mult timp de când m-am jucat cu viaţa... Bunul Dumnezeu mi-a trimis o clipă, o clipă de adevăr, tocmai atunci când nimic nu-mi mai zâmbea, când totul era pustiu, atât de pustiu încât nu mai puteam vedea faţa vântului şi simţi mirosul pământului... A fost aşa: Am alergat toată viaţa după o iubire pe

care nu am reuşit să o înţeleg şi într-o clipă, atât a fost de ajuns, mi-a fost îngăduit să descopăr o altă iubire, o iubire ce te face să uiţi toată deşertăciunea... Am visat un călugăr. Venise la mine. Venise să-şi ieie rămas bun, căci se pregătea să plece dincolo... Îl cunoscusem cu ani în urmă. L-am văzut o singură dată în viaţă, era orb, vedea însă cu ochii inimii şi eu nu îndrăznisem să mă apropii atunci de un om sfânt, mă simţeam păcătoasă, îmi era teamă că sfinţenia lui mă va alunga... În vis am continuat aceeaşi fugă, însă ceva mă oprea. El mă simţise cândva, iar acum venise la mine să mă ajute. Visul meu îl percepuse iniţial pe călugăr lângă zidul unei biserici, necunoscute mie şi era noapte. Ceva risipi întunericul. O lumină venea din cer, o lumină care însoţea un om bătrân ce cobora pe norii albi, la rându-i îmbrăcat în alb cu păr şi barbă albă. Bătrânul, îmbrăcat în lumină se apropiase de călugăr, îl atinse, călugărul devenii la rându-i lumină, nu mai avea trup material, ci deveni spirit, acum plutea puţin deasupra pământului şi o adiere uşoară de vânt mă înălţă şi pe mine. Am îndrăznit să mă apropii. El venea spre mine şi eu prinsesem curaj. Deşi mă simţeam atât de rea şi de neputincioasă inima mea a strigat: *Părinte binecuvintează-mă pe mine păcătoasa!* El s-a apropiat cu toată dragostea şi o cruce mare mi-a făcut pe cap în timp ce duhul lui m-a îmbrăcat în lumină, pătrunzându-mi în fiinţă atâta iubire, atâta linişte, atâta căldură, doar o clipă, o clipă ce va rămâne veşnic în mine. N-am simţit adevărata dragoste niciodată până atunci, eram detaşată de tot, nu mai ştiam, nu mai simţeam nimic, decât acea împăcare... Călugărul plecase repede. Îşi terminase misiunea.Lumina plecă cu cei doi şi cerul se închise din nou, dar nu şi sufletul meu. Visasem... Trezită din vis plângeam, după un sfânt şi mă rugam Bunului Dumnezeu să nu-i ia pe toţi drepţii de pe pământ la cer, căci fără rugăciunea lor se va sfârşi o lume...

Dacă am gusta o fărâmă din suprema iubire am omorî deşertăciunea. Într-o lume oarbă, am descoperit adevărata iubire, printr-un vis.

(Începu să ningă. Personajul se ridică de pe bancă, dar căzu, căzu în nefiinţă...)

Bătrâna:

Floare de colţ

Floare de colţ,
Coboară din stânca vieţii,
Alunecă în braţele dorului,
Bea apa izvorului,
Uită parfumul deşertăciunii,
Nu te mai pierde în umbra nopţii,
Strânge în suflet roua sorţii,
Fii fericită în zorii iubirii...
Şi-n bătrâneţe răsar muguri,
Îmbrăţişează-i cu mii de săruturi.

CAD FRUNZELE

ACTUL I

Decorul: O livadă cu meri, o bancă.
Personajele: X,Y,Z.

X: Cad frunzele.
Y: Neimportant.
Z: Frunzele cad.
X: Au început să cadă de ieri-seară.
Y: N-au altă treabă.
Z: Cad.
X: S-au rătăcit.
Y:Unde?
X: În toamnă.
Y: Cum?
X: Au fost fascinate de arămiul ei.
Y: Ce este rău în acel arămiu?
X: Arămiul le-a sorbit şi ultima picătură de energie.
Z: Toamnă şi frunze.
Y: Banal.
X: Au început să cadă.
Y: Cine?
X: Frunzele.
Y: Ce contează?
X: Priviţi-le atent. Doar privindu-le atent veţi înţelege ce mult contează.
Z: Voi înţelege.
Y: Le-am privit atent şi nu înţeleg.
X: Le vezi cum cad?
Y: Cine?
X: Frunzele.
Y: Tot frunzele, altceva nu mai vezi?
X: Văd doar frunze.
Y: Frunzele cad, pentru că aşa vor ele.

X: Ele nu vor să cadă.
Y: Atunci de ce cad?
X: Pentru că sunt chemate.
Y: Cine le cheamă?
X: Nu ştiu.
Y: Atunci lasă-le să cadă.
X: Nu pot.
Y: De ce?
X: Mă dor frunzele.
Z: Frunzele dor?
X: Dacă le asculţi dor.
Y: Ce să asculţi?
X: Frunzele.
Y: Nu înţeleg.
X: Pentru că nu şti să te transformi.
Y: Să mă transform?
X: În frunză.
Z: Sunt o frunză.
Y: Dacă eşti o frunză care ţi-a fost copacul?
Z: Cine mi-a fost copacul?
X: Nu aţi înţeles nimic.
Z: Îmi caut copacul.
Y: Probabil el îţi este copacul.
Z: Ai şi tu frunze?
X: Sunt o frunză.
Y: Eşti o frunză?
X: O să cad şi eu într-o toamnă.
Y: De unde?
X: Din copac.
Y: Care copac?
X: Copacul vieţii.
Y: Unde este copacul vieţii?
X: Pretutindeni.
Y: Eu nu-l văd.
X: Pentru că nu ai ochi.
Y: Am doi ochi.

X: Îţi lipseşte al treilea ochi.
Y: Nimeni nu are trei ochi.
X: Pentru că nu vede dincolo de frunze.
Y: Tu vezi dincolo de frunze?
X: Eu văd dincolo de frunze.
Y: Ce vezi?
X: Că le doare.
Y: Ce?
X: Să părăsească copacul.
Y: De ce îl părăsesc?
X: Sunt chemate.
Y: Nu aud nicio chemare.
X: Ţi-am mai spus. Tu nu reuşeşti să pătrunzi dincolo de oglindă.
Y: Care oglindă?
X: Oglinda fiecărui chip.
Y: Ce este dincolo de oglinda fiecărui chip?
X: Un suflet.
Z: Frunzele! Frunzele!
Y: Unde?
Z: În aer.
Y: M-ai speriat.
Z: E toamnă grea.
Y: O să cazi şi tu?
X: Nu ştiu.
Y: De ce?
X: Nu am descoperit care este toamna mea.
Y: Atunci cum pătrunzi dincolo de frunze?
X: Nu ştiu.
Y: Ce nu şti?
X: Cum am ajuns dincolo de frunze.
Y: Lasă frunzele.
X: Nu pot să le las.
Y: De ce?
X: Mă arde neputinţa lor.
Z: Arde, arde. Frunzele ard.

X: Au început să cadă din ce în ce mai multe.
Y: Parcă plouă cu frunze.
X: Vântul.
Y: Ce este cu vântul?
X: Le rupe de pe ramuri.
Y: De ce le rupe?
X: Pentru că au fost chemate.
Y: De cine?
X: Nu se ştie.
Y: Unde?
X: Să se transforme.
Y: Cum să se transforme?
X: Cum ne vom transforma fiecare.
Y: În ce să ne transformăm?
X: În nimic.
Y: Atunci nu ne transformăm.
X: Ne vom transforma.
Y: Nu se poate să ne transformăm în nimic.
X: Din nimic a luat fiinţă viaţa.
Z: Viaţa este un nimic.
Y: Viaţa este energie.
X: Nimicul este energie.
Y: Energia este nimic?
X: Energia este viaţă.
Y: Noi suntem energie.
X: Energia noastră ne va transforma.
Y: De ce?
X: Ca să nu murim.
Y: O să murim?
X: Aşa cum mor frunzele.
Y: Cum mor frunzele?
X: Se dezlipesc de crengi.
Y: De ce se dezlipesc de crengi?
X: Pentru că se dezlipesc de viaţă.
Y: De ce se dezlipesc de viaţă?
X: Pentru că au îmbătrânit.

Y: De ce au îmbătrânit?
X: Nici ele nu ştiu.
Y: Dar au îmbătrânit.
X: Au îmbătrânit şi mor.
Z: Sunt ofilite.
X: Sunt moarte.
Y: S-au ofilit prea repede.
X: N-au avut timp nici să se coacă.
Y: Frunzele se pot coace?
X: Da ... însă nu au descoperit acest lucru.
Z: Frunzele sunt crude.
X: Cad necoapte şi palide.
Y: N-au învăţat să se coacă?
X: Au uitat.
Y: Ce au uitat?
X: Să se coacă.
Y: Şi eu am uitat.
X: Ce ai uitat?
Y: Să coc pâinea.
X: Nici frunzele nu şi-au copt pâinea.
Y: S-au uscat necoapte.
X: Nu mai au nicio sevă.
Y: Sunt seci.
X: Le-a secat vinul.
Z: Vinul şi seva.
X: Se sfărâmă.
Y: Când au fost verzi musteau.
X: N-au înţeles.
Y: Ce nu au înţeles?
X: Să-şi coacă pâinea la timp ca să o mănânce cât au vin în pahare.
Z: Pâine şi vin.
X: S-au trezit în toamnă fără untdelemn în candele.
Y: Cine?
X: Frunzele.
Z: Frunzele.

Y: S-a petrecut totul prea repede.
X: A fost ca o atingere.
Y: Viaţa este o atingere?
X: Când crezi că ai uitat durerea mugurului îmbătrâneşti.
Y: Atunci când mai ai timp să te coci?
X: Nu mai ai timp.
Y: Şi totuşi eşti verde o clipă.
X: E clipa când uiţi să trăieşti.
Y: De ce uiţi să trăieşti?
X: Pentru că eşti prea verde.
Y: Şi nu observi acest lucru?
X: Îl observi şi te farmecă atât de mult, încât uiţi să-l fructifici.
Y: Ce să fructifici?
X: Verdeaţa.
Y: Şi dacă reuşeşti să te coci?
X: O singură frunză a reuşit să se coacă.
Y: Care?
X: Nu este din acest copac.
Y: Din care copac este ea?
X: Nu-l cunoşti.
Y: Tu îl cunoşti?
X: Nu.
Y: Atunci de unde şti că o singură frunză a reuşit să se coacă?
X: Pentru că acea frunză le-a salvat pe toate.
Y: De la ce le-a salvat?
X: De moarte.
Y: Dar frunzele cad încă.
X: Cad ca să se transforme.
Y: De ce trebuie să cadă ca să se transforme?
X: Ca să înveţe să se coacă.
Y: Or să se coacă?
X: După ce vor încolţi.
Y: Cum vor încolţi?
X: Aşa cum încolţeşte sămânţa în pământ.
Z: Îi place seminţei în pământ.
X: Nimănui nu-i place în pământ.

Y: Atunci de ce ajunge în pământ?
X: Ca să putrezească odrăslind rădăcini.
Y: Cum îşi construieşte rădăcinile dacă putrezeşte?
X: Se transformă.
Y: Aşa se vor transforma şi frunzele?
X: Se vor transforma.
Y: Şi frunza care s-a copt?
X: S-a copt pentru ca celelate frunze să înveţe să se transforme.
Y: Şi să se coacă?
X: Şi să se coacă.
Y: Au căzut.
X: Cine?
Y: Frunzele.
X: Le-a pierdut pe toate.
Y: Pe cine?
X: Pe frunze.
Y: Cine le-a pierdut?
X: Copacul.
Y: E plin aerul de frunze.
X: Copacul şi-a alungat toate frunzele.
Y: De ce?
X: Erau prea grele.
Y: Frunzele grele?
X: Pentru că nu au ştiut să se coacă.
Y: De ce nu le-a învăţat copacul?
X: Copacul nu le putea învăţa.
Y: De ce?
X: Ca să fie descoperit.
Y: De cine?
X: De frunze.
Y: Cum?
X: Coacul vieţii te lasă să te coci dacă şti.
Y: Acum este pustiu fără frunze.
X: Ca la început când nu era nimic.
Y: Şi nu-i este urât singur?
X: Plânge pentru că l-au părăsit frunzele.

Y: Şi ce se va întâmpla?
X: Se vor transforma.
Y: Şi copacul?
X: Va fi înlocuit cu altul.
Y: De ce?
X: Pentru că primăvara îşi îmbracă haină albă.
Y: Se va transforma şi copacul?
X: Acum e pustiu.
Y: Nu mai are frunze.
X: Nici măcar nu ştiu să se transforme.
Y: Cine?
X: Frunzele.
Y: Le doare?
X: Ce?
Y: Să se transforme.
X: Orice veşnicie se naşte prin durere.
Y: Ca şi măseaua de minte ce mă supără încercând să rupă solul.
Z: Stelele.
Y: Unde vezi tu stele ziua?
Z: Astă-noapte a căzut o stea.
X: A căzut o frunză.
Y: Frunze şi stele.
Z: Cad.
X: Au căzut toate stelele pe pământ.
Y: Nu văd nicio stea.
X: Pentru că toamna nu a sosit încă.
Y: Când va sosi?
X: Când cerul îşi va scutura stelele pe pământ.
Y: Şi copacul şi-a trimis pe pământ frunzele.
Z: Cad stelele şi mor oamenii.
Y: S-au ofilit stelele.
X: Vor înroşi pământul.
Z: Ruginiu.
Y: Stelele sunt galbene.
X: Mor oamenii.

Y: O frunză încearcă să se agaţe de boltă.
X: E ultima stea.
Y: Mai este o pată de pământ neacoperită.
X: O să cadă şi ea.
Y: N-am observat-o până acum.
X: Şi eu am crezut că au căzut toate.
Y: Le doare?
X: Pe cine?
Y: Pe frunze.
X: Ce?
Y: Steaua care se rupe de boltă?
X: Nu ştiu.
Y: De ce?
X: Pentru că aşteaptă să se transforme.
Y: O să cadă.
X: Abia se mai ţine.
Y: O grăbeşte vântul.
X: Se ţine puternic de ramură.
Y: Ar fi vrut să se coacă.
X: Acum nu mai are timp.
Y: De ce?
X: Şi-a pierdut strălucirea.
Y: A părăsit-o verdeaţa.
Z: Verde.
X: Nu mai e nicio speranţă.
Y: Ruginiu.
X: Flacără fără sevă.
Y: Nu-mi mai plac frunzele.
X: Şi tu eşti o frunză.
Y: Nu-mi place nici de mine.
X: Şi totuşi eşti o frunză.
Y: Şi tu eşti o frunză.
X: Poate sunt ultima frunză ce se agaţă cu disperare de un copac pustiit.
Y: De ce?
X: Pentru că-mi este frică de transformare.

Y: De ce?

X: Nu am înţeles cum să mă transform.

Y: Şi eu care credeam că tu le şti pe toate.

X: Poate mă voi transforma aşa cum larva rupe coconul şi devine fluture.

Y: Mie îmi plac fluturii.

X: De ce?

Y: Pentru că nu sunt frunze.

X: Şi fluturii sunt frunze.

Y: Ei s-a transformat.

X: S-au transformat pentru o clipă.

Z: Petale de fluturi şi frunze.

Y: Fluturii au culori vii.

X: Fluturii sunt viaţă.

Y: Îmi plac culorile.

X: Frunzele sunt reci.

Y: Culorile calde şi fluturii.

Z: Frunzele nu ştiu să îşi vopsească hainele?

X: Frunzele îşi colorează veşmintele pătrunzător.

Y: Au dezbrăcat verdele.

X: Au îmbrăcat haine galbene, arămii păstrându-şi pe alocuri şi nuanţe de verde.

Y: S-au pregătit să defileze pe un podium.

Z: Prezintă moda toamnei?

X: A propriei vieţi.

Y: Sunt mai frumoase decât fluturii.

X: Copacul plânge.

Y: Unde-i sunt lacrimile?

X: În frunze.

Y: Dar frunzele sunt uscate.

X: Copacul şi-a lăsat lacrimile să acopere pământul.

Y: Frunzele.

X: Mai plutesc câteva în văzduh.

Y: Şi ultima frunză?

X: Nu-şi mai poate ţine trupul drept.

Y: Se răsuceşte în toate părţile.

X: O să-l părăsească şi ea.

Y: Necredincioase sunt frunzele.

X: Nici oamenii nu au fost credincioşi pământului din care au fost zămisliţi.

Y: De ce?

X: L-au transformat în cobaiul propriei lor neînţelegeri.

Y: Atunci de ce totul se transformă?

X: Pentru că e verde.

Y: Ce este verde?

X: Viaţa.

Y: Viaţa este verde?

X: Viaţa este o frunză.

Y: Atunci de ce mor frunzele?

X: Frunzele cad.

Y: De ce cad frunzele?

X: Când crezi că verdele a pus stăpânire peste toate vine toamna şi speranţa devine o umbră palidă.

Y: Ultima frunză.

X: Ce este cu ea?

Y: Abia se mai ţine.

X: O să cadă.

Y: E ultima.

X: Ţi-am spus.

Y: Ce?

X: Cad frunzele?

Y: Şi?

X: E gata.

Y: Cine?

X: Frunza.

Y: A fost biruită de vânt.

X: Cade.

Y: Cade şi ultima frunză.

X: A întârziat prea mult.

Z: Frunza.

X: A sosit clipa să privim spre alt copac.

Z: Copacul vechi?

X: Cel vechi nu mai are nicio frunză.
Z: Uite un alt copac.
Y: Şi acesta a fost muşcat de toamnă.
X: Totul se repetă.
Z: Se repetă totul.
X: Nimic nu este nou.
Y: Pentru ce ne transformăm?
X: Ca să ne putem coace.
Y: Şi dacă greşim calea?
X: Vom alerga din nou spre toamnă.
Z: Câte frunze!
X: Cad frunzele.
Y: Prea mult frunze.
Z: Mă înec printre ele.
X: Cad.
Y: Cine?
X: Cad frunzele.

ACTUL II

Decorul: O livadă cu meri într-o altă toamnă, o bancă, o alee, un cimitir.
Personajele: X,Y,Z şi groparul.

Y: A mai trecut un an.
X: Cad din nou.
Y: Cine?
X: Frunzele.
Z: Până când or să mai cadă?
X: Nu a venit încă timpul.
Y: Care timp?
X: Ca toate frunzele să se transforme.
Y: Şi toţi copacii?
X: Şi toţi copacii.
Z: Cerul şi pământul, frunzele şi oamenii.
X: Alte frunze.

Y: Altă toamnă.
Z: Frunză.
X: Frunze.
Z: Frunză.
Y: Tot frunze.
Z: Am frunzărit prin viaţă.
X: Pentru că nu ai încercat să te coci.
Z: Când eşti verde frunzăreşti.
Y: A fost cândva ...
X: Ce?
Y: O frunză.
X: Frunza pentru care am fost rivali.
Y: Ce frumoasă a fost frunza!
X: Avea cei mai verzi ochi.
Y: Era aşa de mlădioasă.
X: Când dansa ...
Y: ... Soarele îşi petrecea braţele în jurul trupului ei graţios.
X: Mi-a fost tare dragă.
Y: Cui nu i-a fost dragă?
X: Am crezut că va fi a mea.
Y: Cât ne-a certat pentru o frunză!
X: Aşa prieten mi-ai fost.
Y: Eu am zărit-o primul.
X: Dar eu am schimbat primele vorbe cu ea.
Y: Mie mi-a zâmbit cu dragoste.
X: Şi ai preferat să-ţi trădezi prietenul pentru o frunză.
Y: Frunza aceea merita totul.
X: De ce ţi-a întors spatele dacă merita toată încrederea, dragostea şi prietenia ta?
Y: A răpit-o vântul.
Z: Eu am fost vântul.
X: Nici măcar un zmeu nu ai fost.
Z: S-a lăsat dusă de val.
Y: Delirează.
Z: Şi-a urmat visele sălbatice.
X: Frunza aceea nu s-ar fi uitat la unul ca tine.

Z: Era ca mine.
Y: Cine?
Z: Frunza cu ochii verzi.
X: Niciodată.
Z: Era o nebunatică plină de energie, o visătoare.
Y: Nici n-ai cunoscut-o.
Z: Voi nu aţi cunoscut-o.
X: E nebun.
Y: Nu ştie ce vorbeşte.
Z: Nu înţelegeţi.
X: Un ciudat ce nu merită atenţia.
Z: Şi frunza era o ciudată.
Y: Unde o fi ea acum?
Z: La cimitir.
Y: E nebun.
X: E rupt de realitate.
Z: A murit într-o toamnă.
X: Şi tu o cauţi în livada cu meri.
Y: Vrei să-i acoperi faţa cu lacrimi.
Z: O întâlnesc la cimitir.
X: Nu merită.
Y: Nu ştie despre ce vorbim.
Z: În fiecare toamnă merg la cimitir s-o întâlnesc.
X: Pe cine?
Z: Pe frunză.
Y: Care frunză?
Z: Frunza mea moartă.
X: E o altă frunză.
Y: Cu siguranţă.
Z: E aceeaşi.
X: Imposibil.
Z: Şi imposibilul poate să devină posibil.
Y: Niciodată.
Z: Nici celor mai ciudate lucruri să nu le spui niciodată.
X: Tu eşti un ciudat.
Y: Un neînţeles.

Z: Asemenea frunzei.
X: Frunza era sociabilă.
Y: Era veselă.
X: Râdea aşa de frumos.
Z: Era o neînţeleasă.
X: Radia de fericire.
Z: Nu i-aţi pătruns sufletul.
Y: Cânta aşa de frumos.
X: Se lua la întrecere cu vântul.
Y: Şi noi am devenit păsări.
X: I-am cântat serenade.
Y: Ne ascundeam ruşinaţi sub trena-i lungă şi cântam.
X: Nici aştri, nici ploaia nu ne deranjau.
Y: Ea era atât de absentă.
X: Am încercat multe cântece.
Y: Absenţa ei ne ofilea.
X: Şi totuşi continuam să cântăm.
Y: Cântecul nostru nu reuşea să-i pătrundă la suflet.
Z: Pentru că era o sirenă.
X: O sirenă?
Z: O sirenă a aerului, o sirenă a copacului vieţii.
X: Nu ştie ce spune.
Y: A luat-o vântul.
X: S-a lăsat dusă de vânt.
Y: Prea s-a lăsat dusă de vânt.
Z: Cu câtă bucurie am purtat-o pe braţe.
X: Oare unde a dus-o?
Z: A venit la mine.
X: Spuneai că mergi la frunza ta.
Z: O să merg.
Y: Unde?
Z: La cimitir.
X: Să-ţi întâlneşti frunza?
Z: Mă aşteaptă.
Y: Lasă-l.
Z: În fiecare toamnă mă aşteaptă să traversez grădina cu meri

din faţa cimitirului, să străbat aleea bătrână, să pătrund în cimitir şi să-i ascult glasul de dincolo de mormânt.

X: A iubit-o.
Y: A fost şi în viaţa lui o frunză.
Z: Eu am fost vântul.
X: Tu vântul?
Z: Vântul ce i-a atins sufletul.
Y: Ridicol.
Z: I-am pătruns viaţa.
X: Altei frunze.
Z: Frunzei pe care aţi îndrăgit-o şi voi.
Y: Nu ştiu.
X: Nici n-a văzut-o vreodată.
Z: Voi nu aţi avut ochi.
Y: Pentru ce?
Z: Pentru a-i citi fiinţa.
X: Ce de frunze cad în toamna asta!
Z: A mea a căzut demult.
Y: Parcă mai multe decât toamna trecută.
X: O fi căzut şi ea neobservată.
Z: A căzut lângă mine.
X: Frunzele îşi pot alege locul unde să cadă îndrumate de vânt.
Y: Plutesc în văzduh până găsesc locul de odihnă.
X: Văzduhul e mângâiat de baletul lor.
Z: Ea a căzut în braţele mele.
Y: A fost atrasă de pământ.
X: Pământul e ca un magnet pentru frunze.
Z: Nimic nu se pierde.
Y: Pământul îşi transformă solul prin frunze.
X: Frunzele cad.
Y: De ce cad frunzele?
Z: Le cheamă pământul.
X: Atâtea frunze se duc, păcat.
Z: O frunză străină.
X: Unde?
Z: Pluteşte în văzduh călăuzită de vânt.

Y: O văd.

Z: O aşează alături de frunzele merilor.

X: E aşa de speriată.

Y: Moartea i se citeşte pe chip încă.

Z: A durut-o.

X: Ochii ei par ieşiţi din orbite.

Y: Nasul şi urechile au dat semne de fugă dar nu s-au putut dezlipi.

X: Buzele s-au depărtat ca două piese ce nu s-au cunoscut niciodată.

Y: Trebuiau să elibereze energia vieţii.

Z: A fost adusă de vânt din cimitir.

X: E o frunză de tei.

Y: Mulţi tei mai sunt rătăciţi prin cimitir. Toamna le numeri oasele.

Z: Parcă nu-şi găseşte locul printre frunzele merilor.

X: E ca o regină printre ele.

Y: Frunzele merilor se simt stângace lângă ea.

Z: Dar ea este atât de modestă.

X: Frunzele merilor par să-i fure forma.

Y: Încearcă să o acopere. Vor să-i ascundă strălucirea.

X: Nu este de-a lor.

Y: E superioară lor.

Z: O s-o ajut.

(Z ridică frunza de jos şi o priveşte profund.)

Z: Trebuie să se transforme.

X: Lasă frunza.

(Z scoate o brichetă şi dă foc frunzei.)

X: Ce faci?

Z: Transform materia în energie.

Y: E nebun.

X: Frunza a luat foc.

Y: Arde.

X: E o flacără vie.

Y: Şi ochii lui Z au luat foc.

X: Sunt plini de patimi.

Y: S-a stins.
X: A ars complet.
Z: Cad frunzele.
X: Groparul!
Y: Unde?
X: Pe alee.
Z: Mătură frunzele.
X: Să mergem spre alee.
Z: Eu mă duc.
Y: Unde?
Z: La cimitir.
X: Ca să ajungi la cimitir trebuie să parcurgi aleea.
Z: În fiecare toamnă traversez livada cu meri şi păşesc pe aleea grea de zile ca să ajung la cimitir.
(Cei trei păşesc pe aleea plină de frunze moarte. La câţiva paşi în faţa lor Groparul adună alte frunze cu ajutorul unei mături. Merele cuntinuă să-şi scuture podoabele ofilite.)
X: Bun lucru.
Groparul: Au căzut multe astă toamnă.
Y: Încă mai cad.
Groparul: Trebuie să mă grăbesc.
X: De ce?
Groparul: O să fie o înmormântare în cursul zilei de astăzi.
Y: Când?
Groparul: Astăzi.
Y: La ce oră?
Groparul: Nu se ştie.
X: Printre frunze.
Groparul abandonează grămada de frunze moarte adunate de pe alee şi se apropie de cei trei.
Groparul: Să mergem.
X: Unde?
Z: La cimitir.
Y: Cad frunzele.

ACTUL III

Decorul: Un cimitir. În cimitir se află o groapă plină de frunze. Câteva mormite şi cruci se zăresc acoperite de frunzele teilor care cad.

Personajele: X,Y,Z, groparul, gemenele Ana şi Mara.

Groparul: Am săpat o groapă.
X: Unde?
Groparul: Lângă tine.
Y: Nici eu nu o văd.
Groparul: E plină de frunze.
X: Unde?
Groparul: Ai grijă să nu cazi în ea.
Y: Scoate frunzele din groapă!
Groparul: Or să cadă altele dacă le scot.
Z: Eu am văzut groapa.
X: Tu le cam vezi pe toate astăzi.

(Groparul se străduieşte să scoată frunzele din groapă dar munca îi este zadarnică, pentru că vântul le trimite înapoi. Z se plimbă printre morminte şi se opreşte în faţa unei cruci pe care era zugrăvită imaginea unei frunze. X şi Y par absenţi. Se uitau după frunzele teilor ce cădeau neobosite.)

Z: Frunza mea.
(Toţi îşi îndreaptă privirea spre Z.)
X: Unde?
Z: În imagine.
Y: Ea este.
X: Frunza.
Groparul: A fost înmormântată într-o toamnă.
Z: Ea a fost frunza mea.
Y: A cunoscut-o
X: În care toamnă s-o fi stins?

Z: În cea mai rece toamnă s-a stins. Cu o zi înainte de a se stinge un soare blând mângâia faţa naturii. Ea m-a rugat să o mai las să privească faţa soarelui. Mi-a spus că-i este teamă că n-o să-l

mai vadă. Toamna şi iarna vieţii se îngrămădeau la uşă şi se temea că n-o să mai păşească în primăvară. Aşa s-a şi întâmplat. Ziua următoare a căzut bruma. Frunza mea a căzut. Puterile slăbite i-au grăbit plecarea.

Y: Probabil nu a fost această frunză.

X: Imaginea.

Y: Frunza cea mai frumoasă.

(În cimitir îşi fac apariţia două fete gemene. Ele dansau şi cântau.)

Ana: Cade frunza obosită / Peste iarba ofilită, / Dar copacul nu se lasă / Şi-o face alteia casă / Când soarele cântă-a primăvară / Mugurii încep s-apară.

Mara: Frunza ce a ruginit / Doi vlăstari a odrăslit, / Sămânţa a încolţit / Şi roadă a dăruit.

Z: Sunt fetele mele Ana şi Mara. Ar fi fost mândră frunza de ele dacă mai se afla printre noi. Sunt studente la Conservator.

Ana: Mi-ar fi plăcut să studiez şi artele plastice. Aş fi pictat multe frunze. Mă luam la întrecere cu natura. Mara în schimb a preferat muzica şi eu am urmat-o.

Mara: (Privind spre imaginea de pe cruce.) Mama.

X: Avea dreptate.

Y: Frunza ce ne-a furat sufletul a fost a lui Z.

Groparul: A fost cea mai frumoasă.

X: Fetele îi seamănă.

Y: Aceeaşi ochi.

X: Acelaşi zâmbet.

Y: Acelaşi glas cristalin.

X: Aceeaşi graţie.

Z: Mi-e dor.

Y: De ce ţi-e dor?

Z: De frunzele ce cad din copaci.

Ana: Îi este dor.

Mara: De mama.

Groparul: De frunză.

X: Aşa ne scuturăm cu toţii.

Y: Toate trec şi noi am uitat să trăim.

X: A fugit viaţa de noi şi noi de ea.
Ana: Tata a reuşit să-i fure vieţii o frunză.
Mara: E singul lucru adevărat din această deşertăciune.
X: O să fie toamnă lungă.
Y: Atât de lungă încât o să uităm de noi.
X: Frumuseţea a apus.
Y: Când a fost lângă noi nu am preţuit-o.
Z: Cad frunzele.

PRINTRE PICĂTURI

ACTUL I

Decorul: Un parc, câteva bănci şi nişte platani ce au fost pustiiţi de frunze. Când şi când cade peste tot acest decor câte o picătură de apă.

Personajele: Afin, profesorul, elevul 1, 2 şi 3, poliţistul, pompierii.

Afin se plimba prin parc admirând goliciunea naturii. La un moment dat se aşează pe o bancă.

Afin: Sunt atât de gol într-o toamnă atât de umedă şi pustie. În parc spectacolul toamnei e la final. Piesa s-a bucurat de succes. Din toată lupta aprigă au mai rămas să-şi plece capul aşteptând aplauze platanii. Priviţi cum îşi pleacă fruntea! Crengile lor se leagănă speriate de vântul rece înnodând degete de vârfuri ca un simbol al rugăciunii dar soarele nu-i mai aude. Şi norii ..., norii au tras cortina şi tot ceea ce a fost verde a închis ochii spre a se odihni. Parcă mi-e dor de frunze dar acestea au abandonat lupta cu viaţa. Unde şi unde se poate zări câte o frunză rătăcită ce îşi încercă ultimele puteri. De atâta zbucium platanii nici nu mai observă aceste note finale. Cu ele sau fără ele tot goi se simt şi abandonaţi ... Acum o zăresc. E sus. Ce frunză plină de viaţă! Uriaşii platani or să fie învinşi de o frunză. În teama lor nici nu observă cât de încrezătoare şi credincioasă e frunza. Ei care au rădăcini puternice se plâng. Pe creanga unuia dintre ei o făptură firavă speră să învingă timpul. Pare foarte sigură pe ea. Platanii ar trebui să se simtă ruşinaţi dar sunt prea speriaţi ca să mai roşească. Din vârful celui mai înalt platan frunza a putut vedea multe. Toate au înţelepţit-o. Acum se afla într-o situaţie de cumpănă. Îi vede pe bătrânii platani tremurând asemenea frunzelor ce şi-au luat zborul alungate de toamnă şi vânt şi nu înţelege ce cale să urmeze. Îşi doreşte să rămână pe creanga goală şi înnegrită de teamă şi frig dar o altă chemare lăuntrică, încă neînţeleasă, o îndemnă să se lase şi ea dusă de vânt spre altarul de frunze moarte. Încă nu s-a hotărât pe care drum să pornească. Se mai leagănă şi acum. Uite-

o! E atâta de graţioasă. Se leagănă. Necunoscutul îi sporeşte neliniştea şi frunza încercă să-şi mai adune sevă din uscăciunea fiinţei pentru a nu se dezlipi încă de creanga umedă. E ca o podoabă a unei primăveri uitate. În tot acest zbucium frunza dă de înţeles că nădăjduieşte o lumină ... Picături de apă! ... O să plouă. Frunza a fost încercată şi ea de puterea unei picături. Pe faţa ei se citeşte uimirea. A fost atât de muncită de gânduri, încât picătura a lovit-o pe neaşteptate provocându-i o mare durere ... Ce de picături mari de apă au evadat din locaşurile norilor! O picătură şi-a atins ţinta. Ea a căzut grea şi rece. Frunza a simţit-o până-n adâncul făpturii. Puterile i-au fost slăbite mai mult. Acum frunza ştie sigur că o să cadă şi ea. Deznădejdea a cuprins-o. Pare că platanii i-au transmis starea. Atât uriaşul cât şi piticul se află la grea încercare. Frunza nu mai are putere să lupte. Cât de tare a început să o supere vântul! O să moară curând. Picătura aceea i-a decis soarta slăbindu-i puterea de viaţă ... Şi la mine în suflet a căzut o picătură. Nu ştiu câtă rezistenţă o să mai am pentru a străbate desişurile vieţii. Puterile m-au părăsit. Picătura grea mi-a atrofiat dorinţa de viaţă. Cât de clar văd acuma frunza! Forţa m-a abandonat dar mi s-au deschis ochii. Lumina se roteşte în jurul meu şi toamna pustie mă pătrunde prin toate încheieturile. Oare cât va mai rezista frunza? Posibil a doua picătură ce o va lovi să-i fie fatală... Alte picături ... Sunt greoaie. Lovesc solul şi se dilată în mii de particule. Câtă energie are o picătură de apă! (O picătură îi cade pe frunte.) Aş, numai pe fruntea mea ai găsit loc ca să-ţi iei avânt! (Se şterge apăsat ca şi cum ar dori să alunge ceva ce-l deranja demult.) Picătura mea de viaţă e infinit mai mică decât picătura grea ce mi-a lovit fruntea.

(În parc îşi face apariţia un profesor şi trei elevi. Profesorul împreună cu elevii încep să adune frunzele moarte presărate de vânt pe aleile din parc. Afin se apropie de ei.)

Afin: Ziua bună.

Profesorul: Bună ziua.

Afin: Ce nevoie aveţi de aceste frunze?

Profesorul: Organizăm la şcoală „Serbările toamnei“ şi sunt necesare pentru decor.

Afin: Sunt bune şi aceste frunze la ceva.

Elevul 1: Sunt utile pentru multe. Bunicii mei le adună ca să facă din ele culcuş animalelor.

Elevul 2: Frunzele sunt îngrăşământ natural pentru sol.

Elevul 3: În artă aceste frunze sunt adevărate comori.

Afin: Iubeşti arta?

Elevul 3: Întreaga natură este o artă.

Afin: Eu urmăresc de foarte mult timp o frunză. Între mine şi acea frunză s-a creat o legătură sfântă. Fiecare trăire a ei îmi pătrunde până în cel mai ascuns colţişor al fiinţei mele. E ultima. Toate frunzele i-au întors spatele. A rămas singură. Nu are cui să se plângă. Vântul nu o ascultă. I-a devenit vrăjmaş. Se străduieşte să o doboare. Platanul speriat de toamnă nu o mai observă. Ramura goală şi umedă a copacului pare să nu-i înţeagă dorinţa de a rămâne sus. Prea şi-a dorit să cucerească înălţimile. Totul în jur o îndeamnă să coboare. M-a găsit pe mine. Eu o înţeleg. A făcut faţă cu bine încercărilor până ce a apărut picătura. Apa i-a slăbit puterile.

Elevul 1: Fără apă nu ar exista viaţă.

Afin: Tocmai aici este enigma.

Profesorul: Nu este nicio enigmă. În fiecare toamnă frunzele cad. Ele cad şi fără ca să fie deranjate de vreo picătură de apă.

Elevul 2: Cad, pentru că au îmbătrânit.

Elevul 3: Cad, pentru că nu mai au energie.

Profesorul: Cad pentru a ceda locul altor frunze în primăvara ce va veni.

Afin: De ce nu au loc pe crengi atât frunzele tinere cât şi cele mature?

Profesorul: De ce nu au loc în cavitatea bucală dinţii copilăriei cu cei definitivi?

Elevul 3: De ce mor oamenii?

Elevul 1: Cedează şi ei locul altor oameni?

Elevul 2: Nimeni nu vrea să plece.

Afin: Nici frunza ce abia îşi mai trage sufletul.

Profesorul: Timpul trece şi noi nu am adunat suficiente frunze.

Afin: Timpul trece fără să-i observaţi chipul.

Elevul 1: Timpul are chip?

Afin: Frunza ce se luptă pentru viaţa ei este o faţă a timpului.

Elevul 2: Are multe feţe timpul.

Profesorul: Nu avem timp de filosofie. Să adunăm frunze!

(Frunza se dezlipeşte de creangă.)

Elevul 3: Cade!

Afin: Atâta i-a fost scris. Pe acestă frunză nu o las să piară prea uşor.

Elevul 1: O luăm pentru a împodobi cu ea o sală de clasă.

Afin: E prea comun. O s-o leg de copac.

Elevul 2: Cum?

Afin: Cu o picătură de foc şi una de ceară. O să pun un sigiliu între peţiol şi trunchi. Leg frunza de arbor printr-o picătură.

Elevul 3: Te ajut eu.

(Elevul 3 ridică frunza şi o duce lui Afin. Acesta scoate o brichetă şi o lumânare de ceară. După ce lumânarea şi-a lăsat flacăra să se bucure de libertate Afin a unit peţiolul cu trunchiul platanului şi a lăsat ceara să cadă.)

Afin: Orice arsură lasă urme adânci. Te însoţeşte întreaga viaţă.

Elevul 3: Cred că sunt suficiente picături de ceară.

Profesorul: Vă jucaţi. Eu nu pentru joacă am ieşit în parc.

Afin: Cine nu ştie să se joace nu trăieşte.

Elevul 1: Eu printr-o picătură de sânge m-am făcut frate de cruce cu ...

Elevul 2: Cu mine.

Profesorul: Se puteau întâmpla nenorociri. Dacă unul dintre voi ar fi fost bolnav l-ar fi îmbolnăvit şi pe aşa numitul lui frate de cruce.

Afin: Nu vă supăraţi domnule profesor dar dumnneavoastră nu vă puteţi înţelege elevii dacă fugiţi de joc.

Profesorul: Eu nu am timp să mă joc.

Afin: Jocul ne învaţă multe.

(Elevul 1 ia lumânarea din mâna lui Afin. Încearcă să lipească de tulpină şi o altă frunză adunată de pe jos. Lumânarea îi cade din mână. Frunzele uscate de sub acel platan se aprind.)

Profesorul: Uite ce ne învaţă jocul! Să dăm foc frunzelor din parc.

(Elevul 3 îşi scoate speriat haina şi loveşte cu ea focul. Acesta s-a domolit un moment, pe urmă a luat şi haina foc.)

Profesorul: Acum cine este responsabil de acest incendiu?

Elevul 2: Toţi suntem responsabili.

Afin: Ne-am jucat mai mult decât trebuie. Jocul nu are voie să-şi depăşească frontierele.

Profesorul: Sunteţi vinovat domnule. Aţi avut foc la dumneavoastră.

Afin: Afin.

Profesorul: Cred că nu este cazul să facem cunoştinţă. Trebuie să stingem focul.

Elevul 1: Sun la pompieri!

Profesorul: Un poliţist.

(Un poliţist îşi face apariţia în parc.)

Poliţistul: Ce se întâmplă aici?

Afin: Mi-am dorit să văd cum ard frunzele şi le-am dat foc. Aceştia nu mă lasă să le admir cum ard acuzându-mă de incendiu. Au încercat chiar să stingă focul.

Elevul 3: Nu este adevărat.

Profesorul: Tu nu şti nimic.

Poliţistul: Este adevărat. Ei sunt minori. Singurul martor al incidentului sunteţi dumneavoastră.

Profesorul: Adunam frunze pentru o festivitate când am zărit focul acesta în parc.

Elevul 2: De ce?

Profesorul: Voi nu înţelegeţi nimic.

Poliţistul: Pompierii sunt pe drum. Dumneavoastră domnule ...

Afin: Afin.

Poliţistul: Dumneavoastră domnule Afin veţi merge cu mine la secţie.

(În parc îşi fac apariţia pompierii. Aceştia reuşesc să stingă focul.)

ACTUL II

Decorul: O secţie de poliţie.

Personajele: Afin, poliţistul Enescu şi psihologul.

(Poliţistul stă pe scaun. Pe biroul din faţa lui se află mai multe dosare, câteva foi, o ştampilă, un pix, un telefon fix. Afin se află în picioare.)

Poliţistul: De ce ai dat foc frunzelor?

Afin: Mi-a făcut plăcere să le văd cum ard.

Poliţistul: Se puteau întâmpla multe.

Afin: Ca de exemplu prezenţa dumneavoastră în parc.

Poliţistul: Te rog să nu fi obraznic.

Afin: Spun doar ce simt.

Poliţistul: Având în vedere că este prima ta abatere o să primeşti doar amendă.

Afin: Nu am bani.

Poliţistul: Atunci o să munceşti în folosul comunităţii.

Afin: Acesta era şi scopul pentru care am dat foc la frunze.

Poliţistul: Care?

Afin: Să fac nişte oameni fericiţi.

Poliţistul: Dând foc frunzelor?

Afin: Muncind pentru ei.

Poliţistul: Ia loc.

(Afin se aşează pe scaunul din faţa biroului.)

Poliţistul: Semnează acestă declaraţie!

Afin: Nu ştiu să citesc.

Poliţistul: Să semnezi.

Afin: De unde ştiu eu ce semnez?

Poliţistul: Semnezi că ai dat foc frunzelor ca să-i faci pe oameni fericiţi muncind pentru ei.

Afin: O să semnez.

Poliţistul: Şti să te semnezi?

Afin: M-a învăţat un unchi. E singurul scris pe care îl cunosc. După ce m-a învăţat să semnez am rămas fără casă.

Poliţistul: Semnează!

Afin: Nu mai aveţi ce să-mi luaţi, poate doar viaţa.

Poliţistul: Ce tot spui?

Afin: Stiloul nu are nicio picătură de cerneală.

Poliţistul: Verific imediat.

(Poliţistul încarcă stiloul cu cerneală.)

Poliţistul: Acum scrie. Poftim.

Afin: E a doua oară când semnez. Nici acum nu semnez în favoarea mea. Am învăţat şi eu să iscălesc pentru a servi pe alţii.

(Afin semnează. Poliţistul ridică receptorul telefonului şi formează un număr.)

Poliţistul: Enescu la telefon. Psihologul a ajuns la secţie? Spune-i te rog să vină până la mine îi birou.

(În birou îşi face apariţia medicul psiholog al secţiei de poliţie.)

Psihologul: Bună ziua.

Poliţistul: Mă bucur că aţi ajuns. O să vă las cu domnul Afin. Probabil a trecut printr-o perioadă mai grea şi s-ar putea să fie necesar ajutor de specialitate.

(Psihologul se aşează pe scaunul de pe care s-a ridicat poliţistul ce a părăsit încăperea.)

Psihologul: Da.

Afin: Pot să plec?

Psihologul: Dacă doreşti.

Afin: Ce trebuie să discutăm?

Psihologul: Nimic.

Afin: Am dat foc la frunze.

Psihologul: Probabil ţi-a făcut plăcere să le vezi cum ard.

Afin: Nu.

Psihologul: Din plictiseală.

Afin: Eu nu mă plictisesc niciodată.

Psihologul: Eu mă plictisec.

Afin: De ce?

Psihologul: Nu am ce face.

Afin: Eu am.

Psihologul: Ce ar trebui să fac să nu mă plictisesc?

Afin: Să învăţaţi de la alţii.

Psihologul: Ce să învăţ?

Afin: Îi ascultaţi ce au de spus şi culegeţi informaţii.

Psihologul: Poate că nu au nimic de spus.

Afin: Şi cel care tace are ceva de spus. Îşi poate mişca capul într-un anumit fel. Nu doar oamenii au ceva de spus.

Psihologul: Şi frunzele care au ars.

Afin: Da, da ...

Psihologul: Ce ţi-au spus frunzele?

Afin: Fiecare frunză se stingea sub flacără într-un fel unic.

Psihologul: Se stigeau?

Afin: După ce flacăra le mistuia întreaga făptură se stingeau. Le-am privit pe fiecare în parte. Focul le frământa şi ele străluceau ca un licurici ca mai apoi să se stingă. Nu dispăreau de tot. Lăsau în urma lor picături de cenuşă.

Psihologul: Şi zici că ai învăţat ceva de la aceste frunze.

Afin: Aşa se sting şi oamenii, picătură cu picătură. Păşesc în viaţă, pe urmă se coc iar după ce se coc încep să ardă şi ard până li se stinge ultima picătură de energie.

Psihologul: Da.

Afin: V-aţi plictisit?

Psihologul: Da.

Afin: O să vă povestesc despre mine.

Psihologul: De ce crezi că povestea ta nu m-ar plictisi?

Afin: Eu nu cred nimic.

Psihologul: Atunci de ce îţi doreşti să-mi vorbeşti despre tine?

Afin: Nu ştiu. Poate mă ajută pe mine acest lucru.

Psihologul: Cum?

Afin: E posibil să nu mă ajute.

Psihologul: Ai nevoie de un prieten.

Afin: Nu am niciun prieten.

Psihologul: Ai avut vreodată?

Afin: Niciodată. Cei care trădează nu sunt prieteni.

Psihologul: Crezi că eu pot să-ţi fiu prieten?

Afin: Nu.

Psihologul: Atunci de ce doreşti să te mărturiseşti mie?

Afin: Nu mai am ce pierde.

Psihologul: Preferi singurătatea?

Afin: Nu.

Psihologul: Atunci încearcă să socializezi.

Afin: Oamenii se pierd printre lucruri de nimic.

Psihologul: Spuneai că tu poţi învăţa din orice.

Afin: Da. Totuşi fug de răutăţi.

Psihologul: Oamenii sunt răi?

Afin: Da.

Psihologul: De ce?

Afin: Nu văd decât interesul personal. Acest lucru împiedică sudarea unei relaţii de prietenie. Pentru un prieten te sacrifici dar ajungi să observi mai târziu că el doar aşteaptă să primească neoferind nimic în schimb. Dacă i-ai cere ajutorul ar uita de tine. Îi eşti prieten cât are nevoie de servicile tale.

Psihologul: Crezi că toţi oamenii sunt interesaţi?

Afin: Nu ştiu.

Psihologul: De ce nu ştii?

Afin: Până şi membri unei familii se folosesc unii de alţii şi nu dau înapoi când e să pună pe primul loc cele ale lumii, rănindu-i pe ai săi.

Psihologul: Tu ce sfat ai da unui om?

Afin: Să îşi trăiască cu patimă fiecare picătură de viaţă. E totul aşa de trecător şi de fragil. Să nu uite a se feri de rău. Cel care se fereşte de rău şi fructifică fiecare picătură va fi fericit.

Psihologul: Ce se întâmplă dacă nu te fereşti de rău?

Afin: Vei avea parte de acesta şi nefericirea va alerga după tine.

Psihologul: Tu reuşeşti să te fereşti de rău?

Afin: E prea ciudată viaţa ca să poţi scăpa de rău.

Psihologul: Până la urmă nu poţi evita răul în totalitate?

Afin: Eu adunam afine. Prima picătură de afină mi-a şoptit că ea este cea care mă va ajuta să supravieţuiesc.

Psihologul: Aveai nevoie de afine?

Afin: Am semnat o hârtie. Un unchi m-a învăţat să semnez pe o bucată de hârtie. Eu am semnat. Ziua următoare mi-au luat casa. Aveam doar optsprezece ani pe atunci şi părinţii mei nu mai erau în viaţă. Am rămas singur şi fără un acoperiş deasupra capului. Până la urmă nu eram chiar singur. O aveam pe Luniţa. Luniţa e

vaca ce mi-a rămas de la mama mea. Ea era la păscut când mi-a fost sigilată casa. Numele Luniţa i l-a dat mama. Ea punea nume fiecărei vaci în funcţie de ziua săptămânii în care se iveau pe lume. Luniţa s-a născut într-o zi de luni. Dacă s-ar fi născut marţi numele i-ar fi fost Micuţa, miercuri numele i-ar fi fost Mândra, joi, Joiana, vineri, Vireana, sâmbătă, Sâmbi iar duminica, Dumana. M-am dus pe islaz după Luniţa şi am luat-o cu mine la sălaş. Sălaşul a devenit locuinţa mea. A fost construit de bunicul meu din bârne. Acolo locuia el pe timp de vară ca să poată avea grijă de animale şi munci pământul. După ce a murit bunicul nimeni nu a mai muncit pământul decât strictul necesar pentru a ţine o singură vacă. Prea mult timp nici Luniţa nu a stat alături de mine. Era foarte bătrână şi în câteva luni a murit. Am rămas sărac de tot. Era perioada când s-au copt afinele. Am pornit pe munte în căutarea lor. Mi-am făcut rost de o greblă pentru a le aduna. Prima picătură a fost mai grea, pe urmă le-am adunat cu uşurinţă. De câţiva ani nici afinele nu se mai fac ca odată.

Psihologul: Afinele sunt sursa ta de venit?

Afin: Da.

Psihologul: Reuşeşti să te descurci?

Afin: Foarte greu.

Psihologul: Cu frunzele ce ai avut?

Afin: M-am jucat.

Psihologul: Te-ai jucat cu focul?

Afin: Nu ar fi fost prima dată.

Psihologul: Tot la sălaş locuieşti?

Afin: Tot.

Psihologul: Iarna nu ţi-e teamă de animalele sălbatice?

Afin: Le cunosc toate obiceiurile. Mai bine reuşeşti să cunoşti un animal decât un om. Oamenii sunt foarte schimbători. Sunt foarte puţini aceia care sunt ca o adiere caldă de primăvară. Majoritatea te ard sau îţi îngheaţă sufletul.

Psihologul: Ai trăit prea mult izolat de lume.

Afin: Nu-mi pare rău. Lumea are reguli menite să-i rănească pe oamenii buni sau pe cei inocenţi.

Psihologul: Mai doreşti să îmi împărtăşeşti ceva?

Afin: Poate.
Psihologul: Te ascult.

ACTUL III

Decorul: Biroul unei secţii de poliţie. Pe un ecran din fundal se poate zări chipul unei femei în interiorul unei picături de apă.

Personajele: Afin, psihologul şi poliţistul.

Afin: Într-o dimineaţă rece a lui decembrie o picătură de gheaţă mi-a bătut la geamul sălaşului. Mi-am spus: A îngheţat afară. Nu pot să uit acea zi. Era treisprezece decembrie. Am deschis uşa să admir noua faţă a naturii. Pe prag se afla o tânără. Era aproape îngheţată. Am dus-o repede în sălaş şi am aşezat-o lângă foc. După câteva minute şi-a deschis ochii. Avea nişte ochi mari şi negri. Jarul din vatra focului părea să fii aprins steluţe în noaptea ochilor ei. M-am apropiat de ea şi am întrebat-o cum o cheamă. Mi-a răspuns că o cheamă Ana. Un nume simplu şi frumos am gândit. A început să-mi povestească că a fost într-o excursie pe Munţii Aninei. S-a rătăcit de grup când s-a lăsat ceaţa peste pădure. A continuat să meargă. A mers până aproape în zori când a dat de sălaşul meu. I-am explicat că nu mai e cazul să se teamă de nimic. Se afla în siguranţă. De ani de zile îmi petreceam iernile la sălaş. Telefonul mobil al Anei nu avea semnal în acel colţ uitat de lume. Am trăit nişte clipe de vis. M-am îndrăgostit de acea făptură ce iarna mi-a adus-o în prag. Şi ea m-a îndrăgit. Am devenit treptat o singură fiinţă. Părea să ne completăm reciproc. Adesea ne înţelegeam din priviri. Nu am întrebat-o prea multe despre viaţa ei trecută, nici ea nu m-a întrebat pe mine de ce locuiesc ca un pustnic. Era soarele ce-mi încălzea iarna vieţii. Frumuseţea ei mă răscolea. Nu puteam respira fără ea. Ana îmi ocupa toate gândurile indiferent că tăiam un lemn sau o ţineam de mână privindu-i ochii. În fiecare zi de treisprezece a fiecărei luni era ziua noastră. Am sărbătorit-o trei luni la rând, în decembrie când picătura de gheaţă a deschis cuptorul inimii mele, în ianuarie şi în februarie. Au fost cele mai magice luni din viaţa mea. Nimic mai frumos nu mi se putea întâmpla în viaţă. Ştiam sigur că ziua

de treisprezece mie îmi poartă noroc. Era luni, într-o zi de treisprezece. Totul a îngheţat, doar în viaţa mea s-a aprins o flacără. Fiecare zi avea alt chip. Povesteam ore în şir îmbrăţişaţi şi sobindu-ne din priviri. Când gerul era mai domol ne aruncam în zăpadă. Ne jucam până ce soarele asfinţea. Nu mai eram singur. În primăvară i-am promis Anei că o să ne mutăm la oraş. Urma să-mi caut un loc de muncă spre a intra în rândul lumii. Când primăvara şi-a arătat chipul m-am plimbat cu iubita mea prin pădurile din apropiere. Stratul de zăpadă ceda în faţa soarelui. Urma să bată la uşă treisprezece martie. Florile preferate ale Anei erau ghioceii. Trebuia să fac rost de ghiocei. Cunoşteam câteva locuri unde aceştia se iveau în fiecare primăvară. În zorii zilei de treisprezece martie am sărutat-o pe Ana pe frunte. Ea a deschis somnoroasă ochii şi mi-a zâmbit. I-am spus: La mulţi ani! În loc de răspuns mi-a zâmbit din nou. Am rugat-o să-mi îngăduie să lipsesc o oră. Nu mi-a răspuns nimic. Am plecat grăbit spre poieniţa bine cunoscută. Zăpada nu a cedat încă. Unde stratul de zăpadă era subţire se putea observa câte o picătură de ghiocel. Am eliberat ghioceii de haina grea a zăpezii şi i-am cules fiinţei pe care o divinizam treisprezece ghiocei. Când am ajuns la sălaş am observat uşa deschisă. Am intrat repede în sălaş dar Ana nu era niciunde. Am început să o strig disperat. Am căutat-o prin toate locurile cunoscute unde ştiam că se putea duce şi nu am găsit-o. Epuizat mai mult sufleteşte m-a aşezat pe prag. Lângă mine odihnea buchetul de ghiocei. Toţi ghioceii aveau ochii stinşi. Îngândurat am observat urmele unor cauciucuri. Cu siguranţa aici a fost o maşină. Ana mea a fost răpită de lângă mine. Trebuia să o caut. Am pus ghioceii într-un pahar cu apă şi am pornit spre oraş. Nu ştiam de cine să întreb. Ane erau multe. Am întrebat pe oricine îmi ieşea în drum dacă nu ştie nimic despre o fată pe nume Ana ce în iarna aceasta s-a rătăcit pe munte. Toţi dădeau din umeri nedumeriţi şi îşi continuau drumul. Drumul meu însă s-a oprit în loc. Fără Ana viaţa mea nu mai avea niciun sens. Ea era însăşi viaţa. Preferam să mor ca ea să fie fericită. După o căutare disperată de câteva zile am zărit în parc pe o bancă doi tineri. M-am apropiat de ei să-i întreb dacă nu o cunosc pe Ana. Când am

zărit chipul fetei un fulger mi-a străpuns sufletul. Fata era Ana. M-a zărit şi ea. S-a ridicat de pe bancă şi s-a apropiat de mine. Tânărul a urmat-o. Mi-a spus că se bucură că mă vede. Şi-a cerut scuze că a plecat fără să mă mai aştepte. Ce-i drept, am întârziat jumătate de oră. Soţul ei care a căutat-o toată iarna a reuşit să-i dea de urmă. Acum sunt fericiţi amândoi. El mi-a mulţumit că am avut grijă de ea. Mi-a promis că mă va ajuta să-mi găsesc un servici dacă îmi doresc acest lucru. I-am mulţumit şi am refuzat oferta. I-am petrecut cu ochii până s-au pierdut în depărtare. De atunci nu am mai întâlnit-o niciodată pe Ana. Eu am fost în viaţa ei o pasăre călătoare. Ea a fost pentru mine totul. Un lanţ gros mi-a legat sufletul şi acesta a rămas ferecat într-o iarnă geroasă. Ghioceii s-au ofilit ca şi clipa pardisiacă ce a apus. Eu am continuat să adun afine în timp ce sufletul meu trăia în trecut. Trăia într-o iarnă înflăcărată peste care au nins mulţi ani de atunci. Se apropie iarna. O s-o caut pe Ana mea printe amintiri. Ea a murit într-o primăvară. Picătura de gheaţă s-a topit lăsând locul unei picături de apă ce avea chipul Anei zugrăvit în fundal. Picătura de dragoste a aprins în sufletul meu un vulcan ce nu mai poate să fie stins niciodată. Mă simt asemeni oraşului mort. Anina e cel mai straniu oraş cunoscut de mine. Mi-a fost dat să am aceeaşi soartă ca şi oraşul. Într-un abis înconjurat de ziduri de munte încearcă să respire Anina. Aproape că e sufocată de pereţii înalţi şi nu poate zări cerul. Nicio apă curgătoare nu-i brăzdează faţa. Dacă ajungi în Municipiul Reşiţa şi ai curajul să străbaţi treizeci de kilometri prin pădure poţi descoperi o fostă colonie minieră, Anina. E ca o ruină uitată de lume. Printre cioburi, praf şi bucăţi de stâncă mai poţi descoperi câte un Afin ce încearcă să trăiască printre paginile îngălbenite de vreme ale amintirilor. Acum totul s-a sfârşit. Flacăra s-a stins sub povara picăturii. Eu încerc să mă regăsec în singurătate dar un nor greu nu mă lasă să găsesc calea.

Psihologul: Profesorul pe care l-ai întâlnit în parc e soţul unei Ane.

Afin: Se merită unul pe altul.

Psihologul: De ce?

Afin: Nu contează.

Psihologul: Şi tu?

Afin: Picătura mea de dragoste a secat. Eu nu mai exist. Ceea ce a rămas din mine este amintirea unei umbre de foarte demult.

Psihologul: Nu e cazul să ne îngrijorăm. Ai avut experienţe dureroase în viaţă. Nu este nimic grav. Eşti liber.

Afin: Mulţumesc.

(Un zgomot puternic se aude. Din culise se desluşeşte glasul poliţistului.)

Poliţistul: Accident rutier.

ACTUL IV

Decorul: O cameră de spital a cărei geam are vedere spre o pădure deasă aşezată pe spinarea unui deal.

Personajele: Afin, Ana, poliţistul, elevul 1.

Poliţistul: În acest salon se află pacienta pentru care aţi donat sânge. E primul serviciu pe care dumneavoastră îl faceţi în folosul comunităţii.

Afin: Mă bucur că am putut să fiu de folos unui om.

Poliţistul: I-aţi salvat viaţa. Soţul ei, profesorul ce a fost în parc când aţi provocat incendiul a decedat.

Afin: Profesorul?

Poliţistul: Pacienta doarme. I s-a făcut o perfuzie cu sânge. Pe urmă a aflat despre moartea soţului ei şi i s-a administrat un calmant.

Afin: Aş putea rămâne în salon până se trezeşte?

Poliţistul: Medicul nu cred că ar avea ceva împotrivă. Dumneavoastră i-aţi salvat viaţa.

(În salon, lângă patul pacientei se afla un elev.)

Elevul: Domnule Afin, ce mult mă bucur să vă reîntâlnesc!

Afin: Mai încet, doarme.

Elevul: Profesorul nu a făcut bine că a ascuns adevărul.

Afin: A dorit să vă protejezeze.

Elevul: Dumneavoastră ne-aţi protejat pe toţi asumându-vă o greşeală pe care nu aţi săvârşit-o. Profesorul a încercat să se

protejeze pe el.

Afin: Şi eu am greşit. Nu trebuia să ajut frunza să fie unită cu acel copac printr-o picătură de ceară.

Elevul: Nu aţi greşit. Probabil copacul plângea după frunza ce l-a părăsit.

Afin: Sau frunza plângea după copacul ce-a alungat-o.

Elevul: Nu mai contează. Dumneavoastră i-aţi ajutat să rămână împreună. Dacă nu aţi fi fost dumneavoastră ei ar fi rămas despărţiţi pentru totdeauna.

Afin: De ce te afli la spital?

Elevul: Am fost martor la accident. Eram pe trotuar când s-a petrecut accidentul.

Afin: Cred că părinţii tăi sunt îngrijoraţi.

Elevul: Aveţi dreptate. Mă duc spre casă. Rămâneţi cu bine domnule. Mi-a părut bine să vă cunosc şi sper să vă mai întâlnesc.

Afin: Fugi!

Elevul: Am plecat.

(Afin îşi îndreaptă privirea spre chipul pacientei. Era Ana, Ana lui de acum treisprezece ani. Fără putere se aşează pe un scaun de lângă patul de suferinţă a rănitei.)

Afin: E Ana, Ana mea de acum treisprezece ani. Parcă ieri s-a petrecut totul. Ce păcat că este toamnă. Dacă era primăvară i-aş fi cumpărat treisprezece ghiocei. E mai bine că e toamnă. Dacă m-aş fi dus acum după ghiocei riscam s-o pierd din nou. S-ar fi trezit şi ar fi fugit de mine. (Face câţiva paşi prin salon şi priveşte peisajul ce se înfăţişează dincolo de fereastră.) De fapt nu pot s-o pierd. Am pierdut-o demult. Ea nu mai este a mea de treisprezece ani. (O clipă rămâne pierdut cu ochii ţintă spre toamna de afară.) E toamnă. Atâta culoare şi lumină poartă în fiinţa-i acest anotimp. Niciun alt anotimp nu-i poate ştirbi măiestria. Primăvara se laudă cu ţesătura-i de verdeaţă şi coroanele de flori. Vara etalează plinătatea verdelui obosit de soare şi ploi. Iarna îşi aruncă haina-i albă peste natura îngheţată. Toamna, regina culorilor, îşi ţese flori din frunze şi le presară peste întreaga natură. Îmi pare că dealul şi-a împodobit mantia cu buchete de flori multicolore. Arborii par vase ce susţin mii de flori a căror cromatică atinge perfecţiunea.

Atâta culoare, atâta strălucire şi frumuseţe oferă natura în toamna vieţii. Fiecare mlădiţă ajunsă la final de drum încercă să trăiască cu adevărat măcar ultima fărâmă a existenţei modelându-şi făptura printr-o paletă de o măiestrie artistică desăvârşită. Natura a simţit picătura toamnei şi a mustit roade de cea mai mare fineţe artistică. Şi eu simt că am ajuns o toamnă grea dar nu ştiu să-mi ţes pânza plină de culoare şi viaţă. În tinereţe pânza mi-a alunecat printre degete şi verdele ei s-a risipit ca norii după încetarea furtunii. Aş vrea să-mi desăvâresc viaţa prin culoare. Culoarea a fost mereu picătura ce a însufleţit viaţa. (Un moment este linişte. Afin se reîntoarce lângă patul Anei. Aceasta se trezeşte. Deschide ochii şi-l priveşte pe Afin.)

Ana: Tu?

Afin: Cum te simţi?

Ana: Rău.

Afin: O să chem un medic.

Ana: Aşteptă.

Afin: Dar te simţi rău.

Ana: Mă simt rău sufleteşte. Acest lucru nu înseamnă că nu mar durea nimic dar durerea din viaţa mea e mult mai profundă.

Afin: Condoleanţe. Am aflat despre soţul tău.

Ana: Tu eşti bine?

Afin: Aşa cum mă găseşti.

Ana: Ţi-ai întemeiat o familie?

Afin: Acest vis al meu s-a ofilit demult. A pierit într-o primăvară în lacrimile albe a treisprezece ghiocei.

Ana: O singură dată în viaţă am trăit cu adevărat, într-o iarnă limpede ca o adiere călduţă de vânt. Clipa aceea a devenit picătura colorată a vieţii mele. În rest am trăit o viaţă oarbă, o căsătorie aranjată.

Afin: Mi-ai ascuns adevărul. Cum aş putea să am încredere în tine?

Ana: Nu ştiam ce să fac. Din clipa în care ţi-am zărit focul ochilor o picătură de jar mi-a stropit inima şi aceasta a simţit că doar tu i-ai fost sortit a-i deveni adevărata jumătate.

Afin: Tu ai devenit pentru mine un tot. În momentul în care mi-

ai întors spatele eu am murit.

Ana: Cum poate un om ce a murit să doneze o picătură de sânge spre a menţine viaţa?

Afin: Aşa cum a adunat din ghearele gerului o făptură firavă în urmă cu treisprezece ani. Totul a fost o scânteie. Acea scânteie a adormit demult.

Ana: E timpul să reaprind scânteia de odinioară.

Afin: Încrederea e plecată într-o călătorie fără întoarcere şi dragostea fără sora ei nu poate să-şi deschidă braţele.

Ana: O s-o chem înapoi. O să revină asemenea păsărilor migratoare.

Afin: Încrederea nu poate să fie o pasăre migratoare. Nu i s-ar potrivi nici numele dacă şi-ar lua zborul când e soarele mai strălucitor. Ea trăieşte lângă tine. Este credincioasă. Ea nu cunoaşte trădarea. Când este lovită se stinge ca o picătură de ploaie uscată de arşiţa soarelui.

Ana: Te rog iartă-mă!

Afin: Te-am iertat demult. Te-am iertat din momentul în care am înţeles că nu mai eşti a mea. Mi-am dorit ca măcar tu să fii fericită.

Ana: Fericirea a stat departe de mine pentru că am fost slabă.

Afin: Dragoste te face puternic Ano. Tu nu ai cunoscut această forţă dacă te-ai lăsat călăuzită de slăbiciune.

Ana: Am privit într-o toamnă târzie cum muntele şi-a pus căciulă albă pe cap în timp ce trupul îi era înveşmântat în petale de frunze multicolore şi mi-am adus aminte de noi. Tu mă chemai să sorb o picătură din curcubeul vieţii iar eu acoperam faţa acestuia cu o ceaţă greu de pătruns. Nu am ştiut să ţes căciula albă şi m-am rătăcit într-o lume fără formă.

Afin: De ce? ... De ce nu m-ai aşteptat? De ce ai plecat fără să întorci capul? De ce nu mi-ai spus adevărul din prima clipă sau măcar în ultimul ceas? De ce nu te-a durut să-mi răneşti fiinţa? De ce? ... Cum poţi spune că m-ai iubit dacă m-ai lovit fără milă?

Ana: Am greşit.

Afin: Pentru că nu te-a durut sufletul.

Ana: Nu am plecat din voia mea. Am fost luată de lângă tine.

Eram lângă sălaş şi te aşteptam. A trecut abia jumătate de oră de când ai plecat şi eu număram clipele ce se împotriveau vederii chipului tău cât mai repede cu putinţă. O maşină a oprit în faţa mea. Era el. Am şi uitat că mai există acel el. A coborât şi m-a târât după el ca pe un fugarnic. Acasă m-a acuzat că m-am ascuns de familie în munţi. I-am explicat că m-am rătăcit de grup involuntar şi tu m-ai salvat. După ce am fost salvată i-am explicat că iarna nu mi-a permis să-i dau niciun semn de viaţă. În final a acceptat istorioara mea.

Afin: E târziu. Trebuie să te odihneşti.

Ana: E încă timp. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Afin: Să nu căsătorim toamna?

Ana: Ar trebui să ne bucurăm de culoare cât ţine picătura asta de viaţă.

Afin: Şi în toamnă poţi descoperi fericirea ce s-a ţinut departe de tine.

Ana: Mi-ai dat o picătură de sânge şi eu o să-şi dăruiesc o viaţă plină de culoare.

Afin: S-a reîntors picătura de fericire ce am crezut-o pierdută.

MESAGERUL

ACTUL I

Decorul: O stradă; o cafenea micuţă în incinta căreia se poate zări o măsuţă, două scaune, un minibar; o bancă în faţa unei cafenele; imaginea unor case în fundal, una dintre case are ferestrele deschise; imaginea unei biserici.

Personajele: Dorian, Sandu, Barmanul, Nevasta Luminiţa, Dinu.

(Dorian merge pe stradă. Are şi o sacoşă a cărei mâner parcă ar fi gata să se rupă sub povara încărcăturii. El se întâlneşte în faţa cafenelei cu Sandu.)

Dorian: Salut, Sandule!

Sandu: Lume nouă! Eşti scump la vedere, Doriane!

Dorian: Am fost ocupat.

Sandu: Să intrăm în cafenea să mai schimbăm două vorbe.

(Dorian şi Sandu intră în cafenea şi se aşează la masă. Barmanul se apropie de ei.)

Barmanul: Vă servesc cu ceva domnilor?

Sandu: Două cafele.

Baramanul: Imediat.

Sandu: Ce mai spui că faci Doriane?

Dorian: Construisc. Fac câteva modificări la casă. Am mai făcut două camere. Spunea nevasta că şi-ar aduce părinţii de la ţară ca să locuiască la noi şi este prea puţin spaţiu.

Sandu: Ţi-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Alt chin nici nu-ţi trebuie, decât să stai cu socrii.

(Barmanul le aduce cafeaua.)

Dorian: Mulţumim. Cât costă?

Barmanul: 5 lei.

(Dorian plăteşte cafeaua. Barmanul pleacă.)

Sandu: Mâine fac eu cinste.

Dorian: Să nu uiţi!

Sandu: S-a făcut tare frig afară. E o toamnă urâtă.

Telefonul lui Dorian a început să sune. Şi-a încetat sunetul până să-l găsească Dorian prin buzunare.

Dorian: Iarăşi au sunat.

Sandu: Cine?

Dorian: Clopotele.

Sandu: Care clopote?

Dorian: Clopotele. A sunat telefonul. Mii de clopote. Mii de nervi.

Sandu: Înţeleg.

Dorian: Ce înţelegi?

Sandu: Nimic.

Dorian: M-a sunat nevasta. Glasul nevestelor este aducător de necaz.

Sandu: E mai blând clopotul de la biserică ce vesteşte moartea vreunui necăjit.

Dorian: Măcar acela s-a scăpat.

Sandu: De nevastă?

Dorian: De toate.

Sandu: De prea mulţi nori şi prea puţin soare.

Dorian: De o viaţă lipsită de libertate.

Sandu: Eşti prizonier?

Dorian: Prizonierul clopotelor.

Sandu: Care clopote?

Dorian: Nevasta.

Sandu: Ce legătură au clopotele cu nevasta?

Dorian: Au legătură. Te învârţi în cercul sonor al fiecăruia. Am ajuns fără pic de personalitate. Până şi gândurile îmi sunt impuse.

Sandu: De nevastă?

Dorian: De nevastă. Au cântat clopotele şi nevasta a început.

Sandu: Sună ...

Dorian: Iarăşi ... (Răspunde la telefon.) Alo! ... Sunt cu Sandu ... Am ieşit în oraş la o cafea ... O să dorm la noapte ... Mie nu-mi provoacă insomnii cafeaua ... Nu am uitat ... Am cumpărat şi lapte ... Pâinea am luat-o de la Viorel ... Nu. A fost închis la Nicu ... Nu

am ajuns prea târziu. A fost închis toată ziua ... O să vin acasă ... În treizeci de minute ajung ... Acum nu pot ... M-am întâlnit cu un vechi prieten ... Nu dorm la el ... Nu mă primeşti în casă dacă nu ajung în cinci minute? ... O să vorbesc cu Dinu să-mi împrumute un colţ din banca lui ... Plouă la noapte? ... Nu, nu pot ajunge în cinci minute ... Nici în zece minute. E cale de douăzeci de minute până acasă ... Bine, în douăzeci de minute ... Mă grăbesc ... Nu mai beau cafeaua ... Acum plec. (Închide telefonul.)

Sandu: Cred că nevasta ta provoacă mai multă insomnie decât o ceaşcă de cafea.

Dorian: Nevasta. E insomnia vieţii mele. E cloptul ce pătrunde în fiecare particulă a făpturii.

Sandu: De ce nu te eliberezi?

Dorian: Vezi tu? E ca un viciu. Fără această închisoare mă dezechilibrez. Alerg ca un om turmentat în furtună şi nu ştiu pe care cale să pornesc. Mă împleticesc şi cad. De ameţeală nu-mi mai pot ridica corpul greu. Am devenit dependent de acest drog. Nevasta este clopotul vieţii mele.

(Telefonul a început să sune din nou.)

Sandu: Sună clopotele!

Dorian: (Răspunde la telefon.) Alo! ... Am plecat ... Iarăşi nebun? ... Eu nu te-am jignit pe tine ... Mă descurc şi singur ... Fără tine sunt pierdut? ... Da. Sunt în drum spre casă. (Închide telefonul.)

Sandu: De ce îi permiţi să te jignească?

Dorian: Mă simt ca un puşti pălmuit pe nedrept. Te las, Sandule. Mai vorbim.

Sandu: Să fii puternic, Doriane! Impune-te şi tu!

Dorian: Ne mai auzim.

(Dorian părăseşte cafeneaua purtând povara plasei. El păşeşte pe stradă şovăind. Din loc în loc se opreşte. La un moment dat aude clopotele bisericii şi nu mai face niciun pas. Se aşează pe o bancă ivită în calea sa şi începe să vorbească cu eul lui interior.)

- Mii de clopote! Toată viaţa mi-a fost marcată de sunetul clopotelor. Totul a început într-o zi mohorâtă de toamnă. Eu mă întorceam de la grădiniţă şi clopotele bisericii au început să sune.

Au sunat o dată lung, s-au oprit o clipă şi au început să sune a doua oară, pe urmă a treia oară, mai pe urmă a patra oară, apoi au amuţit. Am auzit o bătrânică spunând că aşa trag clopotele când moare un bărbat. Am priceput. A murit cineva. Biserica era în colţul străzii, grădiniţa peste drum de ea. Casa mea era la nici o sută de metri. În ziua aceea nu a venit nimeni după mine la grădiniţă. M-a ajutat educatoarea să traversez strada spunându-mi că mă urmăreşte cu privirea până ajung acasă. Privirea educatoarei parcă erau clopotele bisericii ce nu mai răguşeau. O cârpă neagră se zărea fluturând în colţul drept al uşii. Am ajuns acasă. Uşa casei a fost deschisă larg în acea zi. M-am gândit că a deschis-o vântul. Am încercat s-o închid dar m-a oprit glasul bunicii care mi-a pătruns în suflet ca un clopot. „Las-o deschisă! A murit bunicul tău.“ A murit bunicul. Nu înţelegeam prea bine ce însemna acest lucru. Ştiam că dacă moare cineva, pe acel cineva n-o să-l mai vezi niciodată. Nişte picături de apă mi-au umezit ochii şi mi-au pătat obrajii. A murit bunicul. Şi bătrânica aceea spunea că a murit un bărbat. Sunetul clopotelor ce a agitat văzduhul cu o clipă înainte a început să-mi asurzească inima. Sunau atât de viu. Aveam impresia că n-or să mai tacă niciodată, că or să mă urmărească pretutindeni şi m-au urmărit. Am început să visez noaptea acel sunet. Pe urmă am mers la şcoală. Clopoţelul ce anunţa ora avea un glas stins. Mi s-a spus să învăţ ca să pot reuşi în viaţă. Erau prea multe informaţii. Clopoţelul mă anunţa că mai am mult de învăţat şi niciodată suficient. Clopoţelul vioi ce anunţa pauza aducea cu sine acel zumzet de glasuri ce evadau din sălile de clasă. Pe zi ce trecea sunetul clopotelor mă urmărea treptat. Bunica m-a luat de mână şi m-a dus la biserică. În timp ce mă apropiam de biserică paşii îmi erau acompaniaţi de sunetul clopotelor. Sunetul lor anuţa începerea Sfintei Liturghi. Îmi spunea bunica că sunetul clopotelor cheamă oamenii duminica dimineaţa la biserică ca să se întâlnească cu Dumnezeu prin rugăciune. M-am dus şi eu să-L întâlnesc. Am încercat să mi-l imaginez pe Dumnezeu pretutindeni, până şi în glasul clopotelor. N-am învăţat odată lecţia la istorie. Era o lecţie despre Unirea Principatelor Române din timpul lui Alexandru

Ioan Cuza, 24. 01. 1859. Eu i-a cerut lui Dumnezeu să-mi rezolve problema şi să-mi dăruiască un zece. Profesorul de istorie mi-a evaluat în acea zi cunoştinţele şi am primit nota patru. Am înţeles că fără muncă nu poţi să faci niciun pas în viaţă. Iluzile te izbesc cu capul de pereţi când ţi-e lumea mai dragă şi te trezeşti fără niciun scop. Ştiam că nu sunt un geniu dar trebuia să muncesc. Am muncit cât am putut şi am devenit inginer în construcţii. Pe urmă m-am însurat. Clopotele bisericii mi-au spus că viaţa mea se va schimba. Îmi era teamă de acestă schimbare. Aş fi dorit să fug dar ochii miresei mă ţintuiau pe loc. Atunci ochii păreau a fi două clopote aflate în prim exerciţiu. Acum glasul ei a luat locul imaginii.

(Telefonul a început să sune.)

Dorian: Din nou sună clopotele. Ea este. (Răspunde la telefon.) Alo! ... Cât este ora? ... E ora 21? ... Am întârziat o oră? ... Am obosit şi m-am aşezat pe o bancă ... Nu e banca pe care care doarme Dinu. E o altă bancă ... Pot să rămân pe bancă ... Nu doar noaptea acesta, ci în fiecare noapte ... Ştiu că tu eşti bună şi mă înţelegi ... Nu mă mai înţelegi? ... Mă laşi să mă descurg singur? ... O să mă ierţi. ... Spui că nu mă mai ierţi? ... Cu ce am greşit aşa de rău? ... Nu am băut cafeaua cu Sandu ... Am întârziat, pentru că m-am aşezat pe bancă şi m-am lăsat pradă gândurilor. Nu am ce lucra pentru că m-am lăsat pradă gândurilor? ... Te rog să nu mai fii rea! ... Da, vin acum ... Mulţumesc că m-ai iertat.

(Dorian închide telefonul şi-l pune în buzunar. Uită să se ridice de pe bancă. Câteva momente este foarte tăcut. Un câine se apropie de el.)

- Te-ai rătăcit şi tu în noapte? Te-au speriat şi pe tine clopotele? Pe mine clopotele mă urmăresc pas cu pas. Nu pot să clipesc, că îmi şi sar în spate. Sunt atât de grele, încât mi-au arcuit coloana. Înţelegi ce îţi spun? (Câinele se uita nedumerit la Dorian) Ce să înţelegi? Probabil ţi-ai pierdut clopotul şi ai fost alungat. Acum rătăceşti pe străzi. Şi eu am fost la un pas de a fi alungat. Atunci nu mai erai singur. Am fi rătăcit împreună. Eu mai am de aşteptat. Până când o să aştept, nu se ştie. E posibil ca să ai un tovarăş chiar în această noapte. Ea este foarte rea. Încuie uşa atunci când întârzi

şi refuză să mă primească în casă. Poate că în acestă noapte o s-o închidă pentru totdeauna. Acum trebuie să plec, căci mă aşteaptă ea.

(Dorian se ridică de pe bancă şi porneşte spre casă. De acestă dată uită să mai care povara plasei. Câinele îl urmează. Dorian se opreşte în faţa casei cu ferestrele deschise.)

- Luminiţo, deschide te rog uşa, că am ajuns!

(La geam se iveşte chipul soţiei lui, Luminiţa.)

Luminiţa: Ai mai întârziat o oră. În noaptea acesta o să dormi afară.

Dorian: E foarte frig afară şi nici nu mă simt foarte bine.

Luminiţa: Să bei cafeaua cu prietenii te-ai simţit bine?

Dorian: Măcar de aş fi băut cafeaua.

Luminiţa: Mai eşti şi ironic.

Dorian: M-am simţit rău. M-a luat un rău de la suflet şi m-am aşezat pe o bancă. Nici nu am simţit cum a trecut timpul.

Luminiţa: Eşti un vagabond asemenea câinelui ce se gudură pe lângă picioarele tale.

Dorian: Măcar el mă înţelege.

Luminiţa: Firesc că te înţelege, doar este vagabond ca tine.

Dorian: Deschide te rog uşa!

Luminiţa: Nu.

Dorian: De ce?

Luminiţa: Pentru că nu meriţi să dormi în casă lângă mine. Te-ai gândit un moment la mine în timp ce vagabondai? Nu şti cât de mult te-am aşteptat să ajungi acasă?

Dorian: Dacă ai aşteptat atât de mult să ajungi acasă te rog să îmi deschizi uşa, căci am ajuns.

Luminiţa: Eu nu deschid uşa unui om ce nu se gândeşte o clipă la mine.

Dorian: În fiecare clipă mă gândesc la tine. Ai intrat în viaţa mea ca un cântec de clopot.

Luminiţa: Nu înţeleg.

Dorian: De fiecare dată când clopotele încep să bată te gândeşti că ele anunţă ceva. Ele pot să anunţe un eveniment fericit sau o nenorocire.

Luminiţa: Aşadar atâta de mult mă iubeşti, încât mă consideri o nenorocire, un dezastru în viaţa ta?

Dorian: Mereu înţelegi ce doreşti tu.

Luminiţa: Şi ce ar trebui să înţeleg?

Dorian: Că e noapte, afară este frig şi eu nu mă simt bine. Că aştept să deschizi uşa casei.

Luminiţa: Uşa acestei case va rămâne mereu închisă pentru tine.

Dorian: E casa moştenită de la părinţii mei.

Luminiţa: Pe care ai pierdut-o când mi-ai făcut-o cadou la nuntă.

Dorian: Observ că ai o memorie bună.

Luminiţa: Plasa cu alimente?

Dorian: Am uitat-o pe bancă.

Luminiţa: Şi eu o să uit de tine.

Dorian: Dacă acest lucru îţi doreşti.

(Luminiţa a închis ferestrele.)

Dorian: (Adresându-se câinelui.) Vino! Începând din acestă noapte nu vei mai fi singur. Vom fi doi vagabonzi.

(Câinele s-a mai gudurat o clipă pe lângă Dorian, pe urmă a luat-o la goană.)

Dorian: Şi tu mă părăseşti. E şi firesc. Nu am avut nici măcar un colţ de pâine pentru tine. Poate am noroc şi mai găsesc plasa pe bancă.

(Dinu s-a apropiat de banca din faţa cafenelei.)

Dinu: Se pare că în noaptea acesta o să am ce mânca.

(Dinu a luat plasa şi a plecat cu ea.)

(Dorian ajunge în faţa cafenelei şi se aşează pe bancă.)

Dorian: Am pierdut şi plasa. Clopotele mi-au purtat ghinion.

ACTUL II

Decorul: Un parc pe aleile căruia sunt amplasate câteva bănci.

Personajele: Dorian, Dinu.

(Dorian este întins pe una dintre bănci şi doarme. La un moment dat de el s-a apropiat Dinu care era în trecere pe acolo. S-a uitat lung la Dorian şi l-a atins ca să-l trezească.)

Dinu: Doriane?

Dorian: Dinule?

Dinu: Ce-i cu tine în parc? Ţi-e rău?

Dorian: Mă odihneam.

(Dorian se ridică în şezut.)

Dinu: Ciudaţi sunteţi voi bogaţii. V-aţi plictisit de traiul bun de acasă şi veniţi la o clipă de somn în parc.

Dorian: Dacă aşa spui tu.

Dinu: Am crezut că am concurenţă. Eram pregătit de atac. Nu permit ca un alt om al străzii să-mi ocupe teritoriul.

Dorian: Chiar ai concurenţă, Dinule.

Dinu: Unde-i?

Dorian: Cine?

Dinu: Concurenţa.

Dorian: În faţa ta.

Dinu: Nu o văd.

Dorian: Cum să nu o vezi? Eu sunt.

Dinu: Nu mai înţeleg nimic.

(Dinu se aşează şi el pe bancă lângă Dorian.)

Dorian: M-a alungat nevasta de acasă.

Dinu: Vă împăcaţi voi. Nu alungi nici câinele de acasă, cu atât mai mult omul.

Dorian: Nu ne mai împăcăm Dinule. Eu nu mai pot. Asta nu este viaţă. Mai bine gust libertatea străzii.

Dinu: Să şti că pe tine te las să locuieşti pe teritoriul meu.

Dorian: Poate eşti şi tu ca nevasta mea. Îmi pui reguli. Mă cerţi.

Dinu: Eu am alte reguli.

Dorian: Îţi mulţumesc Dinule dar eu m-am săturat de reguli. Nu mai suport să fiu dirijat. Vreau libertate.

Dinu: Regulile mele sunt simple, atât de simple ca şi sunetul clopotelor de la biserică.

Dorian: Iarăşi clopotele. Fug de ele şi ele vin după mine.

Dinu: Ce ai cu sunetul clopotelor?

Dorian: Ce găseşti tu simplu în sunetul clopotelor? E un adevărat labirint acest sunet. Clopotele sună şi omul nu pricepe ce le-a apucat. Pot să sune a viaţă sau pot să sune a moarte. Cum deosebeşti tu acest glas?

Dinu: Nici acest lucru nu ai învăţat până acum? Când este slujbă la biserică sunetul clopotelor curge lin, când moare omul sunetul clopotelor este întrerupt, dacă decedatul este o femeie sunetul este întrerupt de trei ori, iar dacă este bărbat sunetul este întrerupt de patru ori.

Dorian: Prea mult se tânguiesc clopotele. Nu le pasă că anunţă viaţa sau moartea. Ele plâng neîncetat.

Dinu: Pentru oamenii străzii clopotele sunt o binecuvântare. Ele anunţă posibilele pomeni.

Dorian: Nu am nevoie de pomeni. Nu am nevoie de clopote. Clopotele mi-au distrus viaţa.

Dinu: Se pare că tu ai ceva cu clopotele. Eşti neam cu Mişu, cel care a murit strivit de clopot în timp ce trăgea de el cu sete în clopotniţa bisericii?

Dorian: Nu am cunoscut niciun Mişu şi nici nu mi-aş fi dorit să-l cunosc.

Dinu: După ce o să faci cunoştinţă cu strada o să iubeşti clopotele.

Dorian: Niciodată.

Dinu: Încă nu ţi-e foame.

Dorian: Niciodată nu mi-e foame de clopote.

Dinu: Gândeşti altfel decât pot eu să înţeleg.

Dorian: Când mi-e foame o să muncesc. O să descarc marfă, o să dau cu sapa ...

Dinu: E greu să găseşti de lucru.

Dorian: Dacă nu o să găsesc de lucru, nu mănânc.

Dinu: Tu ai mai multe şanse. Eşti foarte priceput în construcţii. Am găsit ziarul *Ultima oră* pe una dintre bănci. L-a abandonat vreun pasionat de lectură.

(Dinu scoate din buzunar un ziar.)

Dinu: Poftim. Citeşte anunţurile! E posibil să găseşti un loc de muncă. Aş citi eu anunţurile dar nu citesc prea bine. Eu am cam

fost certat cu şcoala.

(Dorian ia ziarul de la Dinu şi începe să citească.)

Dorian: Angajez salahor. Intenţionez să constuiesc o clopotniţă nouă la biserica veche a oraşului. Detalii veţi putea obţine la numărul de telefon 013131313.

Dinu: Ţi-am spus eu că o să-ţi găseşti ceva de lucru.

Dorian: Clopotniţă.

Dinu: Ce contează ce este?

Dorian: Tot ce este legat de clopote mă deranjează.

Dinu: Eu te sfătuiesc să faci un tratament.

Dorian: Nu există niciun tratament care să mă scape de ele.

Dinu: E problema ta dacă refuzi să te angajezi.

Dorian: Am crezut că odată plecat de acasă o să fiu liber. Nu s-a întâmplat acest lucru. Clopotele mă înlănţuiesc pe oriunde calc.

Dinu: Eu spun să încerci.

Dorian: Nici eu nu găsesc o altă portiţă.

Dinu: Până la urmă rămân singurul stăpân pe teritoriul meu.

Dorian: Te las. Mă duc să mă angajez.

(Dorian pleacă.)

Dinu: Singur şi stăpân pe toate străzile din cartier. S-a dus să muncească ca un fraier. Spune că lui nu-i plac pomenile. E prea mândru. Îl cunosc de mic. Eram vecini. Îmi amintesc că a aruncat într-o zi clopotul de la gâtul vacii în râu. Încă din copilărie îl obsedau clopotele. S-a dus să aducă vaca de la păşune şi nu mai suporta tânguitul clopotului şi a scăpat de el aruncându-l pe apă. A luat o bătaie zdravănă de la Iliuţă, tatăl său, fie iertat. Spatele i-a fost umplut de vânătăi. Cu toate acestea Dorian n-a scos un geamăt, n-a vărsat nicio lacrimă. A strâns toată durerea în el ca pe un urlet. De mic era mândru. De mine dacă se apropia mama cu nuiaua şi începeam să mă bocesc, de îi era şi teamă s-o mai folosească. E mai bine cum sunt eu. Mie nu-mi pasă nici de clopote, nici nu am grija zilei de mâine. E obositor să gândeşti prea mult. Aceştia care gândesc prea mult mor repede. Mie îmi place viaţa. Astăzi pică o pomană. Mâine mă lenevesc la umbră. Poimâine îmi zâmbeşte vreo fetişcană. Nimic ciudat în gândirea mea. Niciodată nu mi-a plăcut să mă complic. Viaţa aceasta este

aşa de scurtă şi eu să o înnod? Las pe alţii să facă acest lucru. Eu sunt fericit în lumea mea. Ei aleargă după fericire, se complică şi nu ajung s-o guste niciodată. Eu sunt liber ca o pasăre. N-am iubit niciodată colivia. Îi las pe alţii să-şi construiască colivii şi să se închidă în ele. Viaţa o guşti în libertate. Colivia te îngrădeşte. Dorian s-a prins în colivia clopotelor. Crede că dacă fuge de ele o să scape. Nu o să scape niciodată de propria-i colivie. Odată captivă, pasărea nu se mai descurcă în sălbăticie.

ACTUL III

Decorul: Interiorul unei biserici: două icoane aşezate pe câte un tetrapod, o masă lângă una dintre icoane, câteva scaune mai în spate şi un dulap, o sobă.

Personajele: Dorian, Dinu, Preotul, Copilul, Maria.

(Dorian era aşezat pe un scaun din incinta bisericii. În biserică a intrat Dinu.)

Dinu: Doamne ajută!

Dorian: Multă sănătate, Dinule.

Dinu: Am auzit că după ce ai finalizat construcţia clopotniţei te-a angajat preotul paroh clopotar.

Dorian: Acesta a fost destinul meu.

(Dinu se aşează şi el pe un scaun.)

Dinu: Ai fost pasionat de clopote.

Dorian: Şi încă cum! Le iubesc.

Dinu: Unde locuieşti tu acuma?

Dorian: În clopotniţă.

Dinu: Cum în clopotniţă?

Dorian: Mi-a dat voie părintele să construiesc o cămăruţă mică lângă intrarea în turnul bisericii. S-a gândit că este mai bine să fie un om de încredere tot timpul la biserică, atât ziua, cât şi noaptea.

Dinu: A făcut bine.

Dorian: Am fugit de un clopot şi am dat de altul. Acesta, al doilea, o să mă bage în mormânt.

Dinu: Este firesc. O să tragă şi după tine când mori.

Dorian: Mai pune şi tu sare pe rană.

Dinu: Eşti rănit?

Dorian: Da.

Dinu: Nu am sare la mine.

Dorian: Ai vorbe bune.

Dinu: Eu ştiu vorbă multă.

Dorian: Se vede.

Dinu: Când este frig noaptea mă primeşti şi pe mine în clopotniţă?

Dorian: E frig şi în clopotniţă, Dinule.

Dinu: Nu există încălzire în biserică.

Dorian: Doar în timpul slujbelor.

Dinu: Şi ce faci toată iarna?

Dorian: Mă încălzesc cu răceala glasului de clopot.

Dinu: Mai bine te invit în locuinţa mea de iarnă.

Dorian: Care e locuinţa ta de iarnă?

Dinu: Vechile garaje. Putem face şi foc. Iarna trecută am ars toţi brazii ce au fost aruncaţi la gunoi după Crăciun.

Dorian: Eu aici lucrez, Dinule. Fie că este vară sau iarnă eu nu am voie să-mi părăsesc locul de muncă.

Dinu: Eşti ca într-o închisoare.

Dorian: Cea mai cumplită închisoare, o închisoare de clopot.

Dinu: E amuzant.

Dorian: Ce este amuzant?

Dinu: Toată viaţa ai fugit de clopote şi tot de ele ai dat.

Dorian: Nevasta mea ce mai face?

Dinu: Nu mai este.

Dorian: Cum nu mai este?

Dinu: Nu mai este nevasta ta.

Dorian: Din câte ţin minte nu am divorţat de ea.

Dinu: Nu a fost nevoie să divorţezi tu. S-a încurcat cu un avocat. Eşti divorţat de ea şi nici nu şti. După ce ai plecat de acasă a spus la toată lumea că a reuşit să arunce în sfârşit gunoiul afară.

Dorian: Eu eram gunoiul? Atâta am însemnat eu pentru ea.

Dinu: Ai fost bun până ce i-ai făcut cadou casa şi ea s-a văzut

stăpână. Şi-a adus şi familia în casă iar tu erai în plus. Erai ca un rest alimentar expirat ce trebuia aruncat.

Dorian: Eu gunoi?

Dinu: Nici ei nu i-a mers prea bine.

Dorian: O omor.

Dinu: Nu este necesar.

Dorian: Eu gunoiul ei.

Dinu: Ai fost. Acum ea nu mai este.

Dorian: Cum nu mai este?

Dinu: Nu ţi-am spus că nu mai este necesar să o omori?

Dorian: De ce?

Dinu: Pentru că este moartă.

Dorian: Pentru mine.

Dinu: Pentru viaţa aceasta.

Dorian: Când a murit?

Dinu: Cu o lună în urmă, în decembrie.

Dorian: De ce?

Dinu: Îţi aminteşti când ai tras tu mult clopotele?

Dorian: De Sfântul Nicolae.

Dinu: Atunci le-ai tras, Doriane! S-a umflat râul. Tu ai anunţat oamenii să se adăpostească din faţa viiturii prin sunetul de clopot.

Dorian: Am devenit mesagerul nenorocirilor de când sunt clopotar.

Dinu: Nevasta ta nu a vrut să părăsească casa şi să stea la adăpost. Nici părinţii ei nu s-au obosit să facă acest lucru. Râul a venit mânios. Un trunchi de brad a fost azvârlit de râu în fereastră şi nevasta ta Luminiţa a murit zdrobită de greutatea lemnului. Părinţii ei au încercat să o salveze şi au fost luaţi de apele învolburate.

Dorian: Au murit toţi?

Dinu: Toţi Doriane. I-a măturat râul ca pe un gunoi.

Dorian: Şi bradul acela şi-a găsit loc doar pe fereastră?

Dinu: Toate se întorc în viaţă.

Dorian: Au murit mulţi luna trecută. A obosit şi clopotul de atâta tânguire.

Dinu: Casa ta a fost tare. Nu a avut prea multe stricăciuni.

După ce s-au retras apele avocatul a reparat-o şi s-a mutat acolo.

Dorian: În casa mea?

Dinu: În casa pe care ai pierdut-o demult.

Dorian: Aproape că am uitat.

Dinu: Care mai este viaţa ta?

Dorian: Trag clopotele. Sunt mesagerul slujbelor, a nenorocirii şi a morţii.

Dinu: De ce spui acest lucru?

Dorian: Când se botează omul trag clopotele?

Dinu: Nu.

Dorian: Când se cunună omul trag clopotele?

Dinu: Nu.

Dorian: Când moare omul trag clopotele?

Dinu: Da.

Dorian: Nu am înţeles niciodată de ce clopotele cheamă oamenii la rugăciune, îi avertizează de pericol, anunţă trecerea omului în nefiinţă dar nu vestesc botezul şi nunta.

Dinu: Niciodată nu m-am gândit la acest lucru.

Dorian: Vezi tu, Dinule, pe mine mă obsedează gândul acesta. Încerc să dezleg acestă enigmă de când am devenit mesagerul clopotelor.

Dinu: Pe preot l-ai întrebat?

Dorian: L-am întrebat.

Dinu: Şi ce a spus?

Dorian: Mi-a spus că doar după mort trag clopotele.

Dinu: Dar clopotele nu trag doar după mort.

Dorian: Observ şi eu lucrul acesta. Adesea sunetul clopotului te cheamă la rugăciune sau anunţă începutul acesteia.

Dinu: Nici popa nu ştie.

Dorian: Cum de ai venit la biserică?

Dinu: Era să uit. Te-am întâlnit pe tine şi am uitat că am venit aici cu un scop. Nu te-am mai întâlnit de când ţi-am oferit ziarul ce ţi-a adus acest loc de muncă. Vreau să cumpăr lumânări.

Dorian: Nu e mai comod să foloseşti o lanternă noaptea?

Dinu: Lumânările le folosesc pentru a face focul. Imediat se aprinde lemnul când picură ceară pe el.

(Din exteriorul bisericii se aude glasul unui clopoţel, pe urmă al unui copil.)

Copilul: (cântând) „În Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat, căci glasul Părintelui a mărturisit Ţie, Fiu iubit pe Tine numindu-Te şi Duhul în chip de prombel a adeverit întărirea Cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, şi lumea ai luminat, slavă Ţie.“ (*Troparul Bobotezei*)

Dorian: Au plecat de dimineaţă să sfinţească casele oamenilor. E posibil să facă o pauză la prânz. Aşa au făcut şi ieri.

(În biserică intră copilul şi părintele.)

Părintele: Doamne ajută.

Dinu: O binecuvântare părinte.

(Dinu se duce la părintele şi-i sărută mâna. Părintele îi dă şi crucea să o sărute, pe urmă îi atinge capul cu busuiocul, stropindu-l astfel cu apă sfinţită. Copilul se duce lângă sobă şi constată că este rece.)

Copilul: Dorian nu a făcut focul!

Părintele: Doar când avem slujbă trebuie să facă focul.

(Copilul se aşează pe un scaun frecându-şi mâinile ca să le încălzească. Părintele rămâne lângă cei trei.)

Dinu: Am venit să cumpăr nişte lumânări, părinte.

Părintele: Doriane, dă-i te rog câteva lumânări lui Dinu!

Dorian: Imediat părinte.

(Dorian se duce spre dulapul din spatele bisericii.)

Dinu: Problema este că nu am bani.

Părintele: Doriane!

Dorian: Da.

Părintele: Mai ai resturi de la lumânările ce au ars?

Dorian: Am strâns de dimineaţă o jumătate de găleată.

Părintele: Dă-i-le lui Dinu, căci este pomană!

(Părintele aşează căldăruşa şi crucea cu apă sfinţită pe o masă ce se afla în apropierea altarului.)

Dorian: Imediat.

(Dorian a ieşit un moment de pe scenă şi se întoarce cu o pungă plină cu resturi de la lumânările ce au ars. Se duce spre Dinu şi i le

oferă.)

Dinu: Mulţumesc. Să trăiţi peste o sută de ani.

Părintele: Multă sănătate.

Dinu: Să fie.

(Dinu pleacă bucuros. Părintele se apropie de Dinu.)

Părintele: Noi mergem până acasă. O să revenim într-o oră.

Dorian: Eu sunt aici părinte.

(Copilul şi părintele pleacă. Dorian se aşează pe scaun.)

Dorian: E tare frig în biserică. Nu se găseşte nimeni care să mă salveze de frig. Nu ştiu cum o să trec iarna aceasta. Au început toate să mă doară. Parcă am îmbătrânit demult.

(Dorian se ridică de pe scaun.)

Dorian: Poate dacă mă plimb o să mă încălzesc.

(Se plimbă prin biserică. Se uită la icoane.)

Dorian: Parcă şi icoanele plâng. De dimineaţă erau vesele. Toţi sfinţii aveau un zâmbet în colţul ochilor. Poate am făcut ceva care să-i întristeze. Îmi amintesc.

(Dorian scoate din buzunar trei lumânări arse pe jumătate.)

Dorian: Am oprit lumânările aceste. Nu i le-am dat lui Dinu. Şi mie îmi este frig.

(Caută în dulapul din biserică un sfeşnic. Găseşte un sfeşnic şi îl aşează pe masa unde părintele şi-a lăsat căldăruşa, busuiocul şi crucea. Aprinde o lumânare şi o aşează în sfeşnic.)

Dorian: O să mă încălzesc la mâini. (Pune mâinile deasupra flăcării.) Ce bine este! Cândva m-a salvat o fată de glasul clopotelor. O chema Maria. Era atâta de frumoasă. Nu era ruptă din soare. Era ruptă din razele lunii. Avea un păr negru şi bogat. Ochii ei luminoşi păreau două candele vii. A fost colega mea de bancă în gimnaziu. Eram lângă ea în bancă când clopotele bisericii au început să se tânguiască după bunica mea. Eu am început să plâng. Ea m-a luat de mână şi mi-a spus că este cu mine, să nu-mi fie frică. De atunci ori de câte ori auzeam sunetul clopotelor o căutam pe ea. Lângă ea mă simţeam ocrotit. Ea era ca o flacără izvorâtă din glasul de clopot. Era o dragoste pură şi copilărească. Într-o zi s-a îmbolnăvit grav. A făcut apă la plămâni. M-am dus să o văd pe patul de spital. Era tare palidă. Un fior mi-a

străbătut întregul trup. Ea m-a luat de mână şi mi-a spus că va trebui să fiu puternic. O lacrimă mi-a alunecat pe faţă şi Maria a întins mâna după ea. Nu a mai reuşit să mi-o şteargă, căci a închis ochii. Un clopot a început să plângă. Am strigat-o: Maria! Ea nu a mai răspuns. A început să-mi fie teamă. Clopotul se tânguia din ce în ce mai puternic şi Maria nu mă mai putea apăra de el. Astăzi am ajuns mesagerul acelui clopot.

(În biserică îşi face apariţia o fetiţă drăguţă. Se apropie de Dorian şi îl trage de haină. Dorian abandonează flacăra lumânării şi se întoarce.)

Dorian: Maria!

Maria: Am venit să-ţi fiu alături. Ştiu că ţi-e teamă de clopote, deşi ai fost mesagerul lor.

Dorian: Ai rămas la fel! Nu ai crescut deloc! Nu te-ai maturizat! Până la urmă nu contează acest lucru. Este important că te-ai întors lângă mine.

Maria: Vino!

Dorian: Unde?

(Maria îl ia de mână pe Dorian.)

Maria: Vino cu mine!

Dorian: Nu ai murit?

Maria: Cât timp m-ai păstrat vie în sufletul tău, cum aş fi putut să mor?

Dorian: Acum nu-mi mai este teamă de mesajul clopotelor.

Maria: Următorul sunet de clopot va fi pentru tine.

Dorian: Nu înţeleg.

(Maria îl duce pe Dorian lângă un scaun.)

Maria: Acum nu mai trebuie să înţelegi nimic. Aşează-te pe acest scaun. Închide ochii. Probabil simţi o durere în tot trupul dar să nu-ţi fie teamă, căci sunt lângă tine. Te ţin de mână.)

(Dorian se aşează pe scaun. Închide ochii în timp ce Maria îl ţine de mână.)

Dorian: Simt atâta linişte.

(Dorian rămâne singur în biserică şi nemişcat. Preotul şi copilul se întorc în biserică. Trec pe lângă Dorian şi se apropie de masă.)

Părintele: I-am spus să nu ardă lumânările fără rost!

(Părintele ia căldăruşa, busuiocul şi crucea şi i le dă copilului. Se apropie de Dorian.)

Părintele: Doriane! Cred că a adormit. (Îl atinge pe umăr.) E ţeapăn. L-a luat Dumnezeu. (Se adresează copilului.) Şti să tragi clopotele?

Copilul: Da.

Părintele: Mergi să tragi clopotele după Dorian, de patru ori cu întrerupere, căci este bărbat!

(Copilul pleacă. Clopotele încep să bată şi în biserică se face întuneric. Doar lumânarea din sfeşnic arucă o lumină plină de viaţă.)

METANOIA

ACTUL I

Personajele: Pădurarul, Aron.

Decorul: Imaginea unei păduri, o cabană în interiorul căreia se poate zări o masă, câteva scaune, un pat, un cuptor de cărămidă, un radio, un dulap.

(La radio se aude un cântec popular în timp ce pădurarul împreună cu Aron sorb fiecare dintr-un pahar răchie de prună.)

„Mărie, Mărie, / Ia să-mi spui tu mie, / Care floare-nfloare / Noaptea pe răcoare? / Floarea crinului / Şi cu-a dorului, / Astă floare-nfloare / Noaptea pe răcoare. / Mărie, Mărie, / Ia să-mi spui tu mie, / Care frunză bate / Vântul când nu bate / Frunza plopului / Şi cu-a dorului, / Astă frunza bate / Vântul când nu bate.“ (Cântec popular)

(După ce cântecul a ajuns la final Aron a închis radioul.)

Pădurarul: De ce l-ai închis?

Aron: S-a dus Mărie.

Pădurarul: Care Mărie?

Aron: Mărie a mea.

Pădurarul: Eu n-o cunosc pe Mărie a ta. Te-am primit în cabană până dimineaţă, căci noaptea muntele este periculos. Nici ziua nu mi-e ruşine cu el. Nu ţi-am permis însă să te atingi de lucrurile mele.

Aron: Te rog să mă ierţi. E adevărat, problemele mele personale mă privesc în mod direct.

(Aron porneşte radioul. Un alt cântec răsună câteva secunde. „C-am rămas Ionele-n lume / Ca floarea fară de nume.“ *Ileana Sărăroiu* De acestă dată pădurarul este cel care închide radioul.)

Pădurarul: Aşa mi-a spus şi mie mândra atunci când am părăsit-o şi am ales calea muntelui.

Aron: De ce ai părăsit-o?

Pădurarul: Dragostea este prea complicată pentru mine. Ea mă sufoca cu dragostea ei. Mă simţeam ca un copil căruia mama îi

spunea în fiecare zi să nu uite să-şi ia o haină pe el, să mănânce pachetul, să fie cuminte.

Aron: Ţinea la tine şi dorea să-ţi fie bine.

Pădurarul: A rămas ca o floare rătăcită în viaţă. Nu a mai apucat să-şi deschidă petalele şi să primească un nume. Viaţa ei s-a făcut soră cu pustiul. Florile ce se pierd în deşert sunt fără de nume.

Aron: De ce nu te întorci la ea?

Pădurarul: Poate când o să îmbătrânesc mă întorc.

Aron: Nu ţi-e teamă că durerea o poate ucide?

Pădurarul: A început să se ofilească de când am făcut primul pas pe munte. Poate că s-a şi prăpădit până acum. Cine poate şti ce s-a ales de o floare fără de nume?

Aron: Ai greşit. Mai târziu o să-ţi pară rău.

Pădurarul: Eu nu regret nimic.

Aron: După o dragoste adevărată o să regreţi atunci când te vei descoperi singur.

Pădurarul: Mie îmi place singurătatea. Eu sunt ca muntele, ca vremea cea rea. Sunt un supravieţuitor. Când am ales calea muntelui am ştiut că nu-i uşor. Am urcat pe munte într-o zi de iarnă şi când am ajuns aproape de vârf s-a înteţit vântul. Atât de tare viscolea încât nu se mai putea vedea nimic în jur. Cărarea a fost acoperită de zăpadă. Pe oriunde călcai stratul de zăpadă îşi dădea toată silinţa să te înece. Eram ud din cap până-n picioare. Mi-au îngheţat hainele pe mine. La un moment dat m-am izbit de o stâncă. Am început să sap în zăpadă în ciuda viscolului. Soarele era la apus. Nu vedeam nimic dar săpam. Mi-am făcut o colibă în zăpadă. În coliba rece mă simţeam mai protejat. Parcă frigul nu mai putea să-mi pătrundă fiecare colţişor al trupului ca în bătaia viscolului. M-am gândit că dacă o să supravieţuiesc până dimineaţă o să mă întorc acasă şi o să-i bucur sufletul florii mele fără de nume. Toată noaptea am nădăjduit la sclipirea din zori. Am supravieţuit. Dimineaţa m-a găsit Ion, pădurarul. Coliba mea de zăpadă era la cinci metri de cabana lui. Din cauza viscolului nu am zărit cabana. M-a dus în cabană şi m-am dezgheţat treptat. Nici Ion nu a crezut că o să mai fiu om întreg vreodată. Nu m-am

întors acasă. Am rămas pe munte. În primăvară Ion a murit. L-a prins o ploaie rece şi s-a îmbolnăvit grav la plămâni. Am rămas pădurar în locul lui. Între timp am început să mă împrietenesc cu muntele. E la fel de ciudat ca mine. Acum zâmbeşte şi peste o clipă e plin de nori şi ceaţă. Are o sclipire de bucurie ca în momentul următor să tune şi să fulgere.

Aron: Te-ai sălbăticit ca muntele.

Pădurarul: Mereu am fost un sălbatic.

Aron: Dacă acesta este scopul vieţii tale înseamnă că ai descoperit fericirea.

Pădurarul: Muntele nu ştie ce-i fericirea. Mereu îi lipseşte ceva şi atunci face prăpăd în jur. Nu poate să stea o clipă locului. Nici eu nu stau o clipă. În fiecare zi caut ceva nou, muncesc ceva, stric şi o iau de la capăt. Niciodată nu sunt pe deplin mulţumit.

Aron: Dacă omul ar înţelege câte binecuvântări a primit în viaţă ar fi mai mulţumit şi nu s-ar plânge toată ziua. Doar simplul fapt că este sănătos şi poate munci este o binecuvântare.

Pădurarul: Eu nu sunt mulţumit niciodată. Astăzi construiesc o cabană, mâine reuşesc să confecţionez un dulap şi mereu am senzaţia de neîmplinire.

Aron: Poate şi din cauză că ai renunţat la cel mai sfânt lucru din această viaţă, la dragoste.

Pădurarul: Nu am eu timp de aşa ceva. A avut dragostea timp de mine şi tot nu i-am dat atenţie.

Aron: Parcă te afli într-un tunel şi nu mai găseşti ieşirea.

Pădurarul: De ce crezi acest lucru?

Aron: Dragostea stă la ieşirea din tunel ca o sclipire şi te aşteaptă dar tu te încăpăţânezi să sapi în centrul tunelului o galerie spre inima întunecată a pământului.

Pădurarul: Lasă-mă pe mine acolo unde sunt. Tu cu ce ocazie pe munte?

Aron: Căutam o floare care să-mi aline durerea.

Pădurarul: Ce floare şi ce durere?

Aron: Floarea aceea nu am cum s-o mai găsesc niciodată şi durerea mea nu o să-şi afle leacul.

Pădurarul: Poate îmi explici ca să înţeleg şi eu.

Aron: Floarea mea a fost Mărie. Acum ea nu mai este. A murit. Am plecat pe munte să-mi plâng durerea.

Pădurarul: Înţeleg. Cântecul acela „Mărie, Mărie, / Ia să-mi spui tu mie, / Care floare-nfloare / Noaptea pe răcoare?“ ţi-a amintit de Măria ta.

Aron: De floarea durerii.

Pădurarul: Ai putea spune şi acest lucru. Eu mai degrabă aş spune că e vorba de dor, de frumuseţea iubirii prezentată cu sens figurat prin imaginea crinului, de idila dintre doi îndrăgostiţi.

Aron: Noaptea pe răcoare înfloreşte doar floarea durerii. M-a iubit mult. Eu m-am jucat cu dragostea ei. Am făcut-o să plângă. Viaţa i-a devenit o noapte rece şi totuşi dragostea ei pentru mine continua să înflorească. Eu nu adiam în viaţa ei dar ea continua să zâmbească asemeni frunzei plopului atunci când îmi îmbogăţea existenţa.

Pădurarul: Se pare că şi tu ai rănit pe cineva.

Aron: Din acestă cauză te sfătuiesc să te întorci la floarea ta fără nume şi să-i dai viaţă.

Pădurarul: Nu.

Aron: O să te jeleşti ca şi mine mai târziu.

Pădurarul: Niciodată.

Aron: Tare rău doare iubirea adevărată când o pierzi. Ea nu înfloreşte decât o singură dată în viaţă. Dacă omul are ochii deşteptaţi o zăreşte. Fără ea viaţa lui nu are niciun sens.

Pădurarul: Poate are nevoie de ochelari?

Aron: Ca să vadă sclipirea dragostei, lumina cea adevărată poate să se folosească şi de ochelari, poate să-şi cumpere şi o lupă dar tot inima e cea care-i arată calea.

Pădurarul: Te-ai limitat doar la iubire.

Aron: Era bine să fie aşa şi să greşesc. M-am înălţat profesional şi am întors spatele adevăratei vieţi aşa cum faci şi tu. Dacă culegeam un singur ciob de sticlă din floarea iubirii îi vedeam sclipirea chipului dar nu m-am obosit s-o fac.

Pădurarul: Eu te-aş fi sfătuit să apelezi la o oglindă.

Aron: Sclipeşte oglinda dar e posibil să nu-ţi vezi chipul decât atunci când este prea târziu.

Pădurarul: Eu zic să mai punem un lemn pe foc până mai sclipeşte o scânteie din jarul rămas, căci la noapte o să fie tare frig.

(Pădurarul se ridică de la masă şi pune câteva lemne în cuptor. Acestea se aprind şi încep să pocnească. Se duce înapoi la masă.)

Aron: Ce se mai vaită lemnele.

Pădurarul: Aşa se plânge şi omul când simte ultima sclipire de viaţă.

Aron: Săraca Mărie.

Pădurarul: Nu o mai face săracă!

Aron: A murit salvându-mi viaţa.

Pădurarul: Ţie chiar nu ţi-e bine. Poate va reuşi muntele să te învioreze.

Aron: Mi-a spus să nu stau lângă o clădire gata să-şi plece capul şi eu mă încăpăţânam s-o necăjesc. Ea a simţit pericolul şi ca să mă depărteze de el mi-a spus că este timpul să ne jucăm şi a venit rândul ei să stea lângă clădire şi al meu să mă rog de ea să se depărteze de locul cu pricina. O bucată de zid a strivit-o sub privirea mea. Ca o sclipire de fulger s-a petrecut totul. Nu am avut cum să intervin. Mi-am dat seama câtă nedreptate i-am făcut. Ea m-a protejat cu propria-i viaţă. Am asistat pe urmă cum sclipirea din viaţa mea este îngropată în pământul rece. Un timp mi-am spus că Mărie a mea va sclipi şi sub pământ. Sunt mii de pietre care sclipesc în inima pământului. Energia umană, energia dragostei de ce nu ar sclipi în pământ sau când devine una cu el?

Pădurarul: Cunosc un pustnic. Are chilia pe faţa dreaptă a muntelui. Poate te-ar ajuta o discuţie cu el.

Aron: Ce ar putea să facă pustnicul?

Pădurarul: Să te ajute să treci peste acel eveniment nefericit al vieţii tale.

Aron: Dar eu nu vreau să trec peste el. Mi s-a încâlcit viaţa în el şi dacă încerc să-i îndrept firul, acesta se va rupe. De fapt mi s-a încâlcit viaţa cu mult înainte, în nimicuri.

Pădurarul: Eu zic să ne culcăm, căci este târziu. Mâine când va sclipi de ziuă o să încercăm să bătem împreună cărările muntelui, poate o să te ajute muntele să te regăseşti, să îţi redescoperi lumina ce ai pierdut-o cândva.

Aron: Sunt ca un licurici ce a uitat cum să facă scântei şi noaptea a coborât peste el grea şi apăsătoare.

(Pădurarul s-a ridicat de la masă şi a întins lângă cuptor o saltea din pănuşi.)

Pădurarul: Când te biruie somnul te poţi întinde aici lângă foc. Eu mă pun în pat.

(Pădurarul se întinde în pat. Se acoperă cu un cojoc din lână de oaie.)

Pădurarul: Noapte bună.

Aron: Noapte bună.

ACTUL II

Personajele: Aron, pădurarul, un grup de şapte tineri, trei fete şi patru băieţi.

Decorul: Imaginea unei păduri, o cabană în interiorul căreia se poate zări o masă, câteva scaune, un pat, un cuptor de cărămidă, un radio, un dulap.

(Aron doarme lângă cuptor. Pădurarul se odihneşte în pat. Deodată se aud nişte strigăte în noapte.)

N: Ajutor! Ajutor!

Pădurarul: Ai auzit?

N: Ajutor!

Aron: Cineva strigă după ajutor.

Pădurarul: Sunt mai mulţi.

N: Ajutor!

(Pădurarul şi Aron se ridică din aşternuturile lor şi aleargă spre uşa cabanei. O deschid. Afară viscolea. Un strat de zăpadă a fost azvârlit de vânt în cabană.)

Pădurarul: Ai văzut cum şi-a schimbat muntele faţa? O sclipire i-a trebuit. Bine că m-ai ascultat şi ai rămas cu mine la cabană.

(Cei doi au intrat în cabană, şi-au luat câte un cojoc din dulap, o lanternă şi au ieşit afară.)

N: Ajutor! Ne aude cineva?

Pădurarul: Urmaţi drumul luminii! (Lanternele au început să sclipească în noapte.)

(Patru tineri ce sprijineau trei tinere să nu se piardă în zăpadă au reuşit să îşi poarte paşii pe urma luminii până la cabană. Au intrat cu toţii înăuntru.)

Aron: (Privindu-i.) Sunt uzi. Se vede că au îngheţat de frig.

Pădurarul: (Scoţând câteva haine din dulap.) Schimbaţi-vă hainele şi aşezaţi-vă pe saltea lângă cuptor. Între timp o să fac un ceai. Ceaiul o să vă ferească de răceală.

(Tinerii se ascund pe rând în spatele dulapului şi îşi schimbă hainele. Între timp pădurarul pregăteşte ceaiul şi îi invită pe tineri să-l servească.)

Pădurarul: Să serviţi ceaiul cât este fierbinte!

Aron: (Ce s-a aşezat între timp pe pat.) Cum de vă aflaţi pe munte pe vreamea asta?

Tânărul 1: Am plecat în zori într-o excursie. Speram să ajungem până la pensiunea din latura vestică a muntelui dar ploaia ne-a îngreuiat mersul. Spre seară ploaia s-a transformat în lapoviţă, pe urmă viscolul ce a început să bată ne-a îngrădit orice vizibilitate şi ne-am rătăcit.

Pădurarul (Servindu-le ceaiul.): Sunteţi toţi sau aţi mai pierdut şi pe alţii pe drum?

Tânăra brunetă: Suntem toţi, mai puţin doamna profesoară.

Pădurarul: Aşadar lipseşte o persoană.

Tânăra blondă: Am plecat în excursie cu profesoara noastră de geografie.

Pădurarul: Aveţi idee unde s-a pierdut ea de voi?

Tânărul 2: Ne-a spus la un moment dat să stăm împreună că ea se duce să identifice drumul spre pensiune şi se va întoarce cu ajutoare. Ne-a sfătuit să nu ne despărţim unii de alţii şi să facem mereu mişcare.

Pădurarul: S-a întâmplat acest lucru cu mult înainte ca voi să ajungeţi la cabană?

Tânărul 3: Nu. Când am socotit că a trecut o bună bucată de timp de când a plecat şi văzând că nu se mai întoarce am început să strigăm după ajutor.

Tânăra şatenă: Atunci ne-aţi auzit şi am fost salvaţi.

Pădurarul: Mă duc să o caut.

Aron: Vin cu tine.

Pădurarul: Eu spun că ar fi mai bine să rămâi la cabană cu aceşti tineri ca să nu mai intre iarăşi în vreo nenorocire. Eu deja sunt obişnuit cu muntele. Îi cunosc firea. Nu mă avânt dacă simt că este ca un vulcan.

(Pădurarul pleacă.)

Tânăra şatenă: Vouă nu vă este foame?

Tânărul 1: Noi nu ştim nimic de domnişoara profesoară şi tu ne îndemni să mâncăm!

Tânăra blondă: Şi mie îmi este foame.

(Cele două tinere îşi deschid rucsacul şi scot pe masă roşii, brânză, câteva bucăţi de carne, pâine.)

Tânărul 2: Am şi eu câteva conserve la mine. (Se duce şi scoate din rucsac conservele.)

Tânărul 3: Cred că nu este cazul să ţinem post.

(S-au aşezat cu toţii la masă, mai puţin Aron.)

Tânăra brunetă: Dumneavoastră nu veniţi să serviţi ceva?

Aron (aşezat pe pat): Mie nu mi-e foame. Pe desupra eu nici nu mănânc noaptea.

Tânăra blondă: Nici noi nu mâncăm noaptea dar ne-a epuizat drumul.

Aron: Poftă bună.

Tinerii: Mulţumim.

(În timp ce tinerii mănâncă pădurarul se întoarce la cabană.)

Pădurarul: Toate drumurile sunt înfundate de viscol. Nu poate să fie găsită în noaptea acesta profesoara voastră. Să sperăm că a reuşit să se adăpostească pe undeva. Până când nu sclipeşte mâine a ziuă nu o pot găsi. Cum i-o fi norocul.

Tânărul 1: Acum ne-am mai încălzit. Am putea merge cu toţii s-o căutăm.

Pădurarul: V-aţi pune toţi viaţa în primejdie. Eu cunosc muntele şi dacă aş fi găsit o singură portiţă nu mă întorceam la cabană cu mâinile goale. Mai sunt patru ore până se luminează de ziuă. O să mergem atunci în căutarea ei. Până dimineaţă nădăjduiesc să se mai potolească şi viscolul.

Aron: Eu vă sfătuiesc să încercaţi să şi dormiţi puţin.

Pădurarul: Ar fi chiar indicat. Aţi pierdut multă căldură cât aţi stat afară. O să vă încărcaţi energetic dacă reuşiţi să dormiţi.

(Tinerele au strâns masa şi s-au aşezat pe salteaua din pănuşi. Tinerii s-au întins lângă ele pe cojoacele de lână dăruite de pădurar. Pădurarul şi Aron au ocupat patul îngust.)

ACTUL III

Decorul: Imaginea unui munte, o pădure, o chilie săpată în munte, suficient de încăpătoare. Chilia are pe jos câteva aşternuturi de lână.

Personajele: Aron, pădurarul, cei şapte tineri, pustnicul, profesoara.

(Soarele şi-a aruncat mantia peste munte odată cu primele ore ale amiezii. Tinerii, pădurarul şi Aron o caută pe profesoară în pădure, prin văile săpate de viscol de printre copaci.)

Tinerii: Domnişoara profesoară!

Pădurarul: E cineva aici?

Aron: Domnişoară!

Pădurarul: O căutăm din zori iar acum soarele este la amiază şi nu am găsit nicio urmă.

Aron: Eu am un telefon mobil la cabană. E bine să-i anunţăm dispariţia. Astfel o să fie găsită mai repede.

Pădurarul: Eu propun să o mai căutăm cale de jumătate oră, până la chilia pustnicului şi dacă nu găsim nicio urmă putem să-i anunţăm dispariţia.

Aron: Cu cât întârziem mai mult, cu atât şansele de a o găsi în viaţă se micşorează.

Pădurarul: Dacă nu şi-a găsit un adăpost nici dacă o găsim în momentul acesta, nu o să fie în viaţă.

(Cu toţii se îndreaptă spre chilia pustnicului.)

Tinerii: Domnişoara profesoară!

(Pustnicul a ieşit afară din chilie şi se adresează celor ce strigau.)

Pustnicul: Nu mai strigaţi! Doarme.

(Cu toţii grăbesc pasul spre chilia pustnicului. Acesta îi opreşte la intrare.)

Pădurarul: Aţi găsit pe cineva noaptea trecută rătăcit pe munte?

Pustnicul: În zori când am ieşit afară din chilie să-mi ud obrazul cu apă pentru a începe rugăciunea am zărit la câţiva metri depărtare de chilie trupul unei femei. M-am apropiat de el şi am constatat că făptura respira. Era doar leşinată din cauza viscolului prin care probabil a înotat toată noaptea. Am dus-o în chilie şi am învelit-o în câteva cojoace de lână. Acum doarme.

Tinerii: A spus ceva de noi?

Pustnicul: A deschis o dată ochii, s-a uitat lung la mine, pe urmă a adormit. Nu a scos nicio vorbă. Abia îşi reface puterile. A fost la un pas de moarte.

Pădurarul: Şi eu am fost salvat cândva din braţele viscolului de Ion, pădurarul.

(Din chilie se aude glasul profesoarei.)

Profesoara: Copiii! Unde sunt copiii?

(Cu toţii intră în chilia călugărului.)

Tinerii: Suntem aici.

(Profesoara se ridică în şezut. Tinerii, Aron şi pădurarul se aşează pe aşternuturile aflate pe lângă periţii chiliei.)

Profesoara: Am încercat să găsesc drumul spre pensiune dar m-am rătăcit. Nici înapoi nu reuşeam să mă mai întorc. Nu ştiu cum am reuşit să ajung până la acest adăpost. Voi cum aţi supravieţuit? M-aţi ascultat şi aţi rămas împreună?

Tânărul 1: Am rămas împreună şi am fost salvaţi de pădurar.

Profesoara (întorcându-şi privirea spre pădurar): Vă mulţumesc.

Pădurarul: Tu.

Profesoara: Ionele!

Pădurarul: Florico!

Aron: Este ea?

Pădurarul: Da.

Aron: Totul se roteşte în acelaşi punct.

Profesoara: Nu am crezut că o să te mai văd vreodată.

Tânărul 2: Domnul pădurar a fost sursa inspiraţiei în drama *Dorinţa* pe care aţi compus-o pentru revista liceului?

Profesoara: Da.

Pădurarul: De când ai început să scri?

Profesoara: De când sufletul meu nu-şi mai găsea liniştea ... Am pornit de la ideea de dorinţă şi am găsit un personaj detaşat de tot ceea ce ar putea simboliza o grijă lumească. Acest personaj nu îşi dorea nimic la început. Nu era nici creator, nici distrugător. Se afla undeva la graniţa dintre creaţie şi distrugere. Avea în el păstrarea. Păstra creaţia fără s-o distrugă. Nu putea să vadă dincolo de logică. Acest personaj s-a întâlnit într-o zi cu un mare înţelept. Înţeleptul i-a propus să privească oglinda unei ape şi să-i spună ce înţelege din sclipirea ei. Personajul principal al dramei mele a privit oglinda apei şi a sesizat chipul lui sclipind în ea. A înţeles că ar putea să încerce o evadare din real. Înţeleptul i-a vorbit personajului despre un termen grecesc, religios, metanoia. L-a îndemnat să încerce o înoire a minţii păşind spre o lume ideală ce se află dincolo de logica acestei vieţi. Atunci a încolţit în sufletul personajului meu dorinţa de a descoperi absolutul. Avea un ideal din acel moment. Îşi dorea să depăşească frontierele acestei lumi prin nemurirea cugetului. Înţeleptul i-a explicat că unii oameni nu-şi doresc lucruri mari. Unii îşi doresc ceva, poate un colţ de pâine rămânând plafonaţi în partea animalică a existenţei, alţii poate trăiesc spre a împlini dorinţa altora, cazul părinţilor ce oferă totul copiilor, muribundul îşi înalţă rugător ultima dorinţă, dar geniul aleargă spre absolot, îşi doreşte să-şi adape existenţa din el. Spre sfârşitul vieţii personajul descoperă că doar dragostea are puterea să-l transforme. La bătrâneţe se căieşte că a alergat o viaţă zadarnic şi a avut mereu lângă el pe cea care îl putea lua de mână pentru a-l duce spre înălţimi. A stat o viaţă pe marginea prăpastiei dar dragostea a avut suficientă dorinţă şi nu l-a lăsat să cadă. Bătrâneţea i-a deschis ochii, i-a schimbat sentimentele, spiritul, i-a întins mâna caldă a dragostei. La bătrâneţe personajul dramei scrisă de mine s-a împărtăşit cu dumnezeirea înţelegând că adevărata valoare a vieţii este

dragostea. Cel care nu are dragoste nu poate să facă nimic. Trăieşte zadarnic. Cel care are dragoste face minununi cu mâinile şi spiritul lui.

Pădurarul: O adevărată lecţie de viaţă.

Tinerii: Ar fi bine să căutăm pensiunea, pentru că vor veni şi celălalt grup de excursionişti şi la întoarcere nu o să ne mai rătăcim.

Pădurarul: O să vă conduc eu la pensiune.

Aron: (Se adresează pădurarului.): Te sfătuiesc să te reîntorci la viaţa socială. Ar trebui să te bucuri că dragostea ţi-a răsărit în cale pentru a doua oară, la fel de fumoasă şi pură ca odinioară, ba încă mai puternică şi mai plină de credinţă. Locul tău în cabană o să-l ocup eu. E bine să schimbi acest loc cu mine. Pentru mine viaţa are o altă faţă. Ţie ţi-a mai întins o dată mâna dragostea. Nu fii atât de îndărătnic, încât să preferi să te îneci în valurile vieţii fără un ţel.

Pădurarul: Ai dreptate. O să te ascult. E multă înţelepciune în cuvântul tău.

(Tinerii, profesoara şi pădurarul părăsesc chilia şi pornesc prin pădure spre pensiune până nu se mai zăresc. Pustnicul rămâne la fel de tăcut.)

Aron: Şi tăcerea spune multe.

(Pustnicul continuă să tacă.)

Aron: O să fim vecini.

Pustnicul: Fiecare a primit o nouă viaţă. Ce a fost vechi a murit. Tinerii, pădurarul şi profesoara au ocolit fiecare în felul lor moartea. Sper că au înţeles acum cum trebuie să-şi trăiască noua lor viaţă. Până şi tu ai primit o nouă viaţă. E lupta ta cu înălţimile, cu eternitatea. E bine să îşi trăiască fiecare viaţa, pentru că e scurtă şi frumoasă dar să nu uite să se ferească de rău. Doar aşa fiecare va putea îmbrăca haina desăvârşirii.

Aron: Îţi mulţumesc ... Acum te las. Mă întorc la noua mea locuinţă.

COADĂ DE RÂNDUNICĂ

ACTUL I

Decorul: Interiorul unei camere în centrul căreia guvernează o masă, patru scaune, o tablă de şah.

Personajele: Afdie, Miriel, Riana.

(Afdie şi Miriel joacă şah.)

Afdie: În şah este la fel ca în viaţă.

Miriel: Încă nu am ajuns să joc şah cu propria mea viaţă.

Afdie: Niciodată nu este târziu să începi. Eu am jucat şah cu propria-mi viaţă. Dacă îmi urmăreşti jocul o să înţelegi.

Miriel: Ce să înţeleg Afdie?

Afdie: Cât de mult mi-am complicat viaţa.

Miriel: Viaţa este complicată de felul ei, nu trebuie să te osteneşti prea mult ca să o faci şi mai dificilă.

Afdie: Trebuie să mă apăr şi să-mi deschid o cale de atac spre regele inamic cu scopul de mat. O să-mi sacrific o piesă foarte importantă, regina. Salvez astfel pionul. La următoarea mutare o să ajung cu pionul în poziţia de fundal de unde reactivez regina.

Miriel: Mi-ai dat şah-mat. Ai câştigat Afdie!

Afdie: Ţi-am spus că o să câştig.

Miriel: Am auzit şi eu de această tehnică. I se mai spune *coadă de rândunică*. Îmi spunea profesorul de sport în liceu că există o schemă tactică prin care cu o singură piesă ataci două piese ale inamicului obligându-l să facă un sacrificiu, pe care o pierde. Inamicul îşi poate pierde poziţia, schema proprie de atac, îşi diminuează puterea din centrul tablei de şah. Toate acestea duc la drumul cel mai scurt spre regele inamic cu scopul de mat. De această dată ai fost mai isteţ ca mine şi ai ştiut ce să sacrifici.

Afdie: Aceleaşi sacrificii le-am făcut şi în viaţă. Am sacrificat iubirea pentru a mă realiza profesional. Parcă şi acum îi văd ochii aceia verzi şi plini de lacrimi. Nu mi-a fost milă de suferinţa ei. Am alergat după iluzii. Acum sunt pe cale să pierd tot. Am încercat să mă împart în două direcţii diferite. Prima direcţie a avut ochii verzi dar am pierdut-o demult. I-am dat de înţeles că pentru mine ea este prea puţin importantă şi a plecat. Acum sunt la

un pas de a pierde şi firma, a doua cale a vieţii mele. Dacă stau bine să mă gândesc aproape că am pierdut şi firma, obiectivul pentru care am sacrificat iubirea.

Miriel: Mai jucăm o partidă de şah?

Afdie: Nu mai pot Miriele. Tu nu ai înţeles? Am pierdut totul. Am pierdut atât iubirea cât şi profesia. Am pierdut atât dragostea cât şi banii. M-am pierdut pe mine, Miriele! Mi-am pierdut propria-mi viaţă!

Miriel: Eşti tu prea dramatic.

Afdie: Eu am avut cândva un bun prieten. A fost medic. Spun că am avut şi că a fost medic, pentru că acum nu mai este. A început să urmeze cursurile Facultăţii de Medicină la noi în ţară, dar prin anul patru a plecat în SUA şi a început studiul de la zero. A ajuns un medic renumit. Şi-a luat şi părinţii cu el în SUA. Părinţii lui au fost profesori amândoi. Acest lucru s-a întâmplat înainte de 1889. Eu eram un amărât de puşti care îl admira pe prietenul şi unchiul său totodată. După 1889 a mai revenit în ţară de două ori. Nu putea să nu-şi viziteze ţara din când în când. Îmi aduc aminte de nişte cuvinte ale lui ce mi le-a spus înainte de a reuşi la medicină. Mi-a spus că va încerca să descopere viaţa veşnică din boala ce înspăimântă cel mai rău omul, din cancer. Îmi explica cum din celulele canceroase poate să crească un alt eu. Acest eu se desprinde din cel vechi, din celula uzată şi nu mai îmbătrâneşte niciodată. Era un vis al lui. Poate l-a citit prea mult pe Mircea Eliade, *Les trois grâces*. După ce a ajuns medic a făcut cercetări pentru a găsi un tratament pentru virusul HIV. Atât de sigur a fost de reuşită, încât s-a infectat cu HIV pentru a experimenta pe el tratamentul. Rezultatul nu a fost cel aşteptat şi a murit. Asemenea lui am procedat şi eu. Am fost aşa de sigur de reuşita mea profesională, încât mi-am sacrificat iubirea cu scopul de a o recâştiga după ce o să mă înalţ. Acum am pierdut atât profesia cât şi dragostea.

Miriel: Dar ai câştigat partida de şah.

Afdie: Nu am câştigat partida cu viaţa.

Miriel: Poate mai ai o şansă. De ce nu încerci să-ţi recâştigi regina cum ai procedat pe tabla de şah?

Afdie: Mi-ai furat-o tu acum un an. E viitoarea ta soţie.

Miriel: Tu şi Riana v-aţi plăcut?

Afdie: Nu cred că există poveste mai frumoasă de dragoste. A fost şi soţia mea o vreme.

Miriel: Mi-a spus ceva despre o căsătorie dar nu credeam că merită atenţia povestea ei.

Afdie: Tu o iubeşti pe Riana?

Miriel: Fireşte că o iubesc.

Afdie: Ea te iubeşte?

Miriel: Aşa cred.

Afdie: Ai întrebat-o?

Miriel: Nu. Aşa am înţeles, altfel de ce ar fi acceptat ideea unei viitoare căsători.

Afdie: Ca să-mi demonstreze mie că viaţa merge înainte.

Miriel: Din câte o cunosc pe Riana nu este genul care să se joace cu sufletul oamenilor şi mai ales nu-i loveşte pe cei la care a ţinut sau ţine.

Afdie: Nu cred că m-a uitat.

Miriel: Eu cred că te-a uitat.

Afdie: Dacă o iubeşti pe Riana cu adevărat ai fi capabil să-ţi sacrifici dragostea pentru a o vedea fericită?

Miriel: E greu să trăieşti fără dragoste dar, dacă fericirea ei e departe de mine, aş merge până la sacrificiu.

Afdie: Întreab-o pe Riana dacă te iubeşte!

Miriel: O s-o întreb.

Afdie: E timpul să merg acasă. Mă aşteaptă un birou plin de dosare.

Miriel: Dacă mai stai puţin s-ar putea să te întâlneşti cu Riana. E timpul ca ea să ajungă la mine după cum mi-a promis.

Afdie: Cu atât mai mult trebuie să plec, nu doresc să mă întâlnesc cu Riana.

(Afdie se ridică de la masă ca să plece dar în acelaşi moment în cameră intră Riana.)

Riana: Ziua bună la toată lumea.

Afdie: Ciao.

Miriel: Mă bucur că ai ajuns.

Afdie: Eu tocmai plecam.

Miriel: (Adresându-se Rianei.) Am înţeles de la Afdie că vă cunoaşteţi, aşadar nu mai este necesar să vă fac prezentările.

Riana: Ne-am cunoscut cândva.

Afdie: Vă las.

Miriel: Te rog să mai stai. Mai schimbăm cu toţii o vorbă.

Afdie: Am foarte mult de lucru. Chiar trebuie să plec.

(Afdie pleacă condus de Miriel. Între timp Riana se aşează la masă şi studiază tabla de şah. La scurt timp se întoarce Miriel, se apropie de Riana, o sărută pe obraz şi apoi se aşează pe un scaun lângă ea.)

Riana: Interesantă tehnică. Cine a câştigat?

Miriel: Afdie

Riana: El doar în dragoste a refuzat să câştige.

Miriel: Îl mai iubeşti?

Riana: Pe cine?

Miriel: Pe Afdie.

Riana: Ce-ţi veni? Cine ţi-a spus că l-aş fi iubit vreodată?

Miriel: El.

Riana: Afdie?

Miriel: Da.

Riana: Nici acum nu a renunţat la egoismul caracteristic. Fireşte că nu-l mai iubesc.

Miriel: L-ai iubit mult?

Riana: Poate că l-am iubit.

Miriel: O dragoste adevărată nu se uită niciodată.

Riana: Atunci nu a fost o dragoste adevărată.

Miriel: Afdie nu a uitat nimic.

Riana: Ce nu a uitat?

Miriel: Mi-a vorbit de tine ca despre iubirea vieţii lui.

Riana: Probabil ştia că urmează să ne căsătorim. E foarte viclean.

Miriel: Îl mai iubeşti?

Riana: Nu. Dar de uitat, nu l-am uitat.

Miriel: Avea dreptate.

Riana: Nu avea dreptate. Eu ţin la tine foarte mult.

Miriel: Probabil ca la un frate.

Riana: Ca la un prieten foarte bun.

Miriel: Dar nu simţi acea flacără a iubirii care să te mistuie, care să nu-ţi dea pace să trăieşti. Acea flacără te-a ars doar pentru Afdie. Când Afdie ţi-a întors spatele e posibil ca ea să-ţi fi lăsat arsuri adânci.

Riana: Ce urmăreşti de fapt?

Miriel: Adevărul.

Riana: Adevărul este că noi doi ne vom căsători. Afdie s-a pierdut undeva în trecut. Nici măcar nu am simţit acea flacără despre care mi-ai vorbit în timpul cât am fost cu Afdie.

Miriel: Nu o să ne mai căsătorim.

Riana: Din pricina lui Afdie?

Miriel: Din cauza mea nu o să ne căsătorim. Eu am iubit pe altcineva în trecut şi acum acea dragoste nu mă lasă să dorm noaptea.

Riana: Dacă acesta este adevărul, rămâi cu bine!

(Riana se ridică de la masă şi vrea să plece. Miriel o prinde de mână.)

Miriel: Acesta este adevărul ...

Riana: Prin acest neadevăr crezi că îmi poţi dirija viaţa aşa cum dirijezi o piesă pe tabla de şah?

Miriel: Eu vreau ca tu să fii fericită.

Riana: M-ai întrebat ce m-ar face fericită?

Miriel: Nu, credeam ...

Riana: Nu mai contează ce credeai.

Miriel: Te rog să mă ierţi, eu am rostit după cum ai intuit un mare neadevăr pentru ca tu să fii fericită, eu ...

Riana: Eu trebuie să plec.

(Riana pleacă.)

Miriel: Cine să mai înţeleagă femeile? Eu mă gândeam la fericirea ei şi ea mă acuză că-i dirijez viaţa.

ACTUL II

Decorul: O sală de lectură.

Personaje: Riana.

(Riana se află singură într-o sală de lectură. Stă la masă şi citeşte câteva poezii dintr-un volum a scriitorului Mihai Eminescu. La un moment dat închide cartea.)

Riana: M-au considerat o piesă pe o tablă de şah ... Aveau o singură regină şi fiecare dintre adversari şi-ar fi dorit-o. Problema este că nu sunt jucători buni. Vor înţelege curând acest lucru ...

Nici Miriel nu este mai presus decât Afdie. Dacă ar fi avut o nelămurire putea să discute cu mine altfel. Nu mai contează. Ce a fost a închis ochii definitiv ...

Astăzi mi-am făcut timp să citesc. Cu cât citesc mai mult devin mai bogată. O altă Riana prinde viaţă. În liceu îmi plăcea foarte mult să lecturez opera scriitorului Mihai Eminescu. Îmi amintesc că la una din orele de dirigenţie am primit un test de personalitate. Diriginta ne-a rugat să fim sinceri. Ne-a promis că nu va face publice răspunsurile noastre, le va păstra pentru ea ca atunci când ne vom reîntâlni să vadă dacă coincid răspunsurile noastre cu ceea ce am realizat. La întrebarea: *Pe cine aş dori să urmez în viaţă?* eu am răspuns: *În viaţă aş dori să urmez pe scriitorul Mihai Eminescu*. În liceu am scris foarte multe poezii. Încă din gimnaziu am scris versuri. Poezia era pasiunea mea. Răspunsul meu a fost unul metaforic. Îmi doream să fiu poetă. Poeziile scriitorului Mihai Eminescu îmi plăceau foarte mult în acea perioadă, mă răgăseam în multe din versurile lor. Cu timpul am început să îndrăgesc foarte mult şi alţi poeţi, în funcţie de trăirile mele sufleteşti. În anul I de facultate poate aş fi scris Nichita Stănescu sau George Bacovia ... Prin răspunsul dat am dorit să arăt că îmi doresc să fiu poetă şi doar un mare poet îmi poate fi model bun. Reacţia dirigintei m-a rănit. A citit cu voce tare ce eu am răspuns cu sinceritate, deşi a promis că nu va face această greşeală. De atunci colegii au început să mă strige *Eminescu*. Nu mi-a plăcut porecla. O simţeam ca pe o jignire adusă marelui poet. Un *poet* de rând nu-l putea egala niciodată pe scriitorul Mihai Eminescu. Mai mult decât atât diriginta m-a mustrat că am avut îndrăzneala să îmi doresc acest lucru. Mi-a spus că puteam să scriu că îmi doresc să o urmez pe ea dar nu pe un mare poet. Poate că nu doream să o urmez pe ea, poate nici nu îmi doream să fiu profesor, poate îmi doream să fiu un om simplu care să muncească pentru o bucată de pâine iar restul vieţii să şi-l dedice cărţii. Îmi doream să trăiesc undeva în umbră, să nu ştie nimeni de existenţa mea, să mă hrănesc cu lumea cărţilor, să citesc şi să scriu. Faţa ascunsă a Rianei din sufletul meu a fost mereu cartea. Fără carte acea Riană ar fi murit. Începând cu anul II de facultate am început să scriu proză. Aveam o mulţime de scriitori preferaţi. Cu fiecare operă citită descopeream ceva nou ... Am renunţat să

mai scriu poezie. Simţeam că mă reprezintă mult mai bine proza. Poate nu aveam un talent deosebit dar îmi plăcea să muncesc. Făceam acest lucru cu pasiune. Îmi doream să scriu tot ce simt. Îmi doream să transmit altora prin scris tainele descoperite de mine ...

În ultimul an de facultate l-am întâlnit pe Afdie. Nu l-am plăcut dar eram mulţumită că mă place el. De fapt era mai comod să ştii că cineva te iubeşte şi îţi este alături. Ţineam la el ca la un frate. Am acceptat să mă căsătoresc cu Afdie după ce am terminat facultatea. După căsătorie nu am mai avut timp să scriu. Afdie avea o altă faţă pe care abia după căsătorie am descoperit-o. E posibil să fi considerat căsătoria cu mine o afacere. Pentru el dragostea era asemenea filelor unui proiect dar am înţeles prea târziu acest lucru. Adesea femeile sunt considerate de către unii bărbaţi nişte sclave. Visele lor se spulberă imediat ce se căsătoresc. Aşa s-a întâmplat şi cu mine. Câţiva ani m-am simţit moartă. Pe urmă Afdie mi-a spus că trebuie să divorţăm. A găsit o posibilitate de a-şi deschide o firmă în Canada şi eu îl împiedicam în devenirea sa profesională. Am divorţat. El a plecat în Canada câţiva ani. De un an de zile am auzit că şi-a deschis o firma în ţară. A renunţat la firma din Canada. În anii cât a locuit Afdie în Canada eu am încercat să mă reîntorc la viaţa mea cea adevărată dar am luat creionul în mână şi nu am mai putut scrie. Era prea multă durere adunată în suflet.

Am continuat să citesc. Cartea este cel mai de preţ lucru pe lumea aceasta. Viaţa cea adevărată o găseşti în filele îngălbenite de vreme ale cărţii. Într-o zi l-am întâlnit pe Miriel la sala de lectură. Căuta nişte texte despre carte. O nepoată a sa trebuia să prezinte un referat la şcoală despre importanţa cărţii. M-am oferit să-l ajut ...

Marii scriitori, fie măcar o singură dată în viaţă, nu s-au dat înapoi când eul lor creator i-a îndemnat să elogieze cartea. Fiecare a prezentat cartea în stilul lui caracteristic dar mesajul a fost acelaşi de fiecare dată. Cartea este cea mai de preţ comoară a vieţii omeneşti. „Păstrează cu scumpătate învăţătura şi nu o lăsa, păstreaz-o, căci ea este frumuseţea cea mai aleasă, avere ascunsă şi tăinuită.“ spunea Mihail Sadoveanu. Cartea este uşa deschidă spre înţelepciune. În ea musteşte învăţătura pe care Sadoveanu ne

îndeamnă să o păstrăm „cu scumpătate“. Fiecare e dator lui însuşi să-i pătrundă fiecare literă zugrăvită pe foaie, s-o treacă prin filtrul minţii şi să devină mai bogat cu fiecare clipă oferită lecturii.

Omul însuşi este o carte. Fiecare om are propriul univers. Cartea însă te poartă în infinite universuri în funcţie de învăţăturile ce le transmite, în funcţie de eul creator a fiecărui autor. Scriitorul Tudor Arghezi afirmă că de-a lungul timpului omul s-a confruntat cu multe suferinţe iar rezultatul acestora a fost cartea. Cartea a reuşit să-l salveze pe om din întunericul necazurilor şi să-l ajutate, să descopere acea linişte de care avea nevoie. „Trăind în strâmtorare şi hulă, omul a izbutit să se răscumpere şi să se depăşească, născocind graiul scris şi, în sfârşit, cartea ...“

Tot scriitorul Tudor Arghezi în poezia *Ex libris* vede cartea ca pe o muzică. Fiecare părticică a marelui univers îşi are propria-i muzică, cu atât mai mult o carte. O carte este muzica infinitelor universuri. „Eşti ca vioara singură ce cântă.“

Cartea te hrăneşte spiritual, îţi oferă apa vieţii pe care au căutat-o eroii din basme. Tu trebuie doar să şti „Să sorbi ca dintr-un izvor / Seninul atâtor ape.“ spune poeta Ioana Voicilă Dobre în poezia *Când deschizi o carte*. Atâtea ape, atâtea vieţi şi de fapt o singură carte pe care fiecare dintre noi o adună de-a lungul vieţii din miile de alte cărţi ce scânteiază la fiecare atingere. „Când deschizi o carte / Pătrunzi ca într-o rază,“ mai spune poeta. Şi cum nu ai pătrunde ca într-o rază când fiecare carte este aducătoare de lumină, fiecare carte îţi mai constuieşte un drum universului tău.

Dacă eu citesc un vers sau un rând dintr-o carte îl înţeleg în felul meu, dacă altcineva citeşte acelaşi vers, acelaşi rând, poate avea o opinie total diferită de cea pe care am avut-o eu. Astfel fiecare carte are infinite vieţi şi acestea în mare măsură total diferite de viaţa eul creator.

Atât de magică, nemuritoare şi bogată este o carte, încât se naşte din nou cu fiecare cititor şi trăieşte alături de toţi cei care i-au ascultat inima. Ea este casa după cum metaforic o descrie poeta Ana Blandiana în poezia *Definiţie* „... zidită din litere pe stâlpi de silabe,“ ea este acea „Magică bijuterie / De cuvinte / Şi imagini.“ după cum frumos spune scriitorul Ion Minulescu.

„Citeşte şi-ai să mă iubeşti!“ sună îndemnul lui Charles

Baudelaire în *Epitaf pentru o carte osândită*. Nu poţi arunca o carte până nu-i pătrunzi miezul. E ca şi cum ai arunca un fruct a cărui coajă s-a copt prea mult umbrită de prea mult soare, prea multe ploi şi prea mult vânt. Se poate întâmpla adesea să arunci ceva în care se ascunde de fapt propria ta viaţă.

Scriitorul Nichita Stănescu în *Despre cuvinte şi limbaj* se vede un savant atomist într-un laborator în care „Nucleul şi electronii se oglindeau în propoziţii prin subiect şi predicat." Fiecare scriitor are laboratorul lui. El ştie să aleagă cuvintele şi să înfăţişeze viaţa. El ştie să creeze. Ia cuvintele şi le ajută să înflorească.

Scriitorul Mircea Cărtărescu în *Care-i faza cu cititul?, A patra inimă* vede cartea ca pe un flutur „Cărţile sunt asemenea unor fluturi. De obicei stau cu aripile lipite, aşa cum se odihnesc fluturii pe câte-o frunză, când îşi desfăşoară trompa filiformă ca să soarbă apă dintr-un bob de rouă. Când deschizi o carte, ea zboară. Şi tu odată cu ea, ca şi când ai călători pe gâtul cu pene fine al unui flutur uriaş (…)" O carte aşteaptă ca tu să-i deschizi aripile pentru a zbura odată cu tine „Căci fluturele pe care zbori eşti întotdeauna tu însuţi ..."

Cartea îţi descoperă eul tău interior, androginul. Acest adevăr îl prezintă şi Lucian Blaga în poezia *Stihuitorul*. „Chiar şi atunci când scriu stihuri originale / nu fac decât să tălmăcesc / [...] / Numai astfel stihul are un temei / să se-mplinească şi să fie floare. / [...] / Traduc întotdeauna. / [...] / un cântec pe care inima mea ..."

Inima eului liric picură nectarul creaţiei iar făptura îl tălmăceşte, îl traduce prin cuvinte.

„... verbul a citi a fost mult mai important decât verbul a trăi ..." mărturiseşte scriitoarea Ana Blandiana în *Autobiografie* şi este firesc să fie aşa. Fără carte viaţa omului nu are nicio valoare. Doar cartea păstrează în ea tainele cele mai adânci ale omenirii şi nu este supusă deşertăciunii. ...

Din acea zi eu şi Miriel am rămas prieteni. Am crezut că Miriel este opusul lui Afdie fiindcă este preocupat de lectură dar m-am înşelat. Dacă îmi amintesc bine nu l-am mai văzut pe Miriel preocupat de lectură după prima noastră întâlnire. A avut probabil de onorat o promisiune şi a făcut-o cu ajutorul meu. Nu are importanţă cum a reuşit să-şi onoreze promisiunea, ceea ce

contează este că eu am fost la un pas de a greşi a doua oară.

Acum am înţeles care este adevărata mea lume, dublul meu, cartea. „... pe mine / Mie redă-mă!“ spune scriitorul Mihai Eminescu în poezia Odă (în metru anitic) Doar cartea este lumina care mă protejează de o lume a nefericirii.

ACTUL III

Decorul: Un parc, câţiva platani bătrâni, câteva bănci.
Personaje: Riana, Lia, Vera, Relu Florescu.

(Riana se află pe una dintre bănci. Citeşte o carte a cărui autor este Nichita Stănescu.)

Riana: „Priveşte-ţi mâinile şi bucură-te, căci ele sunt absurde, / Şi picioarele priveşte-ţi-le, seara, drept cum stai, / atârnând spre lună / […] / Ceea ce nu e fără de Timp este, ca amintirea / E asemenea văzului mâinilor, asemenea / auzului ochilor / Eu mor cu fiecare lucru pe care îl ating / […] / fiecare umbră pe care o arunc peste nisip/ […] / Ieşi din cort, prietene, să stăm faţă în faţă, / O, prietene, cum este albastrul tău ?...“

(De Riana se apropie Relu.)

Relu: Şi eu am recitit ieri poemul *Enghidu* a scriitorului Nichita Stănescu.

(Riana îşi ridică privirea spre Relu.)

Relu: Relu Florescu. (Se recomandă întinzând mâna Rianei.)

Riana: Riana.

Relu: Riana şi ...?

Riana: Doar Riana.

Relu: E bine şi atât pentru început. Pot să iau loc lângă tine pe bancă?

Riana: Poţi.

(Relu se aşează în celălalt colţ al băncii.)

Relu: E un poem despre moarte, despre durere. De ce eşti aşa de tristă?

Riana: Mă bucur că am întâlnit pe cineva, fie el chiar şi un străin, care să vorbească aceeaşi limbă ca mine.

Relu: Care este albastrul tău Riana?

Riana: Albastrul meu este asemenea unui apus de soare.

Văzduhul a sângerat despărţindu-se de povara griului şi câteva păsări frământau faţa dublă a imaginii încercând parcă să-şi înfigă colţul aripilor în iluzia soarelui ce a încetat să-şi mai plângă focul. Dar albastrul tău care este?

Relu: Albastrul meu este oglinda apelor line, seninul cerului, e lumina speranţei.

Riana: E un albastru prea deschis.

Relu: Aşa-l percep ochii mei.

Riana: Eu m-am ofilit cu fiecare clipă, „cu fiecare lucru pe care“ l-am atins.

Relu: Pentru că nu ai învăţat să fii „ca amintirea“.

Riana: Nu mi-am mai privit demult absurditatea mâinilor uitând să mă bucur de ele. Am acceptat să mor treptat.

Relu: De ce? Nu putea să te oblige nimeni să faci acest lucru.

Riana: Greşelile vieţii.

Relu: De ce ai alungat de lângă tine viaţa? Nimeni nu-ţi poate alunga viaţa decât tu însuţi.

Riana: Am renunţat să mai scriu. Scrisul a fost viaţa mea. Am întâlnit în viaţă un om care m-a rupt de lumea sufletului meu.

Relu: Pentru că l-ai lăsat Riana. Şi tu ţi-ai dorit acest lucru în adâncul fiinţei tale. Probabil te sacrificai pentru a-i demonstra acelui om ceva ce acum nici tu nu înţelegi. Sau poate îţi demonstrai chiar ţie absurdul în care îţi plăcea să te adânceşti.

Riana: Ai dreptate. Am pierdut totul. Acum mâinile mi-au devenit neputincioase atunci când ating stiloul.

Relu: Nu ai pierdut nimic. Tu îţi doreşti să-ţi fie mâinile neputicioase. Imaginează-ţi că acel om care te-a ţinut prizonieră este un medic, că tu ai avut un accident şi medicul ţi-a spus că nu-ţi mai poţi folosi mâinile niciodată. Tu te-ai resemnat şi el a încercat mai multe experienţe pe mâinile tale, nu pentru a te ajuta pe tine, ci pentru a se înălţa pe el, pentru a dovedi celorlalţi efectele înţeleptelor lui descoperiri. Tu erai cobaiul descoperirilor. Nu a muncit prea mult pentru a obţine acest lucru de la tine. I-ai cedat uşor. L-ai lăsat să-ţi pătrundă în suflet, deşi nu recunoşti. El a luat locul a tot ceea ce divinizai în viaţa ta. Acum trebuie să încerci să-ţi mişti mâinile. La început o să-ţi fie foarte greu, aproape imposibil, dar trebuie să munceşti. Cu timpul o să uiţi durerea primelor încercări şi imaginea cobaiului o s-o priveşti

ironic. E prea multă toamnă în viaţa ta. Când o să reuşeşti să te smulgi din toamna care te înghite treptat, cu fiecare clipă ce îţi atinge creştetul, vei putea zbura spre primăvară, vei putea să te înalţi, vei descoperi un alt albastru pe care îl aveai în tine dar l-ai ţinut ascuns fără să şti.

O să-ţi recit o poezie scrisă de Mihail Mataringa, *Septembrie, prea mult*, te vei regăsi în versurile ei „E mult prea mult septembrie, poete, / În versurile tale amărui / Şi mult prea multe ofuri şi regrete / Între coperţi de carte vrei să pui. / Aruncă o privire mai departe / De toamna care tocmai te-mpresoară / Şi scrie alte versuri, altă carte / Gândind la viitoarea primăvară."

Ai fost o carte deschisă pentru acel om. E timpul să redevi o carte deschisă pentru tine însăţi. Te-aş putea asemăna chiuvetei din *Poema chiuvetei* a lui Mircea Cărtărescu. Ai căzut într-o zi „în dragoste". Ai iubit „o mică stea galbenă" dar „steaua galbenă nu a răspuns […] chemării" şi totul nu a a fost decât „un vis" care a apus.

Oamenii nu se schimbă Riana şi nu doar oamenii, orice vietate. Cel care te-a hipnotizat e acelaşi. Tu eşti aceeaşi, trebuie doar să ai voinţă ca să reaprinzi focul din tine.

Riana: Aseară mi-a trimis un mesaj pe telefonul mobil: *Pune poze cu noi pe internet, te rog*. Cu siguranţă s-a lăudat prietenilor că eu nu l-am uitat şi dorea o dovadă. I-am răspuns: Eşti bolnav. Care noi? Nu mai există demult noi. Ce fotografii? Mie nu îmi plac fotografiile. Am observat că imaginile din fotografii sunt asemenea aerului pentru majoritatea. Toţi mută un băţ, se fotografiază şi postează imaginea pe internet ca pe un trofeu spre a-şi lăuda marea realizare. Îi mai şi auzi prin toate locurile publice lăudându-şi făţărnicia. Eu nu am facebook şi nu exist prin fotografi. Îmi pare rău, pe mine nu mă reprezintă lucrurile acestea. Fotografiile cu tine le-am păstrat dar aparţin trecutului. Dacă fotografiile ar fi fost actuale nu erau pentru ochii altora, erau o frântură din viaţa noastră. Doar bolnavii vor să se afişeze şi ei prin ceva şi e plină mass-media de cei care-şi fac meniul zilei public ... Au trecut mai bine de zece ani de când mi-ai întors spatele. Viaţa are un alt chip.

Relu: Mai bine nu i-ai fi răspuns nimic. El poate intrepreta vorbele tale în funcţie de albastrul văzut de el. Poate să perceapă

cuvintele tale o răzbunare şi nu un adevăr. Tu nu i-ai arătat a doua latură a vieţii tale, a doua ramură a cozii de rândunică. Ai ţinut-o ascunsă doar pentru tine. El nu o consideră importantă, deoarece nu ai luptat pentru ca ea să înflorească. Tăcerea este adesea mai grăitoare decât cuvântul atunci când cineva te răneşte. Acum tu ai început să-ţi coşi rana.

Riana: Într-o seară m-a rugat să-l conduc la aeroport. Mi-a dat un sărut. Sărutul acela l-am simţit pe urmă atât de amar de parcă l-aş fi primit în grădina Ghetsimani. Mi-a promis că se întoarce mâine seară. Am aşteptat seara de a doua zi cu dor. El nu a mai venit. M-a sunat şi mi-a comunicat că o să-mi trimită actele de divorţ.

Relu: Scrie!

Riana: Să scriu?

Relu: Lasă acea parte din tine care ai ascuns-o ani de zile să ardă.

Riana: Îţi mulţumesc.

Relu: Pentru ce?

Riana: Pentru că exişti. Pentru că mi-ai arătat eul meu lăuntric care mă fierbe. ... Şi totuşi, februarie a intrat de o bună bucată de timp în drepturi şi iarba tot nu este verde. A fost o iarnă secetoasă. Picătură de ploaie sau nea nu a plâns din nori. Părul ierbii e arămiu ca-n toamnă. Dacă-i priveşti chipul te adânceşti într-o toamnă ce nu mai vrea să plece. E posibil ca iarba să strige *Unde-i primăvara de altă dată?* ...

Relu: Iar ceva din adâncurile fiinţei ei să-i răspundă: *Caut-o în tine! Când vei descoperi primăvara din tine o să înverzeşti!*

(În parc ajung două adolescente, Lia şi Vera. Se aşează pe o bancă alăturată.)

Lia: Cum te-ai descurcat cu Afdie? Toată noaptea m-a mângâiat spunându-mi că sunt Vera lui. Tu cu Miriel, Lia?

Vera: Nu mai ştia cum să se poarte cu mine ca nu cumva să-mi scuture vreo petală.

Lia: Şi totuşi, de dimineaţă, vorbeau ceva despre o regină pe care şi-ar dori s-o cucerească. Au făcut pariu, fiecare văzându-se câştigător.

Vera: Cum să cucerească o regină când ei nu ştiu să păstreze o damă?

Lia: Ai dreptate. Ne-am distrat şi noi o noapte. Am mai primit şi câte un colier superb care le-a cam golit portofelul.

Vera: Eu propun să mergem la o cafenea să alungăm puţin oboseala nopţii care a trecut.

Lia: Ai dreptate. Aerul rece de afară nu prea ajută.

(Lia şi Vera părăsesc parcul.)

Relu: Nu au niciun ţel în viaţă fetele acestea. Trăiesc de pe-o zi pe alta şi se bucură de raza moartă a unui colier. Nu e frumos că am auzit conversaţia lor dar nici nu am avut tăria să le spun a vorbi mai încet. Ele doreau să-şi afişeze isteţimea dar au căzut în ridicol. Şi-au pătat singure chipul.

Riana: Eu eram regina. Mai târziu vor înţelege amândoi că m-au pierdut.

DESPRE MINE

►Numele: Popescu (fostă Mîţu).
►Prenumele: Ana-Cristina.
►Data naşterii: Caransebeş - 24.07.1976.
►Naţionalitate: română.
►Religie: ortodoxă.

►E-mail: Elzumina@yahoo.com
►Site: www.elzumina.ro
►Absolventă a Facultăţii de Litere, Filosofie şi Istorie din cadrul Universităţii de Vest, Timişoara şi Licenţiată în sesiunea iunie 1999.
►Master Managementul educaţional, 2007.
►LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAŢIONAL: profesor titular de limba şi literatura română, gradul I, la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oţelu Roşu, Judeţul Caraş-Severin.
►Activitate publicistică:
● Am publicat:
- Culegerea de creaţie literară *Îndrăgostiţi de poezie*, ianuarie 2009, Dalami, Caransebeş, ISBN 978-973-1717-33-3.
● Publicaţii în reviste:
- *Foaia Diecezană* a Episcopiei Caransebeşului.
- *Vatra Veche* Brăila.
- *Ecou de timp* Oţelu Roşu.
● Publicaţii în culegerile:
- *Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei.*
- *Tradiţie, actualitate şi perspective în cercetarea pedagogică.*
- *Demersuri creative de predare-învăţare*.
- *Educaţia şi preocupările pedagogiei contemporane.*
● Recenzii:
- Despre *Culegerea de creaţie literară Îndrăgostiţi de poezie*, Marciana Corici în Revista Uniunii scriitorilor *Reflex* 4-6/2009, ISSN 1582-361x.
- Despre *Culegerea de creaţie literară Îndrăgostiţi de poezie*, Vicu Cojocaru în revista *Ecou de timp*.

CUPRINS:

PARFUMUL DEŞERTĂCIUNII ..... p. 3
CAD FRUNZELE ..... p. 36
PRINTRE PICĂTURI ..... p. 57
MESAGERUL ..... p. 75
METANOIA ..... p. 93
COADĂ DE RÂNDUNICĂ ..... p. 105
DESPRE MINE ..... p. 119